LUNGA NOPŢII AGONIE

—— Zahu PANĂ ——

Se împlinesc în această lună 55 de ani de când în România stăpâneşte minciuna şi teroarea şi nici un semn de îndreptare nu se arată, nici din partea Guvernului, nici din partea Opoziţiei. O nevăzută, nemărturisită şi poate subconştientă solidaritate în culpabilitate face ca politica de astăzi din România să se teamă şi să fugă de adevăr. Nu ne putem altfel explica pendularea Opoziţiei cel puţin, în fixarea datei începutului de dictatură din România, pentrucă atât Guvernul - variantă comunistă post-revoluţionară, agreată de oculta unită Est-Vest, cât şi Opoziţia - alternativă calmantă pentru Occidentalii idealişti şi naivi - evită clarificarea adevărului istoric, atât de necesar Românilor, minţiţi de propaganda dictatorilor, şi tinerelor generaţii, născute şi crescute în minciună, în special.

Mai mult decât atât, strigoii vremurilor de întuneric au scos capul, şi ceea ce nu s'a întâmplat ca nelegiuire în cei peste patruzeci de ani de comunism, apare ca fapt reparatoriu după 1989. Nu ne-a mirat faptul că Masoneria a pornit la recrutări masive în ţară, la refacerea structurii lichidate din temelii de fraţii lor comunişti, dar cinismul de a-l restaura pe expropriatul tiran, călăul Armand Călinescu, ne-omul, care alături de aventurierul Carol al II-lea a instaurat forma de stalinism-fascist în România, întrece şi comunismul dejist-ceauşist. Elogiul genocidului din România şi toate acestea sub privirile oarbe şi urechile surde ale celor circa 200 de partide şi partidulete din ţară, care urlă pe la toate răspântiile contra inexistentului fascism, dar tac chitic atunci când se dă nume de bulevard şi se emit timbre cu chipul chiorului criminal.

Semnificativă este şi tăcerea Evreilor anti-Români, care au atacat murdar şi furibund toate figurile luminoase ale naţionalismului românesc, dar nu scriu un rând împotriva celor care au declanşat practic acţiunile antisemite din România.

Să exemplificăm cu fapte cunoscute. Presa evreiască de stânga, procomunistă, care activa în România, reprezentată de ziarele *"Adevărul"*, *"Dimineaţa"* şi *"Lupta"*, a fost suspendată pe timpul când Armand Călinescu era Ministru de Interne, în guvernul Partidului Naţional-Creştin. Semnul electoral al acestui partid era svastica şi Evreii cunosc bine acest fapt, dar nici unul dintre ei nu a scris un rând împotriva lui Armand Călinescu, pentrucă în timp ce interzicea presa evreiască (în spirit nazist), ordona jandarmilor să ucidă legionari (în spirit comunist-stalinist), ordin care a dus la împuşcarea muncitorului Dumitru Mija şi a studentului Florian Popescu, la 6 Februarie 1938, pe când se aflau în campanie electorală.

În faţa acestor acte de violenţă, pentru a împiedica vărsarea de sânge românesc sub un guvern naţional-creştin, condus de naţionalistul Octavian Goga, dar sabotat de camarila regală, Corneliu Z.Codreanu hotărăşte la 8 Februarie 1938, retragerea Partidului *Totul pentru Ţară* din campania electorală. De partea cui apare violenţa?

Faţă de gestul Căpitanului erau create toate facilităţile democratice pentru ca în noile alegeri - unde după retragerea Miş-

Continuare în pag.5

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

Prof.Valeriu NEŞTIAN	pagina 4
Prof. Anton MOISIN	pagina 4
Av.Nicolae RODEAN	pagina 6
Gh. IONESCU OLBOJAN	pagina 7
Adrian GRIGOROPOL	pagina 8
Dan Emilian ROŞCA	pagina 8
Nicoleta BUZNER	pagina 8
Mihail S. DERDENA	pagina 10
Petre PASCU	pagina 11
G.N. VIFOREANU	pagina 11
Arhim. Cleopa NANU	pagina 14
Pr.Dr.Ghe.DRĂGULIN	pagina 18

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 25$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 19 Nr. 204 -APRILIE 1993- PUBLICATIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AERICA ARGENTINA ANGLIA AUSTRALIA BRAZILIA BELGIA CHILE DANEMARCA ELVETIA GERMANIA GRECIA FRANTA ISRAEL ITALIA IUGOSLAVIA OLANDA ROMANIA SPANIA S.U.A. SUEDIA TURCIA NOUA ZEELANDA

ÎNVIEREA NEAMULUI

Eugen BÂRSAN

Până în 1944, spiritul a fost cea mai aleasă bogăţie a Neamului Românesc. Cu o excelare a lui, de temei în Dumnezeu, în românism, în bună-cuviinţă, în adevăr, cinste şi omenie. Cât au fost de esenţiale aceste temeiuri este dovedit de faptul că în vremuri de urgii Românii se retrăgeau în codri să-şi salveze spiritul. Această chintesenţă a fiinţei lor a fost fundamentul istoriei Românilor. Dar, din păcate, numai până în 1944, când a venit peste ţara românească uraganul pustiitor al comunismului căruia nu i s'a putut rezista.

Nimeni nu şi-a putut închipui atunci că îngrozitorul uragan comunist va fi în stare să strivească aproape două veacuri de puternic şi încercat spirit românesc. Prin urgisita operă de negare, de întemniţare şi de ucidere a spiritului lui secular, Neamul Românesc a fost lovit în cel mai fundamental temei al lui. Din nefericire, efectele acestei lovituri persistă încă şi după Revoluţie. Căci teama de satrapia comunistă (rămasă în oase), de mizeriile şi greutăţile cotidiene, ţin pe cei mai mulţi la distanţă de spirit. Iar această distanţare întreţine, în efect, ruperea pârghiei consistenţei naţionale.

Leacul acestei stări de letargie naţională nu poate fi decât unul: un proces de renaştere a spiritului pe care-l putem numi Învierea Neamului. O înviere din piroanele de pe crucea pătimirii lui. O înviere din ceea ce a murit spiritual în Neam.

O înviere imperioasă. Căci fără de spiritul secular, Românul e redus la un ins biologic. În fapt, starea spiritului românesc de astăzi îşi găseşte o oarecare asemănare în epoca fanariotă, care a rănit fiinţa românească cu o decădere a moravurilor atât de gravă încât a rămas de pomină. Legat de acest lucru, Nicolae Iorga a spus: "Noi, nu (mai) suntem noi". Dacă Iorga a rostit aceste cuvinte înaintea epocii comuniste, oare ce ar spune acum, după uriaşa decădere adusă de aceasta prin strivirea spiritului românesc, în care oamenii se nasc doar pentru a fi numai o rotiţă a regimului? Cine nu e rotiţă este duşman şi ca atare bun de pieire.

Numai un proces de Înviere a Neamului poate scoate ţara din învestitura comunistă şi din urmările

Continuare în pag. 3

HRISTOS A ÎNVIAT!

—— Pr. Ghe. CALCIU ——

Un călugăr de mare trăire, era permanent terorizat de Securitate, de Departamentul Cultelor şi chiar de unii ierarhi, care credeau că a sluji lui Dumnezeu înseamnă supunere orbească faţă de autoritate. L-am vizitat la mânăstirea de maici unde era duhovnic. După vecernie am stat mult de vorbă despre viaţa creştină, despre trăirea în Hristos şi despre suferinţa din zilele noastre, ca şi despre sensurile ei. Era foarte bolnav, şi într'o clipă de iluminare, mi-a spus:

"Dacă nu aş avea certitudinea învierii lui Hristos, aş fi cedat ca unii din ierarhii mei care mă prigonesc."

M'am cutremurat. Atunci am înţeles cuvintele Sfântului Apostol Pavel: **"Dacă Hristos n'a înviat, zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică şi credinţa voastră... "** şi mai departe: **"Iar dacă nădăjduim în Hristos numai în viaţa aceasta, suntem mai de plâns decât toţi oamenii."** (1 Cor. 15: 14...19)

Într'adevăr, ce ar fi fost credinţa noastră fără învierea Domnului? O filosofie omenească, un ideal social sau politic, o etică de comportament, pentru care poţi să accepţi suferinţa, eventual moartea, atunci

când n'o poţi evita, dar numai atât. Nici o mântuire, nici o înălţare spre cer. Am fi mai de plâns decât toţi oamenii. Învierea lui Hristos este garanţia învierii noastre în Domnul, este dovada absolută a dumnezeirii Lui. Căci Hristos a înviat şi creştinii au vestit acest lucru minunat prin secole: prin suferinţă , prin jertfelnicie, prin viaţă curată, prin martiraj. Din adâncul păcătoşeniei noastre, din căderi şi din reînălţări, strigăm şi noi lumii ca să răsune cuvântul în inima tuturor: **"Hristos a înviat!"**

Ascultaţi: **"Iar după ce a trecut Sâmbătă, când se lumina în ziua cea dintâi a săptămânii, a venit Maria Magdalena şi cealaltă Marie ca să vadă mormântul. Şi, iată, s'a făcut cutremur mare, căci îngerul Domnului, coborând din cer şi venind, a prăvălit piatra şi şedea deasupra ei. Şi înfăţişarea lui era ca fulgerul, iar îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Şi de frica lui s'au cutremurat străjerii şi s'au făcut ca morţi."** (MATEI 28 : 1-4)

Nu cunosc un tablou mai măreţ decât acesta. O întâmplare divină la care au fost martore femeile mironosiţe şi străjerii dela mormântul Domnului. Pentru unii, groază de moarte, pentru ele, bucuria învierii Învăţătorului, confirmarea celor spuse de El, piatra de credinţă pe care se va întemeia, de atunci încoace, viaţa lor şi viaţa creştină. Fără înviere, cum am fi putut crede că Hristos a fost Dumnezeu? Fără înviere, cum am fi mers la moarte, pentru a ne câştiga viaţa de veci?

În noaptea aceasta, când preotul a ieşit din altar cu lumânarea aprinsă, anunţând cu o emoţie sacră, nici-

Continuare în pag.4

EDITORIAL

SINGURA SOLUŢIE ROMÂNEASCĂ: NAŢIONALISMUL CREŞTIN

După experienţa regimurilor din Rusia şi din ţările satelite din Răsăritul Europei, s'a creat un vacuum ideologic. Marxismul şi formele asemănătoare nu mai satisfac nevoile societăţilor, iar capitalismul, luat ca ideologie opusă, nu are puterea să ajute aceste societăţi să se refacă. Condiţiile de viaţă din ţările eliberate de ideologia marxistă sunt complet diferite şi au nevoie de formule noi, diferite de marxism, sau capitalism. Marxismul s'a dovedit a fi perimat, ducând în final la involuţia societăţilor. Capitalismul este o metodă de acţiune specifică domeniului economic şi îşi găseşte resurse de dinamizare în special în ţările industrializate. Societăţile din ţările satelite au nevoi mai variate şi cu un caracter mai profund decât cele economice.

Unde îşi găsesc aceste societăţi formula de salvare pentru refacerea lor ?

Răspunsul este foarte simplu: în propria lor concepţie despre viaţă, în structura spirituală ce lea fost distrusă în toţi aceşti ani de dominaţie comunistă. Marxismul a urmărit să uniformizeze viaţa acestor naţiuni, distrugându-le caracterul naţional specific fiecărui neam, modificându-le istoria, omogenizându-le personalitatea oamenilor. A creat o categorie socială nouă, proletariatul internaţionalist, lipsită de identitate etnică şi spirituală. A creat "omul nou", binecunoscut în limbajul de lemn al comuniştilor.

Comunismul a dispărut astăzi, ca ideologie dominantă, slăbindu-i dinamismul necesar pentru a cuceri lumea. Popoarele, revenite la matca lor firească de dezvoltare, cu toate dificultăţile pe care le întâmpină, astăzi, din cauza moştenirii grele lăsate de aberaţiile marxiste şi a terorii prelungite a dictaturilor, îşi vor găsi vigoarea în subconştientul colectiv, pentru a-şi proiecta idealurile de viaţă, pe linia indemnurilor tradiţionale ale istoriei milenare pe care o au în spatele lor.

Abia după ce îşi vor contura noul lor ideal despre viaţă şi vor avea limpede conştiinţa identităţii lor naţionale, concepţia lor nu va mai fi internaţionalistă, ci naţionalistă. Naţionalismul este soluţia care asigură integrarea fiecărei naţiuni în drepturile ei. Este vorba de un naţionalism curat, autentic şi creştin.

Dacă ar fi să promovăm un naţionalism românesc, în cadrul acestei dezbateri, am începe cu naţionalismul lui Eminescu, făcând mici retuşări care sunt posibile din cauza evoluţiei firesti a stărilor de lucruri. Eminescu a relevat toate permanenţele istorice, caracteristice vieţii naţionale româneşti.

În timpul dominaţiei comuniste, multe din aceste virtuţi naţionale au început să se altereze, iar identitatea poporului român a început să-şi piardă din consistenţa formată de-a lungul veacurilor. Prin căderea domniei satanice a comunismului, procesul de alterare a identităţii româneşti a fost oprit. Poporul are oportunitatea să revină la propria lui bogăţie spirituală şi etnică, organizându-şi viaţa după vederile proprii.

Orice împrumut ideologic, la ora actuală, poate fi fatal existenţei naţionale. Aşa după cum poate fi fatală prelungirea conducerii de azi a nomenclaturii comuniste a lui Iliescu, căci poporul trăieşte în stare de haos ideologic.

România n'are nevoie să împrumute ideologii şi doctrine străine, deoarece cultura naţională, fondul uman biologic şi profesional dispune de resurse imense pentru refacerea ţării. Naţionalismul românesc este autentic şi creştin. Spiritul creştin va imprima şi direcţiona calea spre împlinirea naţiunii, cu virtuţile fundamentale cristice: dragoste, omenie şi reconciliere naţională. Grija pentru neam va menţine închegarea etnică şi biologică asigurând existenţa istorică.

George BĂLAŞU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Epistolă către fratele meu

Pr. Dr. Petre POPESCU

Este a doua epistolă pe care ţi-o trimit şi în care vreau să-ţi spun că sunt în exil din 1945, mergând din loc în loc, rătăcind din regiune în regiune şi încercând să-mi fac un cuib să mă aşez şi să mă simt ca la mine acasă. Ieri, ca şi astăzi, plâng de dor după patrie şi continuu îi aduc omagiu de iubire aşa cum este ea, cu virtuţile ei ancestrale, cu păcatele şi cu neîmplinirile ei. Elogiez acest spaţiu mioritic şi îl consider ca spaţiu privilegiat pentru mesajul creştin. Strămoşii noştri daci au fost poporul cel mai pregătit pentru noua religie, pentru noua lege creştină. El n'avea nevoie de transfigurare esenţială. Dacii credeau într'un singur Dumnezeu şi mai credeau şi în nemurirea sufletului.

Se poate spune fără greşeală că acesta este primul popor care s'a lăsat modelat de învăţătura Mântuitorului Hristos, fără să-i schimbe prea mult viaţa.

Ovidiu, marele exilat din Roma de către Augustus austerul, în jurul anului 9 după Hristos, în Tomis-Constanţa, în părţile noastre, vorbeşte excepţional de frumos despre Daci: "Popor bun, blând, cu credinţă într'un singur Dumnezeu, paşnic şi primitor."

Când Doctorul Theodor a venit dela Roma să-l viziteze în exil şi i-a adus vestea că Dumnezeu şi-a trimis pe pământ fiul său pentru a mântui lumea, Ovidiu a exclamat zicând, "De ce nu s'a născut Hristos în Dacia?" Profeţii - îşi urmează poetul raţionamentul - vorbesc despre o suferinţă şi umilire. Aici în Dacia, întreg poporul, dela rege la păstori, l-ar fi urmat de îndată. Nimeni nu s'ar fi gândit să-l scuipe în obraz şi să-i străpungă mâinile şi picioarele, iar dacă ar fi cerut de băut, nu i-ar fi dat oţet, ci lapte şi miere. Hristos trebuia să rămână fidel istoriei lui viitoare. Aici femeile - continuă Ovidiu - l-ar fi înfăşat în scutece de mătase, l-ar fi legănat, i-ar fi dat pâine caldă, iar oamenii i-ar fi cântat din caval. De ce nu s'a născut, continuă din nou Ovidiu, între aceşti oameni buni şi primitori?!

Strămoşii noştri au fost viteji, n'au fost mercenari, s'au bătut să-şi apere avutul şi pământul în aşa măsură încât au înspăimântat orgoliosul Imperiu Roman. Când ei au fost învinşi, Decebal cu generalii săi au preferat să bea otravă şi să moară decât să cadă vii în mâinile învingătorilor.

Aceştia, iubitul meu frate, sunt strămoşii tăi, sunt strămoşii mei şi sunt strămoşii tuturor Românilor de pretutindeni. Cine ar putea să nu se mândrească cu astfel de strămoşi, cu astfel de oameni de viaţă nobilă!

Creştinismul a plecat de aici, dela noi. Sfântul Apostol Andrei a semănat sămânţa creştină în părţile noastre dintru început. Deci creştinismul a fost întâi aici şi pe urmă s'a dus Sfântul Apostol Pavel la Roma.

Creştinismul nostru este creştinism genuin, creştinism evanghelic, şi nu un creştinism din secolul al VII-lea, ca la Germani, sau din secolul al VI-lea, ca la Englezi, sau mai târziu, ca la Bulgari sau la Ruşi.

Creştinismul nostru este dela izvor şi n'a trecut ca la popoarele încreştinate prin raţionalizare, prin gândire raţională.

Creştinismul nostru este un creştinism de echilibru. Ortodoxia unui popor latin. Acest creştinism răsăritean a prins rădăcini puternice în spaţiul nostru, s'a dezvoltat şi s'a adâncit. A creat o spiritualitate proprie.

Ortodoxia românească n'a fost agresivă. A fost o ortodoxie de cuviinţă, de taină, de echilibru, smerită şi care a ştiut să-şi ducă crucea, fără proteste şi fără violenţă, cu nădejde nezdruncinată în vremuri mai bune şi mai drepte şi cu nădejde în biruinţa finală.

Creştinismul răsăritean este continuarea fidelă şi exemplară dată de Mântuitorul Iisus Hristos pe Golgota şi pe Cruce.

Fără suferinţă, fără moarte şi fără iertare, nu există nici biruinţă şi nici înviere.

Numai aşa rolul Său, al venirii pe pământ s'a împlinit.

La noi, la Români, ortodoxia a împlinit un rol major în viaţa culturală, socială şi morală. Şcoala a început şi s'a dezvoltat în tinda bisericii, tiparniţele româneşti au produs hrană pentru suflet şi slova românească, în mânăstiri, dela Dosofteii şi Varlaamii, călugării ortodoxiei româneşti, iar viaţa duhovnicească a poporului dreptcredincios era aproape asemănătoare cu a călugărilor trăitori în sihăstriile pădurii.

Această viaţă de glorie spirituală, cu toate eclipsele şi naufragiile istoriei, a lăsat o marcă undeva, în inima şi în conştiinţa ta, iubite frate, în inima şi conştiinţa fiecărui Român credincios sau mai puţin credincios şi chiar în inima şi conştiinţa acelora care pentru un blid de linte, sau chiar pentru o haină veche, au părăsit ograda ortodoxiei şi au luat drum rătăcit prin desişul tuturor ereziilor şi sectelor, - producând ruptura cu sufletul şi credinţa unui neam întreg - şi cu Biserica unită şi universală care se exprimă în "Simbolul Credinţei".

CĂTRE REDACŢIE

* CRAIOVA, ROMÂNIA - Vă doresc să fiţi sănătoşi, să aveţi putere de muncă şi aceeaşi obiectivitate în informarea noastră. "Cuvântul Românesc", editat de Dvs. cu mult profesionalism, este citit şi apreciat de tot mai mulţi Români din ţară. Aici, la Craiova (oraş 70% comunist), eu mă străduiesc să-l fac cunoscut în cadrul Mişcării pentru Regatul României, pe care am înfiinţat-o recent şi al cărei lider sunt.

Dacă, în continuare, în anul '93 mai puteţi să-mi trimiteţi CUVÂNTUL Dvs., vă rămân profund recunoscător pentru înţelegerea de care daţi dovadă. Avem acută nevoie de informare corectă, pentru a lămuri oamenii noştri asupra realităţii şi a ne salva dela dezastru. Ştiţi bine situaţia de aici. Lupta noastră cu sistemul comunist a căpătat aspecte inimaginabile. Foametea şi sărăcia ating cote nemaipomenite.

Prof. Radu ŞERBAN

* CALIFORNIA, USA - Am primit recent primul număr din publicaţia VORBA NOASTRĂ a Mişcării Valahilor şi ROMÂNILOR din Iugoslavia, alcătuită prin cooperarea dintre Românii din Banat şi cei din Valea Timocului şi Homolia, înfruntând multă rezistenţă din partea acelora care deţin puterea în ţara aceasta nenorocită...

Dr. Simon Vasile SPERIOSU

* BUCUREŞTI, ROMÂNIA - În numele meu şi al celorlalţi pensionari din Cartierul Tineretului, care avem plăcerea şi posibilitatea oferită de Redacţia ziarului "CUVÂNTUL ROMÂNESC" să citim această gazetă, vă mulţumim şi confirmăm primirea cu regularitate a ziarului, prin Dl. Prof. Anton.

Ing. Victor MITRAN

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 10 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la redacţie până la această dată.

ÎN ATENŢIA CITITORILOR DIN ROMÂNIA

Vă rugăm să confirmaţi primirea ziarului "Cuvântul Românesc" prin expedierea pe adresa redacţiei, a unei cărţi poştale ilustrate, specifice regiunii (oraşului) Dvs.

Vă mulţumim, REDACŢIA

FACEŢI ABONAMENTE NOI

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal" sau "Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

• Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.

•Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

•Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

DESPRE CENZURĂ

Mihaela MOISIN

Am fost cenzuraţi o viaţă întreagă - cel puţin unii dintre noi - la şcoală, la facultate, la lucru, atât în ţară, cât şi în străinătate. Cenzură la scrisori, cenzură la pachete, cenzură la telefon. Când, după Revoluţie, unii mai naivi dintre noi, am crezut în distrugerea întregii reţele de ascultare a convorbirilor telefonice, ba chiar am asistat impresionaţi la toate deconectările de sârme şi aparatură complicată, deodată, ne-am trezit din nou ascultaţi, citiţi etc. Şi atunci am înţeles cu toţii, mai naivi sau mai puţin naivi, că totul a fost un "show" foarte bine pus la punct. Şi am intrat iar în normal, adică în anormal, sau mai exact am început din nou să vorbim sau să scriem cifrat.

Cenzura este azi mai înfloritoare decât oricând. Cenzură la Radio, la Televiziune, Poştă, Telefoane etc. Plicurile au început să vină fără scrisori, altele relipite vizibil cu pap; telefoanele sunt din nou ascultate şi întrerupte, ca în "vremurile bune" ale "epocii de aur".

În România, definiţia "cenzurii" se schimbă dela un dicţionar la altul, în funcţie de necesităţile partidului comunist la conducere; dar în toate, are o caracteristică comună: se referă la "apărarea secretului de stat".

Pentru "apărarea secretului de stat", s'au ascultat şi se ascultă convorbirile, s'au citit şi se citesc scrisorile; pentru acelaşi motiv, Televiziunea Română a cenzurat şi cenzurează în continuare, indiferent de "şeful" Televiziunii. Dl. Prof. Toader Lemnaru, singurul primar ales pe listele Convenţiei Democratice, din zona puternic fedesenistă - Vaslui - apropo de cenzura practicată la această instituţie naţională, spune: "Tăierile care s'au făcut în înregistrarea discuţiei dintre Dl. Costin Buzdugan şi subsemnatul, dovedesc gradul de aservire faţă de Putere a TVR, care izbuteşte să devină prin astfel de practici, o ruşine naţională." Între tăieturi: "Nu se poate admite ca oameni care au dovedit verticalitate faţă de regimul comunist şi au avut curajul să se ridice împotriva dictaturii să fie astăzi cei mai terfeliţi, în timp ce aceia care au manifestat laşitate, (...) să fie astăzi în importante funcţii de stat..."

Dl. Nicolae Ulieru, purtătorul de cuvânt al Serviciului Român de Informaţii, a dat un interviu Televiziunii SOTI, străduindu-se să explice că cenzura corespondenţei, ascultarea telefoanelor este numai în imaginaţia bolnavă a bietului popor român. Cu această ocazie, în cabinetul de lucru al purtătorului de cuvânt, s'a putut vedea tronând la loc de cinste **Statutul Partidului Comunist Român**, cărţulie cu pagini îngălbenite şi îndoite de atâta folosinţă. Spune "România Liberă": "Şi aşa se face, probabil, că Dl. Ulieru nu va mai lăsa niciodată să iasă pe poarta SRI-ului vreo videocasetă cu interviuri, înainte de a o cenzura personal".

Şi apropo de cenzură, în adevăratul ei înţeles, Convenţia Democratică a supus dezbaterilor în Parlament Moţiunea de cenzură la Strategia Programului de guvernare, prezentat de echipa Văcăroiu. Aceasta ca urmare a refuzului Guvernului de a-şi asuma răspunderea pentru consecinţele acestui program. Cu un rezultat de 260 de voturi contra 192, Guvernul a supravieţuit Moţiunii de cenzură.

Reacţia D-lui Iliescu la această moţiune, prin afirmaţii ca: "Moţiunea de cenzură e un joc al Convenţiei, care doreşte să intre în guvern, fără să ia puterea..." sau "Opoziţia nu poate guverna..." arată clar poziţia sa partinică faţă de guvernul FDSN.

Moţiunea de cenzură a Convenţiei Democratice a fost... cenzurată de marea majoritate fedesenistă, conform definiţiei "cenzurii", din dicţionarele comuniste şi condusă după cărticica "Statutul Partidului Comunist Român" din biroul purtătorului de cuvânt al SRI-ului.

ÎNVIEREA NEAMULUI

Urmare din pag.1

ei, în care vedem cum pervertirea înlocuieşte morala şi cum toate viziunile sunt structurate pe rostul şi simţurile lui Marx, Lenin, Stalin şi Ceauşescu.

Într'o neordine a spiritului, politica nu se mai sprijină pe valori transcendentale ci pe ceea ce vedem că se întâmplă în România. Adică, interesele de putere sunt puse deasupra spiritului şi nevoilor ţării. Pentru realizarea lor se folosesc diversiuni care zăpăcesc şi învrăjbesc oamenii. Un lucru din care potentaţii puterii au făcut un instrument de stăpânire a mulţimii şi a ţării. De notat că unde-i diversiune nu-i nici conştiinţă şi nici simţ civic.

Numai o Înviere a Neamului poate scoate ţara din infecţia şi practicile comuniste pentru a o aşeza pe valori opuse celor diavoleşti care au zămislit comunismul şi copiii lui. Copii care în educaţia lor pervertită nici n'au auzit de bună-cuviinţă, adevăr, cinste, omenie şi morală ca lege a vieţii, ori de simţ civic ca obligaţie şi răspundere.

Urmarea celor de mai sus: ţara e dominată de preocupări ancorate în ceauşism şi iliescism. Neamul e redus la înţelepeciunea de a se supune, pentru o convieţuire servilă cu puterea. O convieţuire care pe plan naţional înseamnă tragicul distanţării de esenţa tradiţională a spiritului românesc, de înstrăinare a idealurilor Neamului.

Învierea Neamului va reda ţării faţa spiritului ei secular, faţa propriei trăiri. Ea este un drum care porneşte dela eliminarea structurilor comuniste, dela eliminarea minciunii, a urii şi a corupţiei. Deci ea se mişcă pe ideea de politică morală, pe ideea că totul trebue fondat şi soluţionat într'un spirit al adevărului, al legii şi al dreptăţii istorice româneşti. Numai o Înviere a Neamului poate da României conducătorii de care spiritul ei în renaştere are nevoie.

Învierea Neamului însemnă reclădirea propriei fiinţe, descătuşarea interiorului de funia care-l priponeşte şi găsirea drumului de eliberare a lui; saltul dela starea de rotiţă a regimului la cea de rotiţă a spiritului care dă Românului libertate interioară. Când ne gândim la dimensiunea în care o lume a fost sufocată de statul comunist, nu putem decât să vedem că reclădirea nu-i deloc lucru uşor. De aceea e nevoie de nişte modele spirituale, ca de pildă, cum au fost cele din anii interbelici, date de generaţia 1922.

Concepţia luciferică de a smulge omului spiritul, de a-l îndobitoci şi de a-l reduce la starea de animal este ţelul comunist. Când smulgerea omului de lângă biserică s'a dovedit a fi partea cea mai dificilă, s'a instaurat o biserică a diavolului, care s'o anihileze pe cea autentică.

Pentru a se elimina impasul în care se află Neamul, nu-i decât o cale. Ridicarea din demonic, din josnicie. Întoarcerea la spirit, la adevăr. Idealurile româneşti pierdute, trebue recuperate, pentrucă ele sunt farurile vieţii. Odată luat drumul adevărului, Neamul intră în perspectiva binelui.

Idealurile româneşti depind deci de Învierea Neamului. Ridicând această problemă, e cazul să avem în vedere că adevărul nu poate fi descoperit deodată, ci numai treptat. Important este să se păşească pe prima treaptă la alegerea între trecut şi viitor.

Câtă deosebire între imaginea ţării de azi şi oglinda sufletului românesc de ieri, plin de balade, de fapte legendare şi de înţelepciunea, nu a lui Marx, Lenin, Stalin şi Ceauşescu, ci a zicalelor şi proverbelor poporului român cu însemnătate de doctrina vieţii sub paza lui Dumnezeu.

Aşteptăm ca trecutul Neamului să explodeze cu o Înviere a spiritului. Lipsa unei atare Învieri este egală cu abandonarea destinului românesc.

Hristos a înviat! Să dea Domnul ca spiritul Învierii lui Iisus să fie ajutor Învierii Neamului Românesc, pentrucă de-acum, destinul lui depinde de Învierea lui.

Eugen BÂRSAN

ALFABEŢII ŞI ANALFABEŢII D-LUI VADIM C. TUDOR

Maimuţa, care nu ştie să scrie şi să citească, împarte lumea în două: cei care-i dau alune şi cei care nu-i dau alune; Dl. Tudor, care ştie să scrie şi să citească, împarte şi el lumea în două: alfabeţi şi analfabeţi; iar ziarul D-sale, "Politica", Anul 1, Nr. 10, precizează cine's "analfabeţii":

"...câţiva legionari bătrâni, pripăşiţi peste Ocean, îşi încearcă gingiile dezgolite şi tot vor să ne muşte. Imposibilitate, întrucât dinţii le-au fost rupţi acum mai bine de jumătate de veac, de către Mareşalul Antonescu... ne referim, îndeosebi, la clica de analfabeţi pripăşită pe la o revistă, "Cuvântul Românesc".

Dl. C.V. Tudor & Co. ne aduce cele mai frumoase complimente şi recunoaştem că nu posedăm atâta alfabetism ca să pricepem: Dacă nu putem muşca pentrucă n'avem dinţi, atunci de ce tot ţipă şi se bocesc ca babele că-i muşcăm? De ce se uită speriaţi pe sub pat şi au asmuţit minerii, c'au aterizat legionarii cu paraşutele?

De ce?

După identificarea "gingiilor analfabete", să vedem cine's alfabeţii. Începem cu gingiile acoperite cu 24 de măsele ale olteanului preşedinte Nicolae Ceauşescu, pe care Dl. Tudor l-a descris ca deştept cât Carpaţii, gânditor cât fundul Dunării şi cu o personalitate ce se întinde ca magiunul peste toate meridianele.

A doua cometă pe firmamentul alfabeţilor a fost, dar nu mai este, distinsa doamnă inginer, doctor, academician Elena Ceauşescu, care urmase patru ani cursurile de macro-molecule la şcoala primară din Petreşti. (Notă: în anul cinci "Savanta cu renume mondial" a rămas puţin repetentă).

Grava insultă pe care ziarul "Politica" o aduce legionarilor nu este că sunt analfabeţi, ci că au avut un singur dentist care le-a scos dinţii fără cloroform, pe Generalul Antonescu, şi uită pe ceilalţi alfabetişti care-i băgau de vii în cuptoarele crematoriului, ori ii ucideau prin beciurile Securităţii etc. Dl. Tudor nu pomeneşte de Regele Carol al II-lea (poate că vrea să se pună bine cu viitoarea Monarhie) şi nu pomeneşte nici guvernele, tot atât de criminale, impuse de Moscova, după detronarea Regelui Mihai I.

Este just că legionarii n'au acceptat să fie exterminaţi până la unul, aşa cum dorea camarila regală ori regimurile nu mai puţin criminale ateo-comuniste. Legionarul, după ce s'a lăsat pălmuit şi pe celălalt obraz, şi-a adus aminte că Hristos a mai spus: "Cine scoate sabia, de sabie va muri!"

Legionarul a fost cel care a avut curajul să lovească înapoi primul! Acesta-i marele, veşnicul şi neiertatul său păcat.

Cei care au deţinut ieri puterea şi cei care o deţin azi prin furt, nu văd realitatea. Ei nu se luptă cu moşneagul fără dinţi, plin de nevoi, griji şi, ca orice muritor, îşi are păcatele lui lumeşti; ei se luptă cu ideea sădită acum trei generaţii în pădurea Dobrina.

Iar când unei idei i-a venit timpul, nici o forţă nu-i poate pune zăgaz.

Ideea e biruitoare şi martoră ne este istoria.

Stroe MOLDOVANU

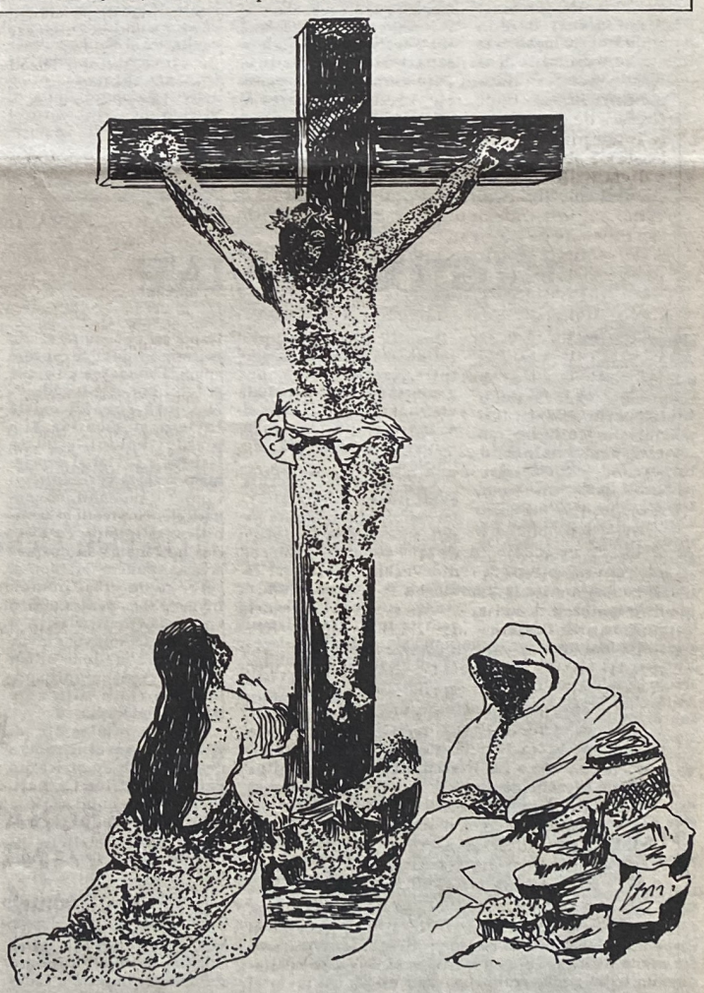

ÎNVIEREA

de Mihai EMINESCU

(Fragment)

Cântări de laude 'nălţăm
Noi, Ţie, Unuia.
Primindu-l cu psalmi şi cu ramuri,
Plecaţi-vă neamuri,
Cântând Aleluia!

Christos a înviat din morţi
Cu cetele sfinte,
Cu mortea pre moarte călcând-o,
Lumina ducând-o
Celor din morminte.

AROGANŢĂ COMUNISTĂ

Valeriu NEŞTIAN

"Atitudinea exagerat de mândră şi dispreţuitoare, pe care o ia cineva care se crede mai presus decât alţii, atribuindu-şi drepturi ce nu i se cuvin" - aşa defineşte **Dicţionarul limbii române** acea purtare obraznică, sfidătoare în relaţiile dintre oameni, căreia obişnuit i se spune, cu un neologism, aroganţă. Ea se întâlneşte deseori în jurul nostru; şi te întrebi nedumerit, dacă mai e posibil ca o **societate care se doreşte liberă şi morală** să mai tolereze astăzi acest soi de trufie insultătoare, drapată în rafinament intelectual sau de alt ordin.

Răspunsul la această nevinovată întrebare vine negreşit: până mai ieri omul era judecat îndeosebi după vorbele lui, nu după ceea ce gândea şi făptuia. În acest context de valori răsturnate, invidia, duşmănia, vanitatea deveneau expresii ale egoismului nomenclaturii şi al acoliţilor ei, dornici să dobândească şi să folosească avantaje ilicite. Or, munca cinstită şi conduita civilizată nu pot fi despărţite de modestie, de simplitate. Modestia nu înseamnă numai decât umilinţă, neîncredere în propriile forţe, ci constituie însuşirea de a nu te lăsa îmbătat de victorii, fălindute cu cele câştigate.

Comuniştii de orice factură nu apreciază poziţia "autocritică" decât la alţii (v. lucrările de atitudine foarte recente dela TVR, ale unor foşti sau actuali diriguitori), deşi o predică osârdios. Ei nu preţuiesc pe cei ce nu le împărtăşesc întocmai ideile şi opiniile. Consideră întotdeauna că modernizarea economiei naţionale, "înfăptuirile" regimului totalitar - de care fac atâta caz - se datorează exclusiv persoanei lor, nu bietului popor robit şi chinuit de o conducere dementă, cu reflexe faraonice. Şi nu-i socoteşte pe ceilalţi decât ca mijloace docile în vederea obţinerii/consolidării puterii şi... "gloriei" de partid şi personale.

Cum se naşte, totuşi, atitudinea de a te scoate pe tine în evidenţă, de a-ţi da importanţă, de a-i privi pe alţii de sus şi de a căuta cu orice chip să-ţi creezi o situaţie cât mai privilegiată? Fiind (neo)comunist, deci certat cu etica şi lipsit de o anume noblete spirituală, ocazii ţi se ivesc. E destul un gest, un act oricât de neînsemnat de evaluare pozitivă din partea cuiva, ca să te dezlănţui...

De pildă, întreprinderea sau instituţia la care lucrează "omul roşu" repurtează încă succese. Această împrejurare îl înfumurează, îl îndeamnă instinctiv să adopte, în raporturile cu ceilalţi, o poză marţială, curcănească: "Asta-i urmarea activităţii noastre anterioare!". Dacă (ferească Domnul!), laudele îi sunt aduse de vreun neavizat şi personal, public, în presă, radio, pe micul ecran (exemple ilustrative există cu duiumul!), circumstanţa îl orbeşte, îi dă sentimentul unicei existenţe în lume. El şi partidul, buricul pământului: "Ştii cine sunt eu?" auzi pe câte un ex- sau actual, atunci când e prins în flagrant delict de încălcare a normelor de convieţuire ori a legii. "Da - ar veni răspunsul irevocabil - un necioplit şi un infatuat bolşevic".

O dată cultivată, îngâmfarea stângistului - care acţionează în numele grupului sau al formaţiunii sale politice - creşte, devine productivă, face "pui". Şef dacă e (şi dintre aceştia, slavă cerului, sunt azi destui!), el confundă ordinea ierarhică cu subordonarea faţă de propria-i persoană. Şi-l auzi rostind cu o familiaritate simulată: "oamenii **mei** au făcut aşa..." (de-i securist, formula e niţel modulată: "băieţii **mei**..."), "am să-ţi dau un om de-al **meu**...". Coleg de serviciu, se arată ostil faţă de părerile altora, cu teama de a nu împărţi cu nimeni paternitatea ideii. Crezându-se competent în orice direcţie - aşa precum îl alintă guvernanţii deacuma - îşi îngăduie să-i contrazică şi să-i instruiască pe adevăraţii specialişti (precum proceda orice activist de partid), mirat şi el cum de-a ajuns erudit peste noapte, fără să miste un deget. Dacă se vede concurat, întrecut de vreun "omuleţ" cu alte convingeri şi purtări, se dedă la grosolănii şi atacuri la persoană, care introduc elementul agresiv al ostilităţii individuale. Se cunosc o sumedenie de astfel de situaţii, publicaţiile din ultima vreme sunt pline de atari "pilde".

Aroganţa secerei şi a ciocanului, neţinând seama de factorul om, mărturiseşte mostre tipice de dispreţ, de o lipsă de caracter "molipsitoare". O femeie, cu ochiul reglabil ca o lunetă, fixând bărbatul potrivit clasei de salarizare, rangului sau mărcii de automobil, se neliniteşte când e nevoită să respire aer cu "oameni mici", de alte opinii şi idealuri, cu celelalte consoarte care-s simple şi modeste, cum e tradiţia noastră românească şi creştină.

L-am urmărit înadins pe un fost ştab dela UTC, care a recăpătat foarte de curând o oarecare funcţie. Aluatul autopreţuirii era bine dospit şi se revărsa peste marginile copăii. Precipitat să scape de obligaţiile politeţii "burgheze", sau "micburgheze", a trecut iute, cu un oftat de uşurare, la singularul persoanei a doua şi la fruste expresii mocăneşti. Chiar a pus în funcţie apelativul cazon: Vasiliule, Ionescule!, "Altcumva, e părerea dumnealui, nu poţi face treabă cu **ăştia**...", zice. A venit o persoană în vârstă la biroul lui: l-a ţinut îndelung în picioare, l-a luat cu dumneata, l-a bătut " tovărăşeşte" pe spate; şi, în cele din urmă, l-a bruscat afară, grăind, apoi, plin de ciocoiască fudulie: "Aşa trebue luaţi **ăştia**...!"

Altă dată, l-am întâlnit la un muzeu. Dădea verdicte, dur şi categoric. La plecare, a concluzionat: "Prostii! Iau bani degeaba **ăştia**!". După un concert, la care, foarte probabil, nu a înţeles mare lucru, se lamenta discret, socotindu-se înşelat: "Pierdere de timp! Bani aruncaţi în vânt!". Avea în cap ideea proletcultistă că arta trebue să fie atât de elementară, încât să nu-i solicite efort spiritual; şi atât de simplistă, încât să o poată şi pe ea privi de sus.

În afara acestui foarte frecvent semidoct bolşevic, întâlneşti şi pe un titrat, cu diplome "deosebite". "Citeşte ce-am scris **eu**!" îţi porunceşte, gâdilându-şi barbişonul. După care se laudă cu "succesele" lui din timpul lui Ceauşescu, nerecunoscute după "revoluţie". Contondent, îţi oferă, drept argument, citate din "clasici".

Unii oameni se adaptează. Iau o octavă mai sus şi asemenea indivizi - aflaţi în veşnică competiţie cu parlamentarismul carageialesc - culeg felicitări (cf. celor ce se petrec prin Cameră şi Senat). Multi însă, le administrează şi **leacul**. Căci leac există. Mai întâi, să le spui adevărul în faţă. Reacţia lor va fi violentă, dar să nu ne speriem. O altă "armă" e indiferenţa noastră totală faţă de propria lor persoană. Să nu uităm, în fine, puterea stenică a râsului: grozav mai supără pe comunişti (şi pe proşti) râsul...

HRISTOS A ÎNVIAT!

Urmare din pag.1

când consumată, că Hristos a înviat, toţi credincioşii au răspuns: **"Adevărat a înviat!"** Prin aceasta, toţi mărturisim convingerea noastră nestrămutată în învierea Lui. Iată, stăm aici, neclintiţi în credinţa noastră, stăm de secole pe pământul României sau pe unde soarta ne-a dus şi afirmăm cu tărie nezdruncinată că Hristos a înviat. A înviat Dumnezeu şi logica lumii s'a spulberat. A înviat Dumnezeu şi întristarea noastră a fost prefăcută în bucurie. A înviat Dumnezeu şi duhul nostru a fost eliberat din strânsoarea materiei. A înviat Dumnezeu şi faţa noastră străluceşte ca a îngerului vestitor.

Adevărata filosofie, spune Sfântul Vasile Cel Mare, este gândirea la moarte. Şi cine gândeşte la moarte gândeşte, implicit, la înviere. Dacă nu gândeşte aşa, este cel mai de plâns dintre toţi oamenii. Căci moartea fără înviere este un act de disperare totală : în faţa ei stă neantul. Dar cei ce credem nu trăim şi nu murim singuri. Suntem solidari în viaţă şi în moarte şi în înviere cu Iisus Hristos. El ne recapitulează pe fiecare în El şi nu ca un total indistinct, ci pe fiecare în parte. Nimeni nu mai este singur, căci Hristos a înviat şi ne ridică pe toţi în iubirea Sa. În acest ocean de ură care ne sufocă din toate părţile, ura teoritizată de ideologii politice, sau de filosofii diabolice, ura religioasă talmudică, sau între creştini, ura organizată la nivel mondial, vestea învierii lui Hristos şi a învierii noastre prin iubire devine ţărmul de linişte al lumii.

Căci auzim lucruri extraordinare dela altar, incredibile cuvinte care ne răstoarnă conceptul de viaţă de până acum. Nu ştiam noi din Vechiul Testament că sângele se plăteşte cu sânge şi rana cu rană? În noaptea aceasta însă, draconismul faptei şi răsplatei din legea veche s'a frânt, căci iubirea şi iertarea devin legea vieţii noastre. **"Să spunem fraţilor şi celor ce ne urăsc pe noi, să iertăm totul pentru Înviere!"** (Canonul Paştilor) Să ne iubim, dar unii pe alţii şi toţi într'un gând să mărturisim pe Hristos cel înviat.

Taina învierii scapă logicii umane. Dar cei simpli, cei curaţi cu inima, cei blânzi, o înţeleg. La înviere ajungem prin credinţă, prin nădejde şi prin dragoste. Hristos a înviat şi noi înviem împreună cu El. Un înger al Domnului s'a pogorât în această noapte până la noi şi a răsturnat piatra care nea strivit duhul până acum. Când am rostit **"Hristos a înviat!"**, şi apoi am confirmat: **"Adevărat a înviat!"**, am ieşit din moarte şi am urcat, prin înviere, la viaţa dumnezeiască.

Să lucrăm pentru învierea vieţii şi teama noastră se va risipi. De înviere să se teamă cei ce şi-au făcut din materie un idol şi cei care spun: "Dumnezeu nu există şi totul îmi este îngăduit". Noi însă ştim că există înviere şi moartea şi-a pierdut boldul; ştim că Hristos a înviat şi proclamăm această veste întregii lumi. Cu monahii, cu monarhiile, cu preoţii şi ierarhiile creştinităţii, cu Biserica lui Hristos, în noaptea aceasta spunem "Fraţilor" şi celor ce ne urăsc pe noi. Învierea este, pentru unii, o speranţă, pentru alţii, o spaimă, căci toţi vom învia, şi cei care credem, şi cei care nu credem: unii spre învierea vieţii, alţii spre învierea judecăţii.

Aşa am înţeles atunci spusa călugărului român dela un schit de maici din vârful munţilor Carpaţi. Învierea Domnului să fie şi învierea neamului nostru. Să-şi regăsească poporul nostru calea spre Dumnezeu, spre iubire, spre credinţă. Să ridice iar, în duh, biserici şi mânăstiri voievodale, din care să se vestească lumii întregi că **"Hristos a înviat!"** Cuprinsă de moarte, încă dela căderea în păcat a lui Adam, lumea a suspinat după un Mântuitor. Noi suntem părtaşi la mântuirea lumii, căci fiecare cade singur, dar ne mântuim în comunitatea bisericii. Acestei lumi orbite de păcat, acestor semeni ai noştri trăind sub spaimă şi nelinişte, le aducem cea mai mare veste şi cea mai bună.

Pr.Ghe.CALCIU

ULISE CĂTRE CIRCE

Zadarnice Circe mă îmbii cu slava!
Nici vinul bun, nici cântul, nici otrava
plăcerii ce mi-ai dat-o, nu mai ţine
să stau legat de-a pururea de tine...

Aici domneşte altă zeitate,
iar vrăjile cu meşteşug lucrate
din farmecele Stixului, cu vracii,
mi-au prefăcut în rămători ortacii...

E multă bună stare'n ţara asta
dar va lovi-o cu nesaţ năpasta;
chiar ghiftuiţi de lapte şi de miere,
aici nu-i rost de nici o înviere...

Mă cheamă, cu pornirile rebele,
cântarea şi mireasma ţării mele,
să beau din cerul patriei lăsate
albastrul pur al apelor curate.

Cu pânzele întinse, stând la proră,
în zare văd mijiri de aurorâ
şi de furtună rupţi, ca nişte scame,
văd norii nopţii, prinşi să se destrame.

Iar dacă'n pupă nu am vânt prielnic
vâslaşii mei vor trage mai temeinic
şi peţitorilor ce bântuie'n Ithaca,
le-oi da ca zestre funia şi craca...

Zahu PANĂ

ZIDITORII PE NISIP

Prof. Dr. A. MOISIN

De o jumătate de veac poporul nostru construieşte pe nisip din punct de vedere moral. Sfânta Evanghelie ne spune fără ocol, că oricine nu zideşte pe Cuvântul lui Dumnezeu, zideşte fără temelie trainică, iar valurile şi furtunile vieţii vor dărâma acea construcţie. Acum neamul nostru vede şi singur adevărul acestui avertisment, deoarece a permis să se construiască pe fundamente ateiste şi iată că totul s'a dărâmat. În jurul nostru este doar ruină morală şi nefericire. Noi am alungat iubirea şi culegem acum fructele otrăvite ale urii. Am dispreţuit strigătul lui Hristos: "Milă vreau", şi iată cum ne înnecă violenţa, intoleranţa şi cruzimea.

Dumnezeu spune: "Să nu ucizi!", iar noi am luat viaţa a milioane de copii înainte de a se naşte numai în cei doi ani şi ceva de după aşazisa "Revoluţie". Învăţătura creştină ne dezvăluie că nu putem fi liberi decât în Hristos, adică în har şi sfinţenie, iar noi am înţeles libertatea ca pe un dezmăţ al instinctelor de tot felul, adâncindu-ne cu frenezie în sclavia patimilor păcătoase.

Suntem dezbinaţi şi ne duşmânim. Părem o ceată de zidari în care fiecare pândeşte ce a construit altul, pentru a veni să dărâme cu duşmănie, intoleranţă, invidie şi orgoliu. De am avea atâţia bani câte prejudecăţi şi ignoranţă, am fi un neam de bogaţi. Dacă am vrea să facem un film despre Turnul Babel, cu o înscenare modernă, cel mai simplu ar fi să filmăm societatea românească de astăzi. Nici un regizor şi nici un fel de actori n'ar reuşi să realizeze ceva mai autentic. Toţi se ceartă cu toţi, şi parcă vorbesc limbi diferite. Construcţia la care au lucrat o jumătate de veac s'a dărâmat, iar o alta nouă pare irealizabilă în asemenea condiţii.

Şi totuşi, ce nu poate omul este cu putinţă la Dumnezeu. Ba încă este foarte uşor şi cu o realizare peste orice aşteptări. Ce lipseşte? Simplu: să ne întoarcem la ajutorul lui Dumnezeu, care ne-a dovedit că fără El nu izbutim nimic. Dar întoarcerea la Dumnezeu înseamnă să-i ascultăm Cuvântul şi să-l îndeplinim cu fapta. Să zidim pe iubire, milă, înţelegere şi sfinţenie. Atunci tot ce vom clădi va dura şi lucrul nostru va avea spor, deoarece împreună cu noi va zidi Dumnezeu.

BORDEL JUDICIAR NEOCOMUNIST

Radu DUNĂREANU

De câte ori am ocazia şi pentru cine vrea să asculte, întotdeauna sunt dispus să vorbesc despre faptele şi întâmplările cumplite pe care le-am trăit prin lagărele şi închisorile comuniste. Cineva m'a întrebat nu de mult: de ce nu încerci să uiţi?

Prentrucă nu vreau şi în fiecare zi, dacă este posibil, încerc să rememorez câte ceva din tragediile trăite sau povestite de alţii. De ce? Pentrucă încă mai sper şi voi spera până voi muri că într'o zi cei vinovaţi vor trebui să plătească pentru ''toate suferinţele mele nedrepte'' cum spunea undeva Poetul.

Unul din şocurile cele mai puternice ale vieţii mele, de abia la începutul maturităţii ei, a fost inevitabila moarte.

Era în Septembrie 1959.

De abia sosisem în lagărul dela Salcia. Mai întâi fuseserăm adunaţi de prin diferite închisori din ţară şi înghesuiţi în fosta biserică a închisorii din Galaţi. Acolo unde fusese Altarul, călăii aşezaseră tinetele pentru fecale. Am dormit pe jos câteva zile, pe umezeală şi paie ude. Duşi cu bacul peste Dunăre, înghesuiţi, la propriu, mai rău decât sardelele, când în sfârşit am fost debarcaţi, unii erau deja bolnavi, cu febră şi literalmente erau sprijiniţi de alţii ca să se târască până la lagăr, câţiva kilometri.

Nu pot să uit, nu vreau să uit, că cel care a fost aşezat să doarmă lângă mine, pe sacul de paie, la puţine minute după sosirea în baracă, a şi murit. Am anunţat sergentul de servici dar nimeni nu s'a mişcat până a doua zi, aşa că am dormit o noapte lângă un cadavru, de care mă despărţeau numai 50 de cm, distanţa dintre paturile metalice suprapuse pe trei rânduri. Cum îl chema pe nefericitul acela, nu ştiu şi nimeni nu va şti. Imi amintesc că nu avea o condamnare prea mare şi fusese adus la muncă, mai mult ca sigur, cu o formă de febră tifoidă.

La un an de zile dela sosirea noastră în lagărele din Bălţile Dunării au şi început primele cazuri de leptospiroză, un fel de formă de holeră, transmisă de mizerie şi de şobolanii care împărţeau frăţeşte cu noi sfecla crudă ce o ronţăiam de pe câmp precum şi culcuşurile noastre animalice, care se numeau dormitoare sau barăci. Apoi a început şi febra tifoidă şi pământul din spatele digurilor a început să se albească de oasele celor care mureau pe capete, fără cruce şi fără un mormânt omenesc.

Nimeni din potentaţii dela Bucureşti şi din aşa zisul sistem judiciar nu s'a deranjat să gândească măcar, că mulţi dintre noi erau aşa de bonavi, că o condamnare oricât de uşoară devenea utilă, de fapt era o condamnare ireversibilă la moarte. Si totuşi erau ţinuţi mai departe, murind fără număr şi fără justificare.

In 1962 am luat 14 zile de carceră pentru nu ştiu ce motiv, ceva lipsă de respect la adresa brigadierului Negrău, de cumplită amintire. A face carceră în baltă era o altă formă de a ţi se scurta pedeapsa pământească. Carcera dela Grădina era o cameră de 4m pe 4m, fără geam, cu o uşă metalică ce avea la partea de jos nişte găuri cam la 5cm distanţă între ele, singura sursă de aer.

Eram în acea cuşcă de cărămidă umedă 16 oameni şi o tinetă, iar în tavan un bec de 25 de waţi. Mâncare odată la trei zile, o bucată de pâine de 250 grame şi ceva apă uşor sărată. In a treisprezecea zi, unuia dintre noi i se face rău. Dacă nu mă înşel, îl chema Adam şi fusese inginer de cadastru, că ştiu că era cu teodolitul pe diguri toată ziua. Fusese şi la Canalul Sângelui şi în total ispăşise toată pedeapsa de 15 ani. Mai avea 2 zile ca să se elibereze şi acelea le petrecea în carcera de care vorbeam. In ultima lui zi de închisoare, datorită condiţiilor în care stăteam, înghesuiţi, fără aer, apă şi într'o putoare de nedescris, sărmanul Adam face un atac de inimă şi moare... Este îngropat, a doua zi, tot fără cruce, ca om ''liber''. Am aflat că de fapt avea o condiţie cardiacă mai veche. Dar cui îi păsa?

Cui din sistemul aşa zis judiciar îi păsa de condamnaţii la pedepse de 7 până la 15 ani, deşi victimele aveau deja vârste de peste 70 de ani, ca Iosif Bogdan, fost avocat, sau 84 de ani ca profesorul Saxu (fostul învăţător al lui Mihai I) din lotul aşa zis al ''Bisericii Sf. Elefterie'' din Cotroceni, lot în care cel mai batrân era de 92 de ani şi a luat o condamnare de 7 ani!?

Cei care citesc cele scrise de mine acum poate cred că e ''literatură''. Poate cineva să creadă că am stat în celule cu un pitic cocoşat analfabet, cioban, mare ''primejdie'' a sistemului socialist, sau cu analfabeţi 100% ca fraţii C. din Maramureş, care au învăţat litera scrisă pe parcursul a multor ani de chin, pe bucăţi de săpun sau pe talpa încălţămintei mânjită cu săpun şi praf de var de pe pereţi, scrijelit cu Dumnezeu ştie ce?

Azi citim Soljeniţîn şi ne minunăm de tăria lui de caracter descrisă în a lui ''Cancer Ward'' şi ştim că, fiind bolnav de cancer, s'a vindecat din mila Domnului, dar cu voinţa lui.

Cazul poetului, numit în ''Poezii din închisori'' Acturus, e cel puţin la fel de spectaculos. Bolnav de tuberculoză şi cu dioptrii la ochelari, de te mirai că mai şi vede ceva, a supravieţuit din voinţă, zăcând pe cărămida dela Jilava, sub paturi şi ''scriind'' în minte sute de versuri care au făcut ocolul închisorilor şi ar face cinste oricărei literaturi europene.

Nefericiţi, cu boli incurabile, distrofici, umbre a ceea ce fuseseră odată, au fost ţinuţi ani lungi şi nu au mai văzut lumina zilei în libertate. Pot să ţin un an întreg cursuri universitare despre acest aspect al ''umanismului socialist'' ridicat în slăvi de unii care acum sunt membri în Parlament sau în Senat, ''democraţi''.

De ce am reamintit toate acestea, mai ales că în paginile acestui ziar am mai scris, având subiecte şi cazuri similare, în ultimii 15 ani?

Am redeschis răni vechi, deoarece pentru unii autori nu trebue să avem iertare, deoarece am citit ştiri care întrec orice perversiune juridică.

Mai întâi fiul ''celui mai iubit'', pe nume Nicu, cu mâinile din belşug pline de sânge nevinovat, o anumită justiţie vândută din nou şi prostituată ca şi pe vremea bordelului juridic din timpul generaţiilor noastre, îl ''exonerează'' de majoritatea crimelor şi îi lasă o condamnare simbolică de câţiva ani. Apoi, o unealtă a neocomunismului ce se pretinde avocată, din aceeaşi cloacă a ''apărătorilor'' din procesele noastre politice, care căutau să ne înfunde şi mai tare, ca să facă plăcere câte unui călău cu galoane de colonel (ca Liviu Prună, azi general din mila lui Iliescu), pledează în faţa unui tribunal cu sufletul de Iudă vândut pe 30 de arginţi, cum că numitul Nicu nu este apt să execute toată pedeapsa, că ar fi bolnav şi că şi aşa moare, hai să-l lăsăm liber, poate mai are timp să mai violeze şi stranguleze câteve fete şi să pape banii lui tăticu ascunşi cine ştie unde şi protejaţi de ''prietenul'' lui bun, acum preşedinte.

Iar noua justiţie ''democratică'', ca şi în ''vremurile bune'' comuniste se supune cabalei neocomuniste şi iată că familia Ceauşescu este bine merçi din nou şi fiţi convinşi că nu stau la coadă pentru nimic şi, ca şi înainte, cumpără dela magazinele cu valută, că de, are grijă Frontul de băieţii lor.

Poate că acum Nicu se va lua de mână sau se va vizita cu un alt călău, Neamţul Honecker care n'a ordonat decât ''numai'' câteva sute de împuşcări fără somaţie,

Continuare în pag.6

Tărăncuţă

LUNGA NOPŢII AGONIE

Urmare din pag.1

cării, devenită factorul prim ca aderenţă, al alegătorilor - guvernul Cuza-Goga, infiltrat cu agenţii ocultei, să poată câştiga alegerile în competiţie cu naţional-ţărăniştii, liberalii şi Partidul *Totul pentru Ţară*, retras din campanie.

Actul politic al Căpitanului a dejucat complotul oculto-regal care urmărea provocarea Mişcării la acte de violenţă pentru a instaura dictatura.

Furios de nereuşita planului, la numai două zile, pe 10 Februarie 1938, Carol al II-lea demite guvernul Cuza-Goga şi numeşte pe Patriarhul Miron Cristea să formeze noul guvern, ca după alte două zile, la 12 Februarie, să dea lovitura de stat regală, anulând Constituţia din 1923, iar la 30 Martie 1938, să desfiinţeze toate partidele politice. Dând iama în tot ce mai rămăsese din partide, Carol şi Armand Călinescu, devenit acum primul său om de încredere, organizează un simulacru de plebiscit cu "pistolul în ceafă" pentru o nouă constituţie, care îi dădea puteri nelimitate, asumându-şi toate prerogativele de guvernare, trecând dela stadiul de "a domni" la acela de "a domni şi a guverna".

Formarea guvernului de adunături în care Patriarhul Miron Cristea deţinea funcţia de Prim-ministru şi toţi foştii prim-miniştri erau numiţi miniştri fără portofoliu, era cel mai grotesc spectacol ce se desfăşura pe scena politică a României, devenită tragic, teatrul unde eroii erau ucişi pe viu. La această sarabandă, dirijată de Armand Călinescu şi Carol al II-lea, au refuzat să intre în joc foştii Prim-miniştri Iuliu Maniu şi Octavian Goga, dar s'au repezit fosilele politice, Mareşal Averescu şi N. Iorga, care la alegerile precedente din 1937 nu obţinuseră nici 2 % din votul alegătorilor. Au fost strânşi şi au depus jurământul în seara acelei nefericite nopţi de 10-11 Februarie cioclii României Mari, asasinii celei mai reprezentative generaţii de Români, pentru a instaura ceea ce C. Argetoianu a spus cu satisfacţie în prezenţa tuturor, că, în sfârşit regele era hotărât "să treacă la dictatură".

Aceasta este data de când în România s'a pierdut libertatea, de când teroarea a înlocuit alegerile, minciuna a devenit factor de orientare a opiniei publice şi crima de stat a luat locul parlamentului.

La instaurarea dictaturii din România au contribuit pe plan extern Franţa frontului popular şi Anglia filo-semită, iar pe plan intern toţi politicienii corupţi, strânşi în jurul Patriarhului Bisericii Ortodoxe, şantajat şi umilit de oculta regală, ameninţat cu nişte omeneşti păcate din trecut.

Arhitecţii acestui odios plan au fost politicienii din partidele "istorice", Armand Călinescu, fost ţărănist şi Gh. Tătărăscu, fost şef de guvern liberal, alături de câţiva generali corupţi până în măduva oaselor, ca Gabriel Marinescu, prefectul Poliţiei Capitalei şi Bengliu, şeful Jandarmeriei. Scopul principal al instaurării dictaturii era teama regelui şi a politicienilor corupţi din toate partidele, de Mişcarea Legionară şi Căpitanul ei, Corneliu Z. Codreanu.

Influenţa Mişcării în masa alegătorilor din România anului 1938 era atât de puternică, încât alegerile programate pentru 2 Martie puteau duce la o victorie zdrobitoare asupra celorlalte partide. Însuşi Căpitanul a declarat: "Am înflorit prea repede, ca un piersic în mijlocul iernii". Numai aşa se explică faptul că partidele "democrate"' s'au coalizat la instaurarea dictaturii împotriva unei mişcări care ar fi venit la conducere pe cea mai perfectă cale legală, acuzând-o că ea, această Mişcare, urmăreşte dictatura.

Scopul urmărit de lovitura de stat din 10 Februarie (dar mai precis 11 Februarie, pentrucă depunerea jurământului a avut loc la 3 dimineaţa, zi nefastă pentru Români, dată când a avut loc altă lovitură de stat, izgonindu-l pe domnitorul Alexandru Ioan Cuza) nu a întârziat să se arate. În noaptea de 16-17 Aprilie 1938, Căpitanul Mişcării Legionare, Corneliu Z. Codreanu, a fost arestat şi împreună cu el, toată elita Mişcării. Era noaptea înspre Duminica Floriilor. În acea dimineaţă de Florii, Patriarhul ţării oficia Liturghia şi intrarea Mântuitorului în Ierusalim, iar sub guvernul condus de el, cel mai creştin, cel mai curat şi cel mai generos tineret al României Mari intra în bezna închisorilor, de unde aproape toţi nu vor fi scoşi decât pentru a fi împuşcaţi fără judecată şi aruncaţi la răspântii de drumuri. Tineri închişi fără nici o vină, fără nici o sentinţă şi împuşcaţi fără nici o condamnare. Aceşti tineri de atunci au ţinut, cu sângele vărsat de ei în toată ţara, "cel mai mare discurs adresat Neamului şi cel din urmă".

Din ziua de 17 Aprilie 1938 şi până astăzi, toate dictaturile, toate guvernele şi din păcate şi Opoziţia, tremură la auzul cuvântului de legionar. Umbra Căpitanului îi urmăreşte pe toţi infractorii ajunşi la cârma ţării. Chiar după Revoluţia Tineretului din 1989, ridicolul Iliescu afirma că evenimentele din Ianuarie 1990 şi atrocităţile minerilor din Iunie 1990 au fost organizate de legionari. Nici presa, nici Opoziţia nu i-au cerut acestui comunist hrănit cu mână stalinistă să aducă cea mai mică probă de amestec legionar în murdarele lui acţiuni, aşa cum pe vremuri nu le-au cerut nici sceleraţilor Armand Călinescu şi Carol al II-lea să probeze vinovăţia lui Codreanu, aşa cum n'au protestat nici după noaptea Sfântului Andrei din 1938, când 13 legionari condamnaţi împreună cu căpitanul lor erau sugrumaţi de jandarmi în camioanele cu care erau transportaţi.

Sugrumaţi, domnilor politicieni de ieri şi de azi! Legaţi cu mânile la spate de scaunul în care şedeau, legaţi şi de picioare. Fiecare având în spate câte un jandarm cu o frânghie în mână, care a fost trecută pe după gâtul fiecărui ostatec şi s'a strâns puternic de mâinile jandarmilor. Jandarmi călăi, care s'au dus după aceea să-şi încaseze banii crimei din vistieria statului şi cu aceleaşi mâini să-şi mângâie nevestele şi copiii.

N'aţi protestat atunci, nu protestaţi nici astăzi, deşi vorbiţi de drepturile omului şi condamnaţi violenţa, dar aveţi cel puţin jenă faţă de cei ce nu cunosc aceste fapte oribile. Aveţi decenţă şi azvârliţi tăbliile dela Bd. Armand Călinescu şi aruncaţi în foc timbrele cu figura chiorului, pentru a fi în rândul oamenilor.

Sau vă consideraţi urmaşii lui? Atunci spuneţi în gura mare la toate răspântiile: "Avem ţară de vânzare şi călăi de închiriat. Care dă mai mult?"

Odată pentru totdeauna însă, când vorbiţi despre instaurarea dictaturii în România, nu vă opriţi nici la 6 Martie 1945, nici la 30 Decembrie 1947, nici la datele disidenţilor fabricaţi pentru a putea obţine paşaport pentru străinătate. Dictatura în România s'a instaurat la 10-11 Februarie 1938, a debutat cu violenţă în noaptea de Florii a aceluiaşi an şi nu s'a sfârşit încă. Este lunga nopţii agonie care trebue să se sfârşească, înlocuită de lumina aprinsă de tinerii din Decembrie 1989.

Zahu PANĂ

"CINSTITA LEGE...!"

Av.Dr.Nicolae RODEAN

În toamna anului 1942, doi ciobani consăteni, din comuna Poiana Sibiului, aflându-se într'o cauză civilă, (de moştenire), pendinte la Înalta Curte de Casaţie, spre surprinderea completului şi a celor prezenţi în sala de judecată, aplecându-se repsectuos, s'au adresat astfel: "Cinstită lege". Iar când preşedintele Curţii i-a spus unuia dintre ei: "Dumneata, la vârsta de peste 80 de ani, mai ai nevoie de bani?", acesta cu demnitate şi stăpânită revoltă, a răspuns: "Io am nevoie de dreptate, nu de bani, că bani am, cum dai fân la vacă!".

Ani de-a rândul am fost urmărit de această întâmplare, cuprinsă în modul, cu totul neobişnuit, de a se adresa unei instanţe judecătoreşti, fascinat de conceptul oamenior simpli despre LEGE şi ADEVĂR, despre marea încredere pe care o aveau în cei rânduiţi să împartă dreptatea, considerând că judecătorii, în exercitarea atribuţiilor lor funcţionale, reprezintă însăşi legea.

Cu alte cuvinte, încredere deplină în acest organism, ETERN şi INDISPENSABIL, al democraţiei şi al prudenţei, al barierelor şi al înţelegerii: JUSTIŢIA. Gândire şi concept, specifice numai orânduirilor democratice, dar necunoscute şi mai cu seamă anacronice regimurilor totalitare, sprijinite de teroare şi de opresiune.

Ori, mai târziu, vremurile s'au schimbat, iar oamenii s'au văzut nevoiţi să trăiască într'un sistem politic aşezat pe teroare fizică şi morală şi, când prin nesocotirea în totalitate a drepturilor omului, au insistat şi au cunoscut, neputincioşi şi întrebători, la dezinteresul şi desconsiderarea legii şi a legalităţii, din partea celor care, aproape întotdeauna, alcătuiau cadre de decizie.

Într'adevăr, după 23 August 1944, "politicul" a devenit aproape în exclusivitate singurul criteriu ce trebuia avut în vedere la desfăşurarea oricărei activităţi, iar legea, considerată o simplă formalitate, invocată şi folosită arbitrar, doar pentru urmărirea şi realizarea intereselor politice. De altfel, aşa se şi explică "indicaţia", devenită lozincă: "este legal tot ce convine clasei muncitoare", repetată adeseori de lectorii susţinători ai şedinţelor de reciclare, în instituţii şi întreprinderi.

În acest sens, am socotit că, pe lângă multe alte exemple ce s'ar putea da, este deosebit de semnificativă şi plină de înţeles, prezentarea unei situaţii care caracterizează hotărâtor "opinia" comunistă despre lege şi eficienţa acesteia.

În anul 1945, împreună cu prietenul şi colegul meu (Dr. Gh. Năstase) eram referenţi juridici pe lângă Comisia Centrală de Reformă Agrară când, în această calitate, am şi publicat o broşură, cuprinzând comentarii juridice la Legea pentru înfăptuirea reformei agrare, publicată în 1945. Potrivit art.3 din lege, fiecare cetăţean avea dreptul la o suprafaţă agricolă de 50 ha.

Dar, într'o zi, s'a prezentat la Comisie, Maria Georgescu, o "moşiereasă" din comuna Petroaia, jud. Dâmboviţa, sesizând că preşedintele comisiei de plasă nu-i respectă cota ce i se cuvine, potrivit legii. Având dreptate, pe loc i s'a eliberat o adeverinţă în sensul solicitării sale.

În dimineaţa zilei următoare, am observat că în biroul secretarului general au intrat nişte ţărani, printre care şi preşedintele Comisiei de plasă şi care, în convorbirea avută cu acesta, l-a întrebat: "Ce să facem cu pământul moşieresei?" După o înjurătură tradiţională, secretarul general le-a răspuns: băgaţi-vă şi luaţi-i pământul". În faţa acestui răspuns, preşedintele Comisiei, descumpănit, a prezentat adresa respectivă, la care secretarul general s'a ridicat din scaun şi repetând înjurătura, s'a răstit hotărâtor: "Dă-o în ..., luaţi-i pământul, legea este numai de formă!"

Pentru mine, această întâmplare a fost salvatoare, deoarece cunoscând pe viu ce importanţă şi mai ales ce valoare are legea în sistemul comunist, am răspuns negativ solicitării de a deveni membru de partid.

După Decembrie 1989, am socotit că asistăm la un nou concept al opiniei publice despre justiţie, interesată nu atât în descifrarea culpabilităţii, ori a nevinovăţiei celor trimişi în judecată şi chemaţi să răspundă judiciar, cât mai ales în speranţa (devenită convingere), că în stadiul actual al acesteia, creat şi alimentat de Revoluţie, judecătorii, în realizarea atribuţiunilor lor funcţionale, vor fi şi trebue să fie cu adevărat INDEPENDENŢI, la adăpostul oricăror "recomandări"; că, după decenii de oprimare şi teroare morală, a sosit timpul ca aceştia să soluţioneze cauzele ce le sunt repartizate, potrivit intimei lor convingeri şi că, în fine, formula (altădată ipocrită) în sensul că "judecătorii sunt independenţi şi se supun numai legii" a devenit o realitate a cărei aplicare se impune în mod necesar şi mai cu seamă OBLIGATORIU pentru ideea de dreptate şi ADEVĂR.

Am crezut, de asemenea, că Revoluţia din Decembrie 1989, a promovat schimbări profunde, de conţinut şi în activitatea judecătorească ştiut fiind faptul că, în trecut, în foarte multe cauze (mai cu deosebire în procese politice), aceasta se desfăşura într'un formalism greu de conceput, caracterizată cu prisosinţă ca fiind un dezgustător simulacru judiciar.

Pe de altă parte, este iarăşi prea bine cunoscut că mulţi dintre magistraţii integri, sprijinându-se pe competenţa lor profesională, au fost siliţi să judece "...sub presiune, intimidaţi, umiliţi de frică, într'o stare de cazarmă, unde totul inclusiv dreptatea depindea de ordinele date... şi să ţină singur, cu mâna lui, fără să tremure, balanţa fragilă a dreptăţii" (Octavian Paler, "Justiţia dresată").

Probabil că fiecare dintre aceştia, într'o convorbire sinceră, întrebat, ar fi răspuns ca Nicolae Iorga: "Eu n'am fost eu".

Se pare însă că, după mai bine de trei ani dela Revoluţie, lucrurile nu s'au schimbat prea mult.

Căutând să descifrăm adevărul din desfăşurarea diferitelor domenii de activitate socială, putem constata că există o singură realitate, acceptată majoritar şi la adăpostul oricărui comentariu: dacă pe timpul lui Ceauşescu, cuprinşi de frică, nu îndăzneam să ne mărturisim nici faţă de cei mai apropriaţi ai noştri, ASTĂZI, putem striga sus şi tare, tot ce credem, tot ce vrem, nestingheriţi, DAR absolut fără nici o eficienţă practică, deoarece NIMENI NU NE ASCULTĂ.

Pe de altă parte, restructurarea justiţiei continuă să fie un subiect de importanţă majoră pentru edificarea statului de drept.

Într'adevăr, faţă de soluţiile judecătoreşti, diferite în una şi aceeaşi cauză, vrând, nevrând, cu toată bunăvoinţa, nu găseşti altă explicaţie decât că NICI ASTĂZI JUDECĂTORII NU SUNT INDEPENDENŢI. În justificarea acestei afirmaţii, ne referim la câteva situaţii:

1) Prin decizia Curţii Supreme de Justiţie, foştii membri ai Comitetului Politic Executiv, au fost achitaţi şi puşi în libertate, pentru ca, ulterior, ca urmare a recursului extraordinar promovat de Procuratura Generală, aceeaşi supremă instanţă, admiţându-l, să-i condamne la ani grei de închisoare.

2) Cepexiştii au fost cercetaţi şi trimişi în judecată pe temeiul unei stenograme, iar Gheorghe Oprea a fost condamnat deşi, în zilele acelui Decembrie 1989, nici măcar nu se afla în ţară.

3) Ştefan Andrei, Suzana Gâdea, Ion Radu şi alţii, au fost condamnaţi pentru a ni se induce ideea că mai marii zilei s'au detaşat de trecut şi îi condamnă.

Meditând asupra relatărilor de mai sus, ne punem fireasca întrebare: când a avut justiţia dreptate şi care au fost cauzele unor atât de stupefiante răsturnări de optică, după cum nu putem accepta nici uşurinţa cu care a putut fi dată sentinţa de condamnare?

Concluzionând (şi fără a deplânge soarta celor în cauză), subscriem la opinia D-lui Gabriel Mărculescu care,care, în articolul său intitulat "Justiţia înnăbuşă adevărul", publicat în ziarul *"România liberă"* din 23 Aprilie 1992, subliniază că sentinţa a fost dată ..."nu de către un tribunal oarecare, din mai ştim noi ce oraşel de provincie uitat de Dumnezeu, nu de către judecători tineri şi neexperimentaţi aflaţi la începutul carierei lor, ci de către magistraţi cu părul cărunt, de către profesionişti cu zeci de ani de experienţă, într'un cuvânt, de către cei mai înalţi magistraţi ai ţării".

Aceasta mai înseamnă că, nu rareori, unii judecători sunt prea aplecaţi spre "şoaptele" puterii, faţă de care se simt îndatoraţi şi tot aşa de dependenţi, în măsura în care numirea, ori promovarea lor aparţine acesteia (este ştiut faptul că în ultimii doi ani, în două rânduri, Preşedintele Iliescu a stabilit componenţa Curţii Supreme de Justiţie).

De asemenea, aceasta înseamnă că "vinovaţii sunt nevinovaţi, sau din nou vinovaţi, în funcţie de interesele celor ce deţin astăzi puterea, iar dreptatea este distribuită în funcţie tot de interesele acesteia".

Într'un cuvânt, judecătorii nu sunt independenţi iar practic, "justiţia continuă să funcţioneze în tiparele comunismului." - susţine tot atât de convingător Dl. Gabriel Mărculescu în articolul menţionat.

Continuare în pag.7

In curând... Informaţii despre Eficienţa Energiei

Când cumpăraţi aparatură nouă, uitaţi-vă să aibă eticheta "EnerGuide". O veţi găsi pe fiecare aparat nou: frigider, maşină de spălat, de uscat rufe, maşină de gătit sau maşină de spălat vase, care se vând în Canada.

Noua etichetă "EnerGuide" arată cantitatea de energie folosită de aparat într'un an. Puteţi compara energia consumată de diferite aparate, cu aceleaşi funcţii, citind eticheta.

Cu cât numărul este mai mic, cu atât aparatul este mai eficient. Este foarte simplu.

Alegând astăzi un aparat care economiseşte energie, se pot face economii mari de energie pe durata de folosire a aparatului.

Economisiţi energie. Veţi economisi bani şi totodată veţi ajuta mediului înconjurător.

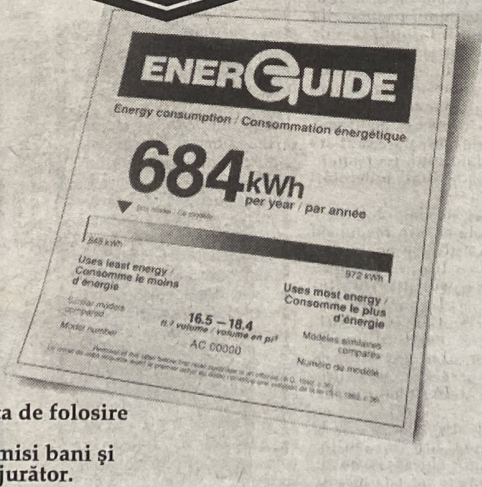

Merită să citiţi noua etichetă ENERGUIDE

Energy, Mines and Resources Canada | Énergie, Mines et Ressources Canada | Canada

BORDEL JUDICIAR NEOCOMUNIST

Urmare din pag.5

pentru încercarea de a pleca din Germania sovietică şi a avea o viaţă demnă şi decentă.

Si ca prostiţutia morală să fie totală, mai publicăm şi o elegie plângăreaţă a unui "ales al poporului" în parlament, fost poet de curte, care se lamentează de soarta nedreaptă ce i-a fost hărăzită "ălui bătrân".

Si uite aşa, cu un fost ministru de Interne, dispărut discret, cu Popescu Dumnezeu aciuiat prin Franţa şi cu atâţia foşti asupritori ai neamului, scăpaţi cu dibăcie, care pe unde şi cu buzunarele doldora de dolarii partidului, dolari care nu pot fi "găsiţi" legal, încet, încet ne consolidăm puterea unei alte minorităţi, de data asta abil deghizată sub forme "democratice".

Si uităm proverbul că "lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba." Noi, Românii, avem o foarte viciată înţelegere a creştinismului, poate şi datorită influenţei unei anumite biserici vândută ocupantului comunist în frunte cu păstorul ei roşiatic. Mântuitorul ne învaţă că da, e drept să iertăm, dar numai pe aceia care recunosc că au greşit şi vor să se îndrepte.

Dar uzurpatorii puterii de azi pretind că s'au schimbat şi nici pe departe nu vor să-şi facă "mea culpa." Ce vor, e să-şi menţină privilegiile prin minciună, înşelătorie şi să continue crima contra poporului român, crimă începută acum 49 de ani.

De aceea nu trebue iertaţi.

De aceea, acum, îmbătrânit şi şubrezit de bolile căpătate în anii lungi de închisori şi lagăre, nu vreau să uit şi sper încă cu naivitate că poporul meu se va trezi şi va folosi din plin şi cu cumpătare sabia dreptăţii, care stă ruginită şi tocită, ascunsă de cinci decenii.

Aceasta este speranţa şi rugăciunea mea zilnică.

Iar Dumnezeu, într'o zi ne va auzi şi ne va ajuta să ne vindecăm "rănile noastre nedrepte", cum zicea mucenicul poet.

Radu DUNĂREANU

ILIESCU ÎN FRUNTEA ESCROCILOR

—Gh.Ionescu OLBOJAN—

Ziua de 3 Martie a fost ziua în care Palatul Cotroceni şi-a serbat realesul. Era ziua sa de naştere. Numai că zâmbăreţul dintre ziduri a vrut ca anul acesta să fie cât mai original. Aşa că a ieşit pentru câteva ore dintre pereţii muzeului în care a intrat de viu şi s'a afundat în mulţimea străzii, care mulţime nu era o mulţime oarecare, ci mulţimea reprezentanţilor constructorilor din domeniul hidrotehnicii veniţi să protesteze în faţa Guvernului pentrucă regia energiei electrice - RENEL - nu le-a plătit nişte lucrări în valoare de 5 miliarde de lei. Cine erau cei care reprezentau Hidroconstrucţia? Nimeni alţii decât directorii antreprizelor de construcţii hidrotehnice din ţară. Cine sunt aceşti directori nemulţumiţi şi de ce sunt nemulţumiţi? Ei nu sunt alţii decât cei care au prădat pur şi simplu materialele de construcţii vânzându-le particularilor, iar când nu au mai avut ce să prăduiască au găsit cu cale să iasă în stradă, în chip de protest, arătând cu degetul către un ilustru nevinovat: RENEL-ul. Cum s'a ajuns la inculparea lui? Simplu. S'au întocmit documente prin care toate materialele de construcţii sustrase din antreprize sunt considerate a fi fost consumate pentru ridicarea de baraje, conform convenţiilor cu RENEL. Ne susţinem afirmaţia de mai sus prin prezentarea Antreprizei de construcţii hidrotehnice Mehadia, judeţul Caraş-Severin, reprezentată la miting de Dumitru Vilău, directorul adjunct.

Cum a adus Vilău ACH-ul în pragul falimentului? Nimic mai simplu. În 1990, împreună cu Dinu Alexandrescu, fostul director al întreprinderii, şi cu un Sârb din Iugoslavia, înfiinţează firma mixtă ROM-YUGO, cu mai multe filiale în ţară. Ca să o facă rentabilă în cât mai scurt timp, îi "vinde" tot ce se poate din ACH, la preţuri de nimic şi îi garantează cu averea statului român creditele luate de firmă dela Banca de Dezvoltare.

Perioada embargoului impus de comunitatea mondială Iugoslaviei este epoca de glorie a firmei ROM-YUGO, este momentul în care aceasta îşi multiplică de mii de ori cifrele de afaceri. Ca şi prohibiţia americană, embargoul asupra Sârbilor stimulează până la demenţă traficul ilegal de mărfuri între România şi vecina ei sancţionată. Este momentul când Vilău sustrage cele mai multe materiale de construcţie din depozitele ACH Mehadia şi le vinde pe mărci germane partenerilor sârbi. Lipsa cimentului, fierului-beton, motorinei, altor materiale, face să stagneze activitatea câtorva şantiere, să crească numărul muncitorilor trecuţi în "şomaj tehnic". Rămân în lucru numai şantierele barajelor din Munţii Semenicului, al celui dela Rusca-Teregova şi Boşvalniţa I. Pe lângă ciment, fier şi motorină ROM-YUGO are grijă şi de bucătăria sârbească, astfel că sunt trecute dincolo de graniţă peste 300 tone de sare, 500 tone de făină şi paste făinoase, conserve etc., toate încărcate în vagoane, la lumina zilei, fără nici o frică, în gara Valea Cernei, gară mică în reţeaua feroviară din zonă. Când gara nu putea să facă faţă volumului de tranzacţii, Vilău dădea ordin de se încărcau autocamioanele antreprizei şi marfa era

servită Sârbilor la nas, maşinile tranzitând Bulgaria şi Macedonia, punct unde documentele de transport erau schimbate cu foi de însoţire albaneze şi astfel, ajungeau la destinaţie, cu precădere în Skoplie. De acolo se încărcau piese de schimb auto, vodcă sârbească, bere, cosmetice şi alte mărfuri cu căutare pe piaţa românească. Toate erau comercializate în ţară prin firma lui Vilău şi compania sa.

Prosperitatea firmei cerea noi spaţii comerciale, noi depozite, noi afaceri murdare. Prin complicitatea fostului primar din Băile Herculane, Gheorghe Cădariu, Vilău transformă Clubul staţiunii, monument de artă edilitară, într'un veritabil birt, unde găseşti tot timpul bere sârbească şi preparate din carne şi brânză tot de pe acolo aduse. Robota pentru bunul mers al prăvăliei este dată de soldaţii trimişi de armata română să lucreze la ridicarea barajelor hidrografice. Numai că atât soldaţii cât şi maşinile trimise lui Vilău sunt folosite pentru ridicarea profiturilor unor năimiţi. Cum soldaţii au între ei un gradat, iar gradatul trebue şi el uns cu ceva, Vilău i-a amenajat un mic bar, chiar în incinta antreprizei, astfel că D-nul plutonier adjutant Gruia are motive serioase să stea toată ziua în cârciumă. Pentru poliţistul Roşianu, cel care trebuia să supravegheze respectarea legii în ACH, un cadou mai familial: angajarea fiului său Flavius Roşianu ca gestionar la magazia de materiale de construcţii a ACH. Faţă de superiorul poliţistului, D-nul colonel Ghinea, comandantul Poliţiei din Băile Herculane, Vilău este atent cu peşcheşurile de rigoare, atât la zile mari cât şi atunci când colonelul acuză stringente nevoi de bani (în paranteză fie spus, colonelul Ghinea este unul dintre poliţiştii care şi-au deschis firme particulare. Domnia sa mai are puţin până la pensie şi se gândeşte cu groază cum o să-şi omoare timpul). Pentru închiderea gurii autorităţilor din Băile Herculane, martore şi complice la fărădelegile lui Vilău, antrepriza s'a arătat foarte atentă, ridicând pe socoteala ei o biserică catolică şi o vilă în strada Zăvoiului, chiar dacă cele două edificii au apărut pe harta urbei fără documentele legale. Numai căpitanul Bordea dela Poliţia din Herculane, un fel de Cattani bănăţean, întocmeşte dosare peste dosare cu afacerile necurate ale D-lui Vilău, dar nu poate să le promoveze justiţiei fiindcă şeful, D-nul Ghinea... dar, ce să mai vorbim? Banul lui Vilău este rotund, ca şi cercul vicios în care zburdă.

Cum depozitele lui Vilău sunt amplasate pe drumul european E-94, ce şi-a zis mai marele mafioţilor din zonă: ocupaţi şoselele! Şi le-a ocupat. Mai toţi şoferii de pe TIR-urile care coboară sau urcă spre Timişoara sau Stamora-Moraviţa, (punct de trecere a frontierei) ştiu că în depozitele Vilău, motorină este din belşug şi la preţuri sub cele de dincolo de graniţă, chiar dacă moneda de plată este germană. Stocurile de motorină ale mafiotului sunt tot timpul ţinute la nivel ridicat, graţie combustibilului transferat dela ACH, iar ACH-ul are trecere la societatea PECO din Reşiţa unde D-nul Petrescu, director adjunct, până mai ieri director plin, are grijă să aprovizioneze ACH-ul şi staţia PECO din Mehadia cu prioritate şi cantităţi îndestulătoare, că doar de aici se scot bani buni şi străini. Dintr'o confidenţă a unui "barosan" în ale distribuirii combustibililor pe întreaga ţară, am înţeles că judeţul Caraş-Severin este judeţul care primeşte cea mai mare cantitate de motorină şi benzină în raport cu celelalte judeţe ale ţării. Şi unde se duce toată această cantitate, dacă nu în rezervoarele TIR-urilor ce străbat Banatul? Văcăroiu cu ai lui se întreabă de ce agricultura nu are energia necesară pentru ducerea poverii de specialitate, în timp ce Iliescu îşi aeriseşte dantura-i falsă, alături de escrocii care sunt în stare să-şi vândă şi mama, numai şi numai să le intre în chimir o para, două, nemuncite.

În loc de alte învăţăminte, de va mai fi o revoluţie, ea se va declanşa tot în Banat, fiindcă aici escrocii vor aduce în pragul disperării populaţia, prin insolenţa cu care s'au aruncat în afaceri perpendiculare pe legea penală. În plus, autorităţile centrale, în dorinţa de a aplana conflictul tacit dintre Iliescu şi Timişoara, refuză să se implice în controlarea situaţiei, aşteptând ca timpul să rezolve totul. După opinia noastră, deznodământul va fi tragic. Nu-l dorim, dar îl prevestim. Deie Domnul, să nu avem dreptate!

"CINSTITA LEGE...!"

Continuare în pag.7

Şi dacă este aşa, oare ne vom mai putea adresa supremei instanţe cu formula "CINSTITĂ LEGE"?

De altfel, în conferinţa de presă din 14 Decembrie 1992, Dl. Petre Ninosu, Ministrul Justiţiei, a vorbit despre "asigurarea independenţei justiţiei ca parte a puterlior statului", referindu-se la Consiliul Superior al Magistraturii (C.S.M.).

În Parlamentul ţării, ca şi în presă, au fost angajate discuţii numeroase cu privire la înfiinţarea şi compunerea acestui organ judiciar, de o importanţă cu totul deosebită, ţinând seama de competenţa şi atribuţiile funcţionale, complexe, şi de o responsabilitate sporită (propune preşedintelui ţării, numirea judecătorilor şi a procurorilor, dispune numirea, transferarea şi suspendarea acestora din funcţie după cum îndeplineşte şi rolul de Consiliu de Disciplină al Judecătorilor etc.).

Nu cunoaştem care au fost criteriile de promovare ca judecători la Curtea Superioară de Justiţie şi cu atât mai mult, "determinantele" pentru ca unii dintre aceştia să apară în componenţa membrilor Consiliului Superior al Magistraturii.

Ştim însă cu certitudine că, înainte de 23 August 1944, pretendenţii la o astfel de funcţie, pe lângă probitatea morală şi deosebita competenţă aferentă pregătirii lor juridice, OBLIGATORIU trebuiau să facă dovadă că: au funcţionat ca magistraţi timp de peste 15 ani; au lucrări de specialitate şi au titlu de doctor în Drept.

Numai că, astăzi, din relatările apărute în presă, am putut afla că cei mai mulţi dintre aceştia au fost promovaţi pe criterii "politice", avându-se în vedere calitatea din trecut, ca foşti secretari ai Organizaţiei de Bază, (O.B.) sau alte îndeletniciri speciale ce le-au fost încredinţate de Partidul Comunist Român, - am spune, "calităţi" sau "însuşiri" care în nici un caz nu-i pot sprijini şi nici nu le pot garanta INDEPENDENŢA hotărârilor lor judecătoreşti.

Încât, în aceste condiţii, ne întrebăm: oare ne putem adresa acestora, cu... CINSTITĂ LEGE?

În fine, am mai aminti că ardelenii care au trăit în Imperiul Habsburgic, cunosc o împrejurare semnificativă şi anume aceea că, odată, prinţul moştenitor, aflându-se la o vânătoare, a descoperit - în pădure - o foarte frumoasă casă, proprietatea unui pădurar din acea zonă. Prinţul, faţă de refuzul acestuia de a-i vinde casa, i-a spus : "Eu sunt prinţul moştenitor şi dacă nu mi-o vinzi, ţi-o iau cu forţa". Numai că pădurarul, deloc intimidat de calitatea solicitatorului, i-a răspuns răspicat: "Sunt judecători la Viena".

Ori, este clar, fără nici o îndoială că, din răspunsul pădurarului se poate desprinde, limpede şi cu destulă uşurinţă, ÎNCREDEREA ÎN INDEPENDENŢA JUDECĂTORILOR, în certitudinea şi convingerea acestuia că LEGEA este şi constituie GARANŢIA drepturilor lui şi că cei îndreptăţiţi să împartă dreptatea se află la adăpostul oricăror "influenţe" , iar obiectivitatea lor nu poate fi afectată nici de "calitatea" şi nici de "poziţia socială" a celor care le solicită, în vreun fel, rezolvarea benefică a unor eventuale pretenţii.

Oare, NOI, vom putea spune vreodată: SUNT JUDECĂTORI LA BUCUREŞTI?

Av.Dr.Nicolae RODEAN

CE S'A ÎNTÂMPLAT ÎN ŢARĂ DUPĂ FUGA LUI PACEPA?

❐ Dosarele roşii

Gh. IONESCU OLBOJAN

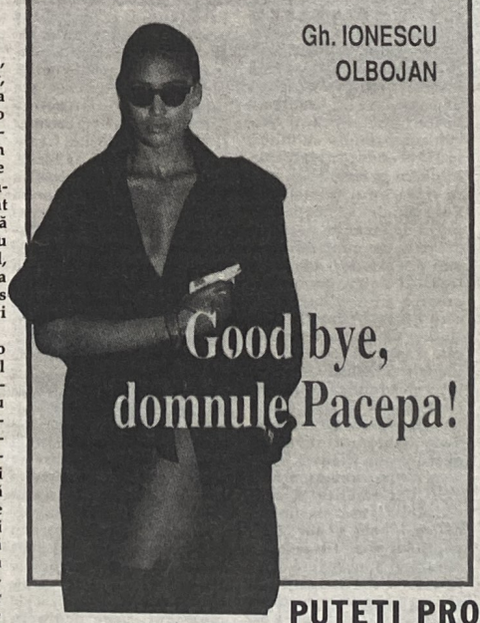

Fuga generalului Pacepa a însemnat pentru Securitatea lui Ceauşescu un cutremur distrugător: liniile de spionaj extern au fost schimbate, spionii români rechemaţi în ţară, Direcţia de Informaţii Externe restructurată, conducătorii schimbaţi.

Amănunte despre toate acestea precum şi divulgarea celor mai importante activităţi externe ale Securităţii: acţiunile "Dunărea", "Brânduşa", celebrele cazuri Goma, Cană, Horodincă şi multe altele, le veţi afla citind, cu sufletul la gură, "raidurile necruţătoare" ale lui Gheorghe Ionescu Olbojan.

PUTEŢI PROCURA CARTEA

SCRIIND LA ADRESA ZIARULUI "CUVANTUL ROMANESC"
P.O.BOX 78010 WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO, CANADA
L9C 7N5

Trimiteţi cecul pe numele ziarului "Cuvântul Românesc"

CARTEA COSTA: $ 10.00 plus expediţia.

CANADA: $ 10.00 plus 1.35
U.S.A.: $ 10.00 plus 2.10
EUROPA: $ 10.00 plus 2.40

UNDE ESTE ASCUNS ADEVĂRUL?

Adrian GRIGOROPOL

Alături de jurnalismul cotidian, reprezintă o valoare deosebită cel de meditaţie şi analiză, pentrucă informatica nu constă numai în redarea obiectivă a evenimentelor zilei, ci când este posibil, mai ales aprofundarea lor, adeseori şi a celor aparţinând trecutului. Din păcate, jurnalismul pe care-l deosebesc de publicistică este folosit să "dezinformeze" cu rea-credinţă şi uneori din eroare. Trebue să admitem, cu luciditate, că "Adevărul", care trebue să fie supremul scop al informaticii, este cu abilitate ascuns într'un păienjeniş de fire, deloc fragile şi greu de pătruns.

Trebue să te întorci adesea în timp şi în spaţiu ca să dai de adevărul ascuns ca într'o crisalidă.

Se întâmplă să mă aflu uneori în Statele Unite şi să citesc zilnic mare parte din presa americană, ca *New York Times, Wall Street Journal, Philadelphia Inquirer* şi reviste ca *Time, Newsweek, US News, The New Yorker* etc. Rareori, găsesc articole despre România şi chiar când mai apar, se scaldă în două ape. Aşa bunăoară, în 28 Decembrie 1992, în *USA TODAY*, un ziar foarte citit, fiind ilustrat în culori, dar destinat predominant evenimentelor zilei, am citit pe jumătatea paginei 9A, la rubrica "World close up", un articol mai extins "Struggling Romanians seed for hope: Freedom", subtitrat - "Optimism amid poverty", în cuprisul căruia era încastrată o casetă intitulată "I cry for Ceauşescu".

Primul articol conţinea o fotografie cu statuia lui Lenin culcată la pământ, într'o mulţime de oameni din Bucureşti care o priveau, la rândul ei subtitrată "After The Revolution; The statue of Lenin in Bucharest is removed in March 1990. Life in Romania is changing for the better, but 45 years of dictatorship have left an indelible mark". Deci, în lumea văzută de foarte aproape, sămânţa sforţărilor României ar fi libertatea şi în mijocul sărăciei, optimismul. În caseta "Plâng după Ceauşescu", o fotografie cu pretinsul mormânt, în colţul din stânga sus, un medalion cu chipul tiranului. Ambele articole sunt semnate de Thimoty Kenny, cu contribuţia Antoanetei Opriţa din Bucureşti.

Din multe motive, am rămas consternat la lectura acestei jumătăţi de pagină. Însă şi mai consternat am rămas a doua zi, când la recepţionarea emisiunii în limba română a postului de Radio Europa Liberă, cu mari dificultăţi peste ocean, am ascultat citindu-se în întregime la presa străină, numai primul articol.

Cum, din toată presa americană, chiar dacă apar articole despre România, să fie selecţionat pentru ascultătorii din ţară, cu atâta promptitudine, un articol în păienjenişul căruia se ascundea adevărul!? Fără să fie citit şi cel de al doilea, cu care era jumelat, când ambele articole se pretau la discuţii serioase din partea unui atât de prestigios post de Radio, ca Europa Liberă!?

Faţă de distanţa şi de diferenţa orară, *USA TODAY* nu putea fi a doua zi pe masa redactorilor din München-Germania. A fost trimis prin Fax de un neinspirat spicuitor al presei americane şi retransmis pe nerăsuflate.

Primul articol este împânat de consemnări contradictorii, ca să sfârşească până la urmă, că în România, prin gura unor sirene guvernamentale, în mijlocul sărăciei, creşte miraculos optimismul. Pe de o parte, inflaţie 130%, şomaj 10%, nu apă caldă, nu electricitate, luptă constantă pentru o hrană decentă, delincvenţă în creştere, iar noaptea străzile neluminate sunt invadate de şobolani şi câini hămesiţi. Pe de altă parte, pe străzi, ziua se oferă ţigări americane, cafea germană, ciorapi polonezi, serveţele fine franţuzeşti, iar pe arterele principale, vitrinele expun toată gama de electronice şi îmbrăcăminte occidentală. Şi dacă consemnează că majoritatea populaţiei duce o viaţă dură, Dl. Kenny nu-şi pune întrebarea cu ce bani se pot cumpăra minunile Occidentului? Cum ajunge - după ce subliniază că populaţia se zbate în necazuri financiare şi temeri de viitor, - să conchidă că toate acestea există alături de optimismul în creştere, aceasta este altă poveste. Tot dela dânsul citire. I se pare limpede că pentru cei mai mulţi(!), viaţa este mai bună în prezent, pentrucă pământul a fost restituit adevăraţilor proprietari, salariile au crescut, în medie, la peste 25.000 de lei(!), se poate protesta zgomotos împotriva guvernului (căruia puţin îi pasă n.n), deşi salariul este echivalent cu 53 de dolari, iar după observatorii străini, alegerile au fost libere şi corecte. Să-l scuzăm pe Dl. Kenny că a tras aceste concluzii, plecând cu inocenţă urechea la nişte sirene pro-guvernamentale şi guvernamentale: la un bancher străin care trăieşte de pe vremea lui Ceauşescu în Bucureşti şi pentru care, evident, banii nu au miros; la Dl. Teodor Meleşcanu, Ministru al Finanţelor, care în lipsa unui minister al Propagandei se ocupa mai puţin de finanţe, decât de dregerea compromisei imagini din exterior, datorită a trei ani de guvernare, la propriu, a Preşedintelui Iliescu - fost şi rămas fruntaş slujitor al comunismului şi care n'a scăpat o fărâmă din împietrita mentalitate. Pentru compromisa imagine, Dl. ministru găseşte ca ţap ispăşitor pe congresmanul Tom Lantos, vinovat de neacordarea Clauzei, ca şi când Congresul American ar fi Parlamentul Preşedintelui Iliescu, manipulat ca marionetă, şi tot Occidentul ar fi şi orb şi surd, nevăzând şi neauzind că în România comuniştii îşi strâng rândurile ca să se întărească la putere; că au existat înscenări inflamate şi sângeroase de răfuieli naţionaliste; că minerii au fost aduşi în trei rânduri şi au terorizat populaţia şi că există temeri să fie chemaţi oricând la ordin, iar cine i-a chemat este ştiut şi nu răspunde de asemenea fapte mai mult decât grave, pentrucă există injustiţie pe un fundal de abuzuri de putere şi corupţie la cele mai înalte eşaloane care neau transformat România într'o "ţară a nimănui".

Despre toate cele rele, cu falsă pudoare, i-a cântat ziaristului că asemenea lucruri "poate" să fi existat acum doi ani şi nicidecum în prezent şi nu a pierdut prilejul să-i strecoare un "Acar Păun", care a înflorit extraordinar, dar care, din păcate, nu redă faptele corect. Cine alta decât presa?

La cealaltă ureche a ziarului i-a melodiat fermecător Dl. Mişu Negriţoiu, subsecretar de Stat şi preşedinte al Consiliului Naţional de Strategie şi coordonare economică, nişte titluri să rămâi cu gura căscată, o piesă nespus de grea a armamentului Preşedintelui Iliescu, scos din căciula rezervelor strategice de securişti unşi cu toate unsorile, în Occident, de Ceauşescu, care încheie concertul guvernamental cu refrenul: "... încet, încet, oamenii au început să înţeleagă ce este economia de piaţă, îşi dau seama că trebue mers înainte şi sunt de aceea mai optimişti!"

Cred cu tărie că ascultătorii din România au rămas şi miraţi şi confuzi ascultând la postul lor preferat de radio că li se transmite, dela prima literă la ultima, această perlă a presei străine, respectiv, americane.

Cele două articole formau un tot organic şi omisiunea lui este o amputare, fiindcă împreună, oglindesc şi mai real starea deplorabilă din România, dând în vileag şi mistificările puterii şi accentele contradictorii ale nostalgicilor după Ceauşescu.

"Plâng după Ceauşescu", merita a fi reprodus în întregime, dar mă rezum la câteva trăsături ale acestuia. Este zugrăvit cimitirul Ghencea, neîngrijit şi murdar, ca tot oraşul, cu pietrele funerare ciupite de poluare, ca de vârsat, dar are totuşi o notă distinctivă pentrucă aici se crede că ar fi înhumaţi Nicolae Ceauşescu şi consoarta sa Elena, după execuţie. Ziaristul a fost acolo într'o zi geroasă de Decembrie. La presupusul mormânt al dictatorului erau adunaţi cam 80 de oameni, mulţi arătând disperat de săraci, însă unii bine îmbrăcaţi, în blănuri şi încălţăminte de import. Fiindcă soţia a fost urâtă de oameni, la mormântul ei de pe altă alee, mai nimeni. La al dictatorului, două bare de fier încrucişate, pe mormânt buchete de flori albe şi galbene şi lumânări subţiri aprinse la care se încălzeau, ghemuiţi, câţiva copii ai străzii. Ziaristul relatează o primă convorbire cu un muncitor care în condiţiile gerului nu avea haina potrivită, iar ghetele îi erau rupte. Acesta i-a spus că de când a alfat de mormânt, vine acolo în fiecare Duminică. Că sub Ceauşescu viaţa era mai bună, hrana mai ieftină, salariul ajungea. Poate a fost comunist, "dar acum aceşti bastarzi nu ne dau nimic!"

Un altul era intrigat şi neîncrezător, deoarece celelalte pietre funerare erau îndreptate în altă direcţie, dar Ceauşescu face parte din istoria noastră pe care el, interlocutorul, a trăit-o şi pentru acest motiv vine acolo. În încheiere, ziaristul se întoarce la cele spuse de muncitor, pe care le completează: "Plâng după Ceauşescu pentrucă oamenii cu copii n'au nimic acum, n'au un loc de muncă, n'au nici o şansă", că deşi a dus viaţa sub pumnul de fier al acestuia, îl dorea "pentrucă a fost mai bine când trăia el". (Când scriu aceste rânduri, la 26 Ianuarie, ziua de naştere a răposatului tiran, a fost la mormânt un pelerinaj de limuzine şi maldăre de jerbe de flori a vreo 200 de tovarăşi, să-i dea prinos de recunoştinţă pentru marile favoruri.)

Cele două articole juxtapuse înfăţişează cu puternic dramatism starea reală în care a fost adusă ţara şi este posibil ca Ceauşescu să fie regretat de două categorii distincte: unii beneficiari ai dictaturii acestuia, cu explicabila nostalgie, alţii fără motive de recunoştinţă sau ideologie, doar pentrucă incapacitatea guvernării i-a adus după trei ani în cel mai jalnic grad de mizerie.

****

M'am referit la cele de mai sus ca un exemplu elocvent, printre multe altele, de cum "Adevărul" poate fi ascuns cu rea credinţă într'o ţesătură de falsitate, de minciună sfruntată, cum poate fi manipulată inocenţa unui ziarist pe care trebue să-l credem onest şi care, căzut în mrejele unei puteri politice, lipsită de scrupule, putând deveni purtătorul unui stindard, cu care puterea să recolteze o credibilitate nemeritată, cu care să se consolideze şi să tragă mai departe beneficiile prin înşelăciune, indiferent de preţul dureros pe care-l plăteşte poporul. Se poate difuza în exterior şi poate chiar şi în ţară, impresia falsă că, actualmente, în tranziţia dela totalitarism la democraţie, convulsiunile dispar treptat, treptat şi procesul spre normalizare înaintează sigur şi liniştit.

Este cu atât mai regretabil că Radio Europa Liberă s'a grăbit, prin trunchiere şi insuficientă analiză, deşi în general disecă chirurgical starea gravă a morbului guvernării actuale din România, să se facă purtător de cuvânt al unei dezinformări crase, cu atât mai regretabil cu cât se cunoaşte impactul profund al emisiunilor sale asupra Românilor din ţară şi din diasporă.

Radio Europa Liberă trebue să fie cu atât mai circumspectă, cu cât Preşedintele Clinton are în vedere, pentru economii bugetare, să desfiinţeze până în 1995.

În cuvintele unui simplu muncitor adus în aşa mizerie, încât a ajuns să plângă după Ceauşescu, este sintetizată realitatea crudă a zilelor ce sunt trăite acum de ţara noastră: "Aceşti bastarzi nu ne dau acum nimic!"

Şi... să reţinem că, această sintetizare a fost consemnată, poate fără să o fi înţeles prea bine, de un ziarist american.

BÂLCI CU MAREŞAL

Aflu din presă ("o anumită parte a presei" - citat din "opirili" vorbite ale tovarăşului Ion Iliescu) cum oameni "de bine" îşi "esprimă" indignarea că "forţe oculte" întârzie redeschiderea procesului - în vederea reabilitării - Mareşalului Ion Antonescu.

Aflu din presă cum "ciupercăresc" numite "ligi" culturale ce lansează liste de subscripţie în vederea comandării unui bust.

Aflu din presă că unele oraşe au deja străzi sau bulevarde ce poartă numele susnumitului mareşal.

Mai trebue să spun că "barzii" Adrian Păunescu şi C.V. Tudor, ditirambizează prin revistele lor, ce emană "miresme" securisto-sereiste?

Nu e dela sine înţeles că "pun umărul" la această înscenare şi acele elemente sfertodocte ale exilului românesc - dispuse oricând să colaboreze cu vetero-, neo-, sau cripto-comuniştii?

De fapt, mascarada reabilitării Mareşalului Ion Antonescu a început - e drept, mai în surdină - încă de pe vremea Marelui Cârpaci din Scorniceşti, prin anumite scrieri literare "curajoase" ale unor pseudo-disidenţi, adică disidenţi "cu voie dela Poliţie" (vezi Marin Preda, Constantin Ţoiu ş.a.).

Care e rostul bâlciului?

Simplu: prin "apoteozarea" Mareşalului Ion Antonescu se urmăreşte "veştejirea" celor care au fost în conflict cu el, pe vremea când era la conducerea statului: Coroana şi Mişcarea Legionară. Mareşalul e mort, dar Maiestatea Sa Mihai I de România trăieşte. În viaţă sunt şi membri de marcă ai Mişcării Legionare. Coroana şi Mişcarea Legionară, încă, reprezintă două puternice forţe anticomuniste.

Nimeni nu-i contestă defunctului mareşal priceperea militară şi ardentul patriotism. E cunoscută demna-i atitudine în faţa plutonului de execuţie. Dar cât s'a aflat la cârma României a comis şi numeroase nu gafe, ci CRIME. Mulţi Români, mulţi creştini au neantizat din vina sa, au urcat prea devreme la ceruri.

Reabilităm, reabilităm, dar să cântărim drept!

Dan Emilian ROŞCA

SENATORUL IOAN LUP A SPUS "PACE VOUĂ"

Pentru soluţionarea problemelor Bisericii Greco-Catolice, grupurile parlamentare ale Partidului Naţional Ţărănesc Creştin şi Democrat (PNŢCD) au redactat un proiect de lege privind restituirea către Biserica Greco-Catolică a lăcaşelor de cult, care i-au fost confiscate de stat, în urma unui decret comunist din 1948. Proiectul se află depus la Comisia juridică şi la Secretariatul Parlamentului, unde mai aşteaptă avizarea Comisiei parlamentare pentru Culte.

Proiectul, care va fi dezbătut în prima sesiune a acestei legislaţii, are un caracter absolut creştin, a declarat agenţiei AGERPRESS senatorul Ioan Lup, care este şi vicepreşedintele Senatului, în sensul că, dispunând restituirea bunurilor Bisericii Greco-Catolice, nu prevede deposedarea Bisericii Ortodoxe, cele două biserici putând să-şi ţină slujbele alternativ. Se poate spera că şi în România consecinţele elevate vor reuşi să înlăture asperităţile care nu-şi mai au loc într'o lume în care bunătatea creştină trebue să triumfe, şi-a încheiat declaraţia senatorul Ioan Lup.

Regretăm că pasul de înţelegere n'a venit din Dealul Mitropoliei, cum aşteptăm de trei ani.

Cât de sus s'ar fi înălţat prestigiul Bisericii Ortodoxe, dacă această hotărâre de a înapoia lucrurile luate pe nedrept ar fi venit dela Patriarhie, de bună voie, în spiritul iubirii creştine şi nu impus de legi.

Nu ştim care va fi rezultatul dezbaterilor şi dacă proiectul de lege va obţine majoritatea voturilor, dar suntem siguri de un singur lucru:

Biserica Ortodoxă va avea mai mult de pierdut dacă va "câştiga" lupta în Parlament şi va refuza să înapoieze ceea ce nu-i aparţine.

George DRAGU

DE NEÎNŢELES

... cum responsabilă a secţiei de poezie, la "România literară" - al cărei director este eminentul critic şi istoric literar Nicolae Manolescu - a fost plantată Constanţa Buzea, care pe vremuri contribuia cu ditirambi partinici la volumele "Omagiu" - monştri de maculatură dedicaţi "Marelui Împuşcat", iar acum ne serveşte anemice însăilări "milosofice". De altfel, poezia publicată în susnumita revistă este aleasă cu grijă de C.B., nu cumva să salte cu un grad peste propriile-i inepţii liricoide.

Nicoleta BUZNER

Istorie de ştiut

DESPRE ACTUALITATEA ÎN POLITICA EXTERNĂ ROMÂNEASCĂ

-IV-

—Mihail Fotin ENESCU—

Suntem dintre aceia care în principiu cred că politica externă trebue situată pe deasupra criteriilor ideologice. Aceste păreri le-am exprimat şi în alte scrieri. Politica externă este ramura de activitate statală cea mai liberă prin formulă de presiunea unui dogmatism. Peste orice consideraţiuni de ideologie şi de partid, în relaţiile dintre state se caută în primul rând satisfacerea intereselor obiective. "Raţiunea de stat" a fost principiul care a primat timp îndelungat în direcţia politicii externe. Politica externă mai multe veacuri nu s'a inspirat din dogme, ci din principii pragmatice născute din stări de fapt căutate, impuse sau rezultate din contingente, ca de pildă faimosul "echilibru european" sau "balance of powers".

În zona mijlocie a unor timpuri nedefinite, este mai bine ca politica internaţională să se conducă după principiile sale intrinseci pe deasupra oricărei ideologii. Ideologiile în politica internaţională dăunează evoluţia normală a raporturilor dintre state, întunecă luciditatea politică şi substituie criteriile obiective prin inconsecvenţele oarbe şi pasionale ale intereselor de partid.

Este însă adevărat că la anumite turnante ale istoriei, dogmatismul se ridică impetuos pentru a impune cu o forţă implacabilă ciocnirii dintre popoare, pecetea arzătoare a antagonismului de credinţe. Dacă rareori în istorie dogmatismul apare ca rector în politica internaţională, o singură contingentă, sau mai bine spus, un complex de contingente îl impun ca o forţă obligatorie, fatală: când se rupe echilibrul moral al omenirii, când o erezie dinamizată de anarhia spirituală, organizată paradoxal de o tehnică riguroasă de acţiune, ameninţă cu prăbuşirea fundamentele unei civilizaţii, creată de o religie. Atunci, într'adevăr, principiile clasice ale politicii nu mai operează cu o suficientă forţă pentru a determina rezistenţa instituţiilor existente împotriva anarhiei invadatoare.

Atunci, desigur, popoarele sunt obligate să activeze cele mai adânci tezaure spirituale readucându-le la suprafaţă pentru a întări cu forţele tainice sufleteşti legile strategiei şi ale tacticii terestre. Când fanatismul ideologic anarhic converteşte politica externă într'o armă revoluţionară pentru a se impune victorios în lumea întreagă, nu mai au nici o eficienţă procedeele politicii conformiste. Împotriva anarhiei ideologice n'are putere decât o ideologie creatoare, înarmată cu o eficienţă superioară. Atunci, rupându-se echilibrul mondial, antagonismul ideologic împarte lumea în blocuri ostile. În aceste circumstanţe fatale, naţiunile se alătură unui bloc sau celuilalt, mai mult după afinităţi ideologice decât după criterii politice.

Dogmatismul nu mai rămâne atunci nelalocul lui în în politica externă, ci se transformă într'un generator de energie eficace, mai realist, chiar şi în politica internaţională decât singure legile clasice ale politicii. Aceste legi îşi redobândesc forţa operantă încadrând în acţiune dogma creatoare, după cum nici dogma nu devine creatoare decât încadrată în legile permanente de acţiune.

Lumea modernă se găsea după Primul Război Mondial, ca şi acum, tocmai la una din aceste turnante fatale ale istoriei; problemele impuse de contingente nu se mai puteau rezolva numai prin tehnica curentă a politicii de stat, ci prin mijloace excepţionale; în primul rând prin concursul eroic al forţelor creatoare ale popoarelor.

Odată cu apariţia Rusiei Sovietice pe scena mondială, o ideologie ofensivă, comunismul, a impus metode revoluţionare chiar şi în politica internaţională. Comunismul, prin urmare, a substituit uzanţele seculare rezultate din practica Dreptului Ginţilor prin procedee subversive şi necontrolabile: dogmatismul revoluţionar s'a ridicat contra dreptului public gestat din progresul istoriei. Uniunea Sovietică, metropola comunismului, a încetat de a mai observa în relaţiile internaţionale principiile armoniei legale între state, pentru a urma comandamentele oculte ale revoluţiei universale. Prin urmare, un nou fenomen a răsturnat complet normele internaţionale cunoscute şi urmate până la apariţia Rusiei Sovietice ca factor mondial.

Acest nou fenomen nu putea fi ignorat, fiindcă din ce în ce mai mult obliga celelalte puteri să înregistreze ritmul uimitoarelor inovaţii introduse de Uniunea Sovietică în politica internaţională. Puterile legate de civilizaţia creştină erau obligate să-şi dea concret seama că Uniunea Sovietică este în realitate o revoluţie totală în marş, care ameninţă constant ordinea mondială.

Neînţelegerea în adâncime a acestui fenomen creator de noi condiţii în politica internaţională a condus la un război mondial în contratimp şi la starea tragică a lumii de azi. Conducerea statelor n'a înţeles la timp că factorul hotărâtor în politica internaţională este obligaţia, pentru a supravieţui, de a strânge rândurile împotriva bolşevismului; care nici el nu poate supravieţui fără distrugerea radicală a ordinii creştine; că, deci, politica internaţională este în funcţie de împărţirea virtuală, încă din 1918 a lumii în două blocuri ireconciliabile; că toate celelalte antagonisme sunt secundare şi ca atare, trebuesc subordonate în faţa conflictului fundamental cu bolşevismul; că activarea acestor antagonisme nu servesc decât bolşevismului: după cum orice înţelegere cu bolşevismul nu serveşte decât scopurile lui de expansiune revoluţionară.

Din aceste neînţelegeri a rezultat o conduită inspirată dintr'un criteriu dogmatic în contrapunct cu realitatea, deci o inconsecvenţă în politica externă. Cu alte cuvinte guvernele n'au adoptat un criteriu dogmatic în politica externă tocmai pe planul suprem al supravieţuirii ca civilizaţie în perspectiva conflictului fatal cu bolşevismul ireconciliabil; şi în schimb a observat un astfel de criteriu inspirat din ideologii minore tocmai unde nu trebue, adică în raporturile cu statele şi cu forţele cele mai apte de a combate bolşevismul. Este izbitoare această diferenţă de criterii în raporturile cu Uniunea Sovietică şi cu alte state net anticomuniste.

Faţă de Soviete s'a urmat criteriul clasic al oportunităţii, primând afinităţile de structură. Cancelariile de stat s'au lăsat seduse de confuzia dintre Rusia şi regimul sovietic. S'a crezut astfel că regimul sovietic, oricât de virulent ar fi, nu poate depăşi programul maximal al Rusiei din totdeauna, desigur plin de mari ambiţii, dar de asemenea cu anumite limite mai mult sau mai puţin acceptabile în Europa şi în Asia. Aceste iluzii au fost nutrite încă din 1919 când se regreta absenţa Rusiei dela Conferinţa de Pace dela Versailles. Iluzia de înţelegere cu Rusia n'a fost risipită nici măcar de apariţia Kominternului, înfiinţat de Trotzki în 1921. S'a perseverat în disocierea voluntară între activitatea subversivă a comunismului şi posibilităţile de înţelegere cu Sovietele.

Astfel, între cele două războaie, comunismul a fost considerat mai de grabă o problemă de politică internă, de competenţa organelor de siguranţă, şi nu în primul rând un obiectiv comun de politică externă a statelor interesate să menţină departe de graniţele lor primejdia comunistă. Nici măcar faimosul "cordon sanitar" nu era considerat ca o barieră fixă; marile puteri, cum s'a văzut pe urmă, tot timpul au fost dispuse să renunţe la misiunea lui de profilaxie anticomunistă în schimbul colaborării sovietice.

Aşadar, între cele două războaie nu s'a definit un principiu pozitiv de politică externă inspirat de primejdia comunistă reprezentată de potenţialul sovietic sprijinind ideologia agresivă a Kominternului.

Este adevărat că prin Pactul Anti-Komintern, just ca poziţie şi ca anticipare a unei solidarităţi împotriva primejdiei mondiale a comunismului, s'a încercat să se suprapună principiul anticomunismului pe planul politicii internaţionale. Dar Pactul Anti-Komintern s'a limitat numai la un act formal semnat de guvernare, fără să reprezinte, deci, unitatea mişcărilor populare structurate pe o ideologie originală, opusă comunismului şi lipsit astfel de un conţinut ideologic. Redus prin urmare la o simplă demonstraţie de suprafaţă sub egida interstatală, în locul unei federaţii de forţe libere autentice, Pactul Anti-Komintern n'a reuşit să promoveze unitatea împotriva comunismului.

În schimb, în concepţia Democraţiilor Occidentale, printr'un straniu fenomen de strabism, s'a invertit evidenţa şi peste realitatea majoră a primejdiei comuniste s'a fixat un fals complex de teamă faţă de o fictivă primejdie ideologică, a naţional-socialismului şi a fascismului. Adică s'a considerat mai primejdios pentru existenţa lumii libere fascismul decât comunismul, mai ameninţătoare Axa decât Rusia Sovietică. Se ignora, astfel, flagrant, proporţia între aceste două ameninţări.

În primul rând, naţional-socialismul şi fascismul nici nu puteau constitui prin propria lor structură o primejdie majoră pentru ordinea occidentală. Gestate din interiorul civilizaţiei occidentale, datorită unor condiţii specifice ale Europei zdruncinate de pe urma Primului Război Mondial şi tocmai ca o apărare a ordinii europene în descompunere, prin infiltrarea marxismului operant, naţional-socialismul şi fascismul s'au limitat voit la sfera propriilor naţiuni, fără corelaţie urmărită, cu fenomene asemănătoare manifestate de alte naţiuni, deci fără condiţia indispensabilă a unei expansiuni ideologice: universalitatea. Naţional-socialismul degenerând într'o doctrină imperialistă pan-germanică şi fascismul într'o sforţare pentru independenţă economică a poporului italian, nici măcar n'au urmărit obiective ideologice în politica internaţională; identificate cu statul, aceste discipline totalitare au condamnat orice veleităţi revoluţionare pe plan universal şi s'au concentrat într'un fel de arivism exclusivist: cariera popoarelor respective prin politica spaţiului vital. Adică ceea ce era numai presupunere a puterilor occidentale în cazul Sovietelor, era o realitate în cazul Germaniei naţional-socialiste şi al Italiei fasciste; un program de revendicări limitate, fără resorturile veleitare ale prozelitismului ideologic.

Această realitate era destul de evidentă. Fascismul n'a simţit nici un fel de interes deosebit pentru fenomenul naţional-socialist. Mussolini nici măcar n'a dorit să-l vadă pe Hitler înainte de 1933. Abia a acceptat să-l vadă pe Cancelarul Hitler în 1934; şi se ştie în ce condiţii minore a fost pus conducătorul german în cele două zile dela Veneţia.

Tot atât de bine se cunoaşte episodul diviziilor italiene trimise la Brennero după puciul naţional-socialist dela Viena în care şi-a pierdut viaţa Cancelarul Dolfuss.

După această tensiune italo-germană, a urmat Stresa şi pactul franco-italian şi toate acele manifestări de solidaritate italo-occidentală.

A trebuit să se provoace o abatere a opticii europene pentru ca Italia şi Germania să se arunce una în braţele alteia şi astfel să ia fiinţă Axa Roma-Berlin, tovărăşia a două puteri izolate.

Dar şi atunci încă cei doi parteneri au mai ezitat să se lege definitv, fiecare încercând o înţelegere cu Democraţiile: Italia încheind un "Gentlemen Agreement" cu Marea Britanie, iar Germania, chiar după München, semnând acea hârtiuţă de pace eternă pe care Chamberlain o flutura în faţa mulţimii extaziate, după aterizarea la Croydon.

Şi tocmai când Italia se manifesta mai zgomotos contra Franţei, mai mult pentru uzul intern decât pentru a defini o revendicare reală, Ribbentrop semna la Paris un acord cu Franţa, tot atât de platonic ca şi documentul Chamberlain-Hitler, dar în sfârşit, un acord. Apoi zarurile s'au aruncat şi Axa s'a trezit într'o bătălie în care-şi juca existenţa. Dar tocmai atunci Axa a dovedit lipsa oricărui spirit revoluţionar ofensiv, a oricărei tendinţe de universalitate ideologică. Germania naţional-socialistă şi Italia fascistă nu numai că n'au căutat să-şi impună ideea şi sistemul, dar au ignorat mişcările afine acolo unde se găseau, iar Germania chiar le-a persecutat. Axa a preferat să colaboreze cu elemente de extracţie liberală decât cu mişcări populare.

Astfel, nu cu sistemul sovietic, ci cu Axa, Democraţiile Occidentale puteau să trateze fără nici o primejdie de debordare ideologică din exterior, pe baza unui program precis definit chiar în linia maximă de poziţia geo-politică a acestor două popoare cu potenţial limitat şi cu direcţie de expansiune contrarie, adică spre Est şi nu spre Vest, sau spre zone în afara sferei de interese directe occidentale.

TEC THE EUROPEAN CONNECTION

LEGATURA DVS. PERMANENTA CU ROMANIA

TORONTO - BUCUREŞTI $ 750
MONTRÉAL - BUCUREŞTI $ 750
VANCOUVER - BUCUREŞTI $ 1300
CALGARY - BUCUREŞTI $ 1300

TEC SPECIAL - Toronto - Viena $ 599

TORONTO-FRANKFURT $ 499
TORONTO-LONDRA $ 390
TORONTO-AMSTERDAM $ 490
TORONTO-LOS ANGELES $ 350
TORONTO-NEW YORK $ 199

Servciile noastre sunt disponibile şi cu plata in rate (plăti peste $ 1000)

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS. 25lb=$59.33 peste 25lb $2.99Kg. • Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe

NUMAI ÎN 24 DE ORE , SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE

VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...

1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921

Răspuns detractorilor

Mihail Stere DERDENA

Hotărât lucru, detractorii nu se lasă de ticăloşii. La drept vorbind, nici n'ar fi cu putinţă un atare gest onest câtă vreme ei încasează simbrie tocmai ca să mintă, să micşoreze meritele Mişcării Legionare (căci a diminua meritele cuiva constituie sensul de bază al verbului "a detracta"), să calomnieze, să inducă în eroare. Adică să dezinformenze, sucind şi răsucind istoria României după cum le dictează cei care-i plătesc cu arginţii trădării. De vreme ce există destui cititori cărora le merg repede la inimă minciunile, cu meşteşug ticluite, mai ales când acestea concordă perfect cu educaţia şi cu opţiunea lor politică, şi cât timp se obţine măcar un pic din efectul dorit de pe urma fredonării ariei calomniei (căci nu degeaba s'a tot spus "Calomniaţi, calomniaţi, că totdeauna rămâne ceva") de ce s'ar lăsa păgubaşi domnii detractori?!

Fiind nu numai discipoli, ci şi simbriaşi ai diavolului - pe care l-au servit în România ca membri sârguincioşi ai P.C.R. (partid de hoţi, de criminali, de atei şi de "bâlbâiţi cu gura strâmbă"), iar dela o vreme, şi în străinătate ca slugi ale forţelor oculte (vânzătoare de popoare în robia bolşevică), aceste iude, certate cu Dumnezeu, cu adevărul istoric şi cu bunacredinţă, afirmă tot mai frecvent minciuna - neîghiţită nici de porci - că legionarii ar fost anticomunişti doar în vorbe, nu şi în fapte.

Vreţi, aşadar, fapte, domnilor detractori? Dar ele sunt arhiştiute de toţi cei ce au ochi de a vedea şi urechi de a auzi. Sunt atât de frapante încât este imposibil să nu vă fi izbit şi pe voi, mişeilor. Cu toate că sunt pe deplin convins că vă prefaceţi, zicând că habar n'aveţi de faptele legionare anticomuniste, eu totuşi vi le voi aminti. Fireşte, nu pe toate - fiindcă nu mi-ar ajunge nici spaţiul unui hectar de ziar - ci numai pe cele mai grăitoare, mai cunoscute şi mai izbitoare, în număr de cinci.

1. Mişcarea Legionară a fost singura formaţiune politică din România interbelică - auziţi, domnilor detractori: SINGURA - care şi-a trimis câţiva membri ca să lupte cu arma în mână, în Spania, făcând suprema jertfă de partea crucii, împotriva republicanilor bolşevici, atei şi batjocoritori ai lui Hristos, a dezmăţaţilor profanatori de biserici, de icoane şi de fecioare monahii, a ucigaşilor de preoţi, de bătrâni şi de prunci inocenţi. S'au dus voioşi ca să-şi dea viaţa întru oprirea ofensivei demonilor comunişti de pe pământul Spaniei martire, nu legionari de rând, ci intelectuali de prima mărime, din elita conducătoare a Mişcării. Stie o lume întreagă şi tocmai voi, cărturari români vânduţi, nu aveţi cunoştinţă că la Majadahonda, nu departe de Madrid, există această eternă mărturie: monumentul închinat legionarilor români MOTA şi MARIN.

2. După ce comuniştii au pus mâna pe putere (cu sprijinul decisiv al ştim noi cui, din ţară şi din afară) nici unul dintre legionarii întemniţaţi de Antonescu n'a fost pus în libertate. Aceasta-i dovada cea mai clară că legionarii nicicând n'au colaborat cu comuniştii. Abia în 1964, după încă 20 de ani de închisoare, sunt eliberaţi şi deţinuţii legionari din anii 1941, 1942, 1943 şi 1944. Desigur, cei puţini care au avut şansa şi tăria de a supravieţui. Patru asemenea OAMENI trăiesc în Piatra-Neamţ.

3. Dintre cei ce au umplut până la refuz închisorile politice din România în cei 45 de ani de comunism, majoritatea strivitoare de peste 65%, au alcătuit-o legionarii. Iar dacă i-am împărţi în două categorii pe deţinuţii politici, după felul în care au luptat împotriva regimului comunist din România - doar cu cuvântul sau şi cu armele de foc, ca partizani - în baza acestui criteriu numărul legionarilor din a doua categorie ar trece de 95%.

4. Intre cei trei ani care s'au scurs dela promulgarea şi aplicarea Decretului - lege nr. 118 din 30 Martie 1990, legionarii continuă să fie singura - da, da, singura, domnilor calomniatori ai Mişcării Legionare - categorie de deţinuţi politici români care nu beneficiază de drepturile acordate prin acest act legislativ reparator, emis de actualul regim neocomunist din România. Amintesc aceste drepturi, refuzate cu obstinaţie legionarilor (pe care şi puterea actuală îi consideră fascişti. în pofida hotărârii contrare a Tribunalului dela Nürnberg); o indemnizaţie lunară în raport de cuantumul pedepsei privative de libertate, convertirea în ani de muncă grea a condamnării executate, asistenţă medicală gratuită, acordarea cu prioritate a unei locuinţe din fondul locativ de stat, facilităţi în transportul urban şi pe C.F.R. .

Deci, deţinuţii politici anticomunişti cei mai numeroşi şi care au stat cel mai mult închişi - unii chiar timp de 23 de ani, fără întrerupere - recte legionarii, nu numai că nu se bucură de nici o protecţie socială din partea statului român ce vrea să devină de drept, dar, încă şi mai revoltător, sunt trataţi cu atâta vrăjmăşie de către guvernanţi şi de către opoziţia întreagă (care-i "eiusdem farinae" cu F.D.S.N.-ul guvernamental), ca şi cum în Decembrie 1989 s'ar fi abolit nu regimul comunist, ci cel legionar.

Iar domnii istorici din ţară şi din diasporă care fac spume la gură, luându-se tot timpul de legionari ca şi chiorii de gard, nu fac altceva decât să înăbuşe interesul pentru procesul comunismului, pe care-l boicotează în primul rând Americanii, deoarece ei au întreţinut cu Rusia bolşevică - autoarea celor mai multe şi mai mari orori - cea mai Sfântă alianţă din istorie, în vigoare şi astăzi, precum şi mulţi ani de acum încolo.

Pentru mine Mişcarea Legionară se prezintă întocmai ca o femeie nespus de frumoasă şi de virtuoasă, pe care, din invidie o calomniază şi o bârfesc tot timpul femeile urâte. Pentrucă "Errare humanum est" şi, prin urmare, e cu neputinţă chiar şi pentru femeia ideală - că tot din oameni se trage şi dânsa - să nu greşească cel puţin o dată în toată viaţa ei. Si-i suficientă o greşeală, ca toate semenele ei - pline de păcate - să se năpustească asupra femeii superioare dacă nu s'o lapideze măcar s'o împroaşte cu cât mai mult noroi, clevetind-o exclusiv pe dânsa. De vreme ce Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitorul nostru - perfecţiunea însăşi - este ponegrit, nu numai negat şi că astăzi (după aproape 2000 de ani dela întruparea Lui omenească), minţindu-se că El n'ar fi înviat, ci că ucenicii săi I-ar fi furat corpul neisufleţit şi l-ar fi reînhumat într'un loc secret, de ce n'ar îndrăzni acelaşi neam de iudei să ne tot mintă, să ne terfelească istoria în fel şi chip, după bunul său plac.

Eu, unul, sunt tot mai convins că Mişcarea Legionară este singura mişcare politică din România care - citez din Mircea Eliade - lua în serios creştinismul şi biserica. Regret profund că, deşi vreau necontenit, nu pot totuşi să mă ridic la înălţimea everestică a valorii moral-creştine a legionarilor autentici. Pentrucă şi legionarii sunt oameni, aidoma femeii cu care-i asemăn, era firesc ca şi ei să greşească. Iar greşeala lor unică, din punctul meu de vedere, a constat în neputinţa de a-l înlătura dela tron încă din 1930 (îmi dau seama că atunci erau prea puţini şi neexperimentaţi în luptele de stradă) pe Regele Carol al II-lea, despre care se ştia din anii Marelui Război de Intregire că compromitea atât noţiunea de suveran cât şi pe cea de om. Astfel regele acela n'ar fi devenit călău şi probabil nici nu s'ar fi ivit miniştri, generali şi prim-miniştri (asasini cum nu s'au mai văzut în istorie) ca Armand Călinescu, Gabriel Marinescu şi Gheorghe Argeşeanu, ori politicieni cameleoni şi răufăcători, dispuşi la orice complicitate criminală, ca autori morali de masacre.

Se tot reproşează legionarilor crime. N'au fost decât, cel mult 100, dar toate comise din legitimă apărare, din răzbunare, toate victimele fiind exclusiv oameni vinovaţi, care au ordonat sau au săvârşit incomparabile pogromuri în rândul legionarilor. Dintre legionari au fost asasinaţi mii şi mii, între anii 1927 şi 1944, iar după aceea, sub comunişti, sute de mii.

Intrebarea care se pune este "Se împacă oare violenţa cu morala creştină?" Deşi sunt cel mai milos şi mai paşnic om - nelovind nici muştele şi neputând nici măcar să asist la tăierea unei păsări, a unui porc sau a unui miel - totuşi răspund cu fermă convingere că se împacă şi violenţa cu morala creştină. Mântuitorul însuşi, după ce a propovăduit numai pacea, dragostea, iertarea şi facerea de bine (chiar celor ce ne fac rău) a fost adus în situaţiile-limită de a permite înarmarea cu săbii a apostolilor Săi şi de de pune El însuşi mâna pe bici şi a-i biciui pe cei răi, care transformaseră în bâlci casa Tatălui Său. Iar la Judecata de Apoi, Dumnezeul iubirii, al păcii, al răbdării, al toleranţei şi al îndurării va fi plin de mânie, neîduplecat şi necruţător cu toţi cei ce nu L-am adăpostit, nu L-am îmbrăcat, nu L-am hrănit, nu I-am potolit setea şi nici nu I-am purtat de grijă prin spital sau prin temniţă ori de câte ori El, prin semenii noştri, a trecut prin asemenea suferinţe.

I-a judecat cineva pe ucigaşii fără egal Armand Călinescu, ministru; Carol al II-lea, rege; Gheorghe Argeşeanu, prim-ministru, pentru masacrele strigătoare la cer pe care le-au ordonat? Nu numai că nici un judecător nu s'a încumetat să pornească o asemenea urmărire penală, dar încă şi mai revoltător se prezintă faptul că primul dintre cei trei călăi ai tinerimii române, ai neamului românesc, a fost promovat la funcţia de premier al României îndată după comiterea carnagiului dela Tâncăbeşti.

Iată s'au scurs peste trei ani dela Revoluţia din Decembrie 1989, dar încă nici unul dintre cei ce-au provocat potop de sânge tineresc la Timişoara, Bucureşti şi în alte oraşe n'a fost tradus în justiţie spre a da socoteală. Cu alte cuvinte, nu există nici un terorist, nici un vinovat pentru miile de omoruri savârşite în acea lună de pomină.

Incă nimeni dintre mai marii omenirii contemporane nu catadicseşte să aibă, cel puţin, în vedere începerea unui proces internaţional al comunismului, aşa cum s'a procedat în cazul nazismului la Nürnberg. E tot mai limpede pentru orice observator cinstit că s'a urmărit ca justiţia să devină ciumă pentru nazişti, pentru legionari şi mumă pentru comuniştii de pretutindeni.

Iar când întreprinde totuşi, cu chiu cu vai, o acţiune penală împotriva vreunui lider comunist, te umflă râsul, văzând că-i vorba de circ, nu de justiţie reală. Cazurile Erich Honecker, Alexandru Drăghici şi Nicu Ceauşescu reprezintă destule exemple ilustrative în acest sens. Primul, după îndelungate şi anevoioase pertractări germano-sovietice şi germano-ruse, este, în sfârşit, luat dela Moscova, unde se ascunsese ca un laş şi adus la Berlin spre a fi judecat pentru numeroase delicte şi crime, la loc de frunte situându-se uciderea din ordinul său scelerat a nenumăraţi Germani care au încercat să escaladeze ruşinosul zid ce despărţea două Germanii. Când toată lumea de pe Terra se convinge că va primi şi Honecker un glonţ ucigaş, dar numai prin sentinţă judecătorească, iată că se produce o lovitură de teatru cât se poate de ridicolă. Descoperă şi medicii germani ce inventaseră colegii lor ruşi, anume că acuzatul este bătrân şi foarte bolnav. Drept care îl trimit la plimbare tocmai în Chile. Numai că medicii chilieni opinează că Eric cel Roşu şi germanocton nu-i atât de suferind pe cât au certificat Nemţii şi Muscalii. Ajuns aici, nu pot să nu întreb de ce la Nürnberg inculpaţii şi condamnaţii n'au fost graţiaţi din aceleaşi motive de boală şi de vârstă?

Cât despre românoctonul Alexandru Drăghici, acesta nici nu poate fi adus în România ca, studiindu-şi dosarul de urmărire penală, să afle măcar incriminările ce i se aduc prin mulţimea capetelor de acuzare. Ungurii, protectori ai acestui odios criminal stalinist, invocă fără jenă şi fără scrupule, chiţibuşul judiciar referitor la prescrierea tuturor crimelor vechi. Asta ca şi cum Piteşti, Jilava, Aiud, Gherla, Sighet, Cavnic, Nistru, Baia Sprie, Poarta Albă, Năvodari, Midia, Nazarcea, Medgidia, Mircea Vodă, Cernavodă, Târgu-Ocna, Făgăraş etc. s'ar afla în Ungaria. Iată, aşadar, cum din nou Ungurii îşi bat joc de noi.

Când a fost condamnat bolşevicul prinţ moştenitor Nicu Ceauşescu, autor moral al crimelor dela Sibiu din Decembrie 1989, iar mai înainte schingiuitor de femei, omorâtor de pietoni români şi de balerină sovietică, beţiv notoriu şi cartofor (ruletist mai bine-zis) ce mai avea puţin şi vindea toată România, un veritabil Dracula, nu va sta după gratii mai mult de 2-3 ani.

Si-atunci cum să stăvileşti actele de răzbunare - colectivă sau numai individuală - după atâtea acumulări de mânie, favorizate de neseriozitatea justiţiei, a guvernului, a parlamentului şi a preşedintelui care nu mai găsesc nici un terorist, nici un asasin al inocenţilor din Decembrie 1989? Căci vine vremea - din nou şi inevitabil - ca în Decembrie 1989, când setea de dreptate şi de răzbunare nu mai poate fi astâmpărată decât prin violenţă, prin râuri de sânge. Iar cei ce se tot poticnesc de Mişcarea Legionară nu fac altceva decât să ne abată mereu atenţia dela crescânda criză economico-morală actuală şi dela cea mai proaspătă, mai sângeroasă şi mai monstruoasă represiune, cea comunistă, căreia i-au căzut, în România, sute de mii de victime, dintre care cel puţin două treimi au fost legionari şi simpatizanţi legionari! Ruşinează-se, aşadar, iudele şi detractorii din România şi din diaspora română că, punându-se în solda lui satan, ca zeloşi avocaţi ai comunismului, persevereză în chip diabolic în minciuni şi în calomnii, în tot soiul de erori şi de păcate.

Cum să nu am atitudine sceptică faţă de intelectualitate când ştiu prea bine că această pătură, cel puţin cea românească, abundă în şacali şi în lichele, în oameni fără caracter. Vânzătorii de neam, trădătorii de ţară, falsificatorii de istorie, ateii şi hulitorii de Hristos, de Dumnezeu şi de credinţă din intelectualitate se recrutează, mai cu seamă în anii aceştia din ajunul Judecăţii de Apoi. Este pe cât de trist pe atât şi de adevărat! Vai nouă cu aşa inteligenţe. Iar dacă şi admirabila generaţie providenţială dela 1989 va fi treptat atrasă mefistofelic în mreaja aurului şi a arginţilor lui Iuda atunci pieirea neamului românesc nu va putea fi evitată decât printr'un nou miracol dumnezeiesc. Dacă se va îndura iarăşi de noi Cel de Sus.

A bon entendeur salut!

RADU POPA, UN MARE ISTORIC AL TRANSILVANIEI

Alex. NEMOIANU

La 11 Februarie 1993, în urma unei grele suferinţe s'a stins din viaţă Profesorul Dr. Radu Popa, un mare istoric al Transilvaniei.

Radu Popa s'a născut în Sighişoara ca fiu al fruntaşului naţional-ţărănist, avocatul Ilie Popa.

A absolvit liceul din Sighişoara şi apoi secţia de arheologie a Facultăţii de Istorie din Bucureşti. Câţiva ani mai târziu, tot în Bucureşti, şi-a luat doctoratul în Istorie Medievală a Românilor, sub conducerea profesorului Mihail Berza.

Radu Popa a fost cercetător principal la Institutul de Arheologie şi după Decembrie 1989, profesor la Facultatea de Istorie din Bucureşti.

Fiind unul dintre cei foarte puţini care în condiţiile crâncene ale comunismului a continuat să trudească cu încăpăţânare pentru adevăr în istorie, a reuşit să crească studenţi şi istorici cinstiţi. Dacă în România, astăzi, există oameni de calitate şi competenţă, asta se datorează şi eroismului tăcut şi jertfei unor oameni de felul lui Radu Popa.

În anii comunismului a fost persecutat şi marginalizat, dar el nu a cedat şi din cauza imensului său prestigiu ştiinţific recunoscut în România, dar şi în comunitatea ştiinţifică, Radu Popa şi-a ridicat vocea deschis, clar şi fără echivoc în apărarea monumentelor istorice româneşti, ameninţate de către sistemul comunist şi de deşrăbălarea lui Ceauşescu. Datorită curajului său, monumente româneşti din Transilvania, între care: bisericile dela Strei Sângiorgiu, Gura Sadu, sunt astăzi în picioare.

Meritele ştiinţifice ale lui Radu Popa sunt impresionante deopotrivă cantitativ şi calitativ. Cercetările sale s'au concentrat asupra Istoriei Transilvaniei din veacurile X - XV. O perioadă dificilă şi crucială pentru stabilirea şi demonstrarea drepturilor româneşti asupra Transilvaniei. Radu Popa a cutreierat Transilvania dela un cap la altul şi a făcut săpături arheologice în Maramureş, Crişana, Făgăraş, Haţeg, Banat. El este autorul a sute de articole ştiinţifice şi rapoarte de săpături arheologice, publicate în reviste de specialitate din România, Germania, Italia, Franţa, Ungaria. Dintre cărţile lui Radu Popa, două vor rămâne ca lucrări de referinţă, metodologic şi informativ: "Ţara Maramureşului în veacul al XIV-lea" şi "La începuturile Evului Mediu Românesc. Ţara Haţegului".

Radu Popa a încununat şi desăvârşit o nouă metodă iniţiată de către P.P. Panaitescu şi H.H. Stahl.

Acest nou mod de cercetare a fost definitivat de către Radu Popa, care l-a numit al "reconstrucţiilor regresive".

Folosind în paralel, în adâncime şi în desfăşurare, datele furnizate de către documentele scrise, documentele arheologice şi cele etnografice, Radu Popa a reuşit să reconstituie "habitatul" (modul de viaţuire) şi viaţa românească în detaliile ei concrete în Transilvania veacurilor X-XV.

Din fiecare articol publicat de Radu Popa şi din opera lui în totalitate, Transilvania apare ca predominant şi covârşitor locuită de Români, care au fost şi au rămas mereu factorul demografic majoritar şi de continuitate. Opera sa contribuie la demonstrarea drepturilor Românilor ca stăpâni ai Transilvaniei.

După revolta naţională anticomunistă din Decembrie 1989, în paralel cu munca ştiinţifică, Profesorul Doctor Radu Popa a acţionat pentru reinfiinţarea Direcţiei Monumentelor Istorice. În acelaşi timp, el şi-a alăturat autoritatea vocii la avertizarea lucidă împotriva pericolului neocomunist.

Dispariţia lui Radu Popa reprezintă o dureroasă lovitură şi va lăsa un mare gol prin plecarea timpurie dintre noi. În acelaşi timp, amintirea lui va rămâne vie în inima celor care l-au cunoscut şi iubit, a istoricilor de azi şi de mâine şi a tuturor celor ce iubesc şi vor iubi Transilvania românească.

Dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească în pace.

ACASĂ LA POETUL VASILE MILITARU

G.N.VIFOREANU

Deşi dela evenimentele din 22-25 Decembrie 1989 au trecut mai mult de trei ani, mai sunt scriitori contestatari ai regimului comunisto-stalinist care continuă să fie ţinuţi la stâlpul infamiei, în loc să fie reconsideraţi şi puşi în adevărata lor valoare în ceea ce priveşte evoluţia scrisului românesc contemporan.

Unul dintre aceşti scriitori este Vasile Militaru, poet dela moartea căruia au trecut mai bine de 33 de ani.

Am avut deosebita ocazie să-l cunosc personal în primăvara anului 1948, la secţia de fizioterapie a Policlinicii oraşului Bucureşti, de pe strada Nicolae Filipescu. Era însoţit de simpatica lui soţie, actriţa de teatru şi film, Telly Barbu-Militaru.

Cu acel prilej poetul mi-a dăruit basmul versificat "Merele de aur", cu autograf.

De atunci au trecut foarte mulţi ani, până când am aflat că Doamna Telly Barbu-Militaru urmează să facă un parastas în amintirea poetului cu ocazia scurgerii unui sfert de veac dela trecerea în nefiinţă a celui care a încântat o generaţie întreagă cu versurile sale.

Am fost prezent la acel parastas unde am avut surpriza să cunosc un compatriot originar din satul Mengir, judeţul Cahul, pe numele său Grigore Scor. Venise la rudele sale din Bucureşti, tocmai din Florida. Când a citit anunţul din ziarul "România liberă", a căutat să fie prezent la parastasul de 25 de ani dela moartea lui Vasile Militaru. A citit o poezie de care n'am auzit. Avea un titlu "Aur, aur!". N'am găsit-o inclusă în nici unul din volumele publicate în timpul vieţii.

- Nici nu se poate găsi, m'a asigurat Scor. S'a publicat într'un cotidian.

Datorită informaţiei dată de Americanul Scor, am reuşit să găsesc la Biblioteca Academiei Române poezia care a făcut o foarte puternică impresie asupra celor care erau prezenţi la parastas.

De atunci am urmărit cu mai mult interes orice informaţie în legătură cu viaţa şi opera poetului.

De aceea, primind revista "Cuvântul Românesc" din Canada şi văzând că un Român de ispravă îi tipăreşte opera, i-am telefonat Doamnei Telly Barbu-Militaru ştiind că vestea o va interesa.

Aşa a fost.

Am fixat o întâlnire la locuinţa văduvei poetului, pentru seara zilei de 25 Ianuarie 1993.

- V'am găsit foarte greu, Doamna Telly.

- Cred şi eu. N'aţi mai trecut pe la mine de vreo şapte ani.

- Eu cred că au trecut chiar opt.

Dacă la Putna aerul este încărcat de istorie, aici, în locuinţa Doamnei Telly Barbu-Militaru, aerul este încărcat de poezie.

Mă uit în jur. Din bruma ce-a putut salva din mâna călăilor, mai sunt câteva tablouri, înfăţişându-l pe poet la vârsta maturizării fizice şi creatoare, cu bascul aşezat puţin într'o parte.

Doamna Telly se mişcă cu multă volubilitate la cei 85 de ani. Îmi arată volumele de versuri ale poetului apărute în Editura Nistru a lui Nicolae Lupan dela Paris şi alte plachete care i-au parvenit pe căi diferite din Apusul Europei.

Îmi arată apoi o serie de fotografii din care una îmi atrage atenţia în mod deosebit. Aceasta îl reprezintă pe maestrul, la masa de lucru. În preajma poetului este "îngerul său păzitor", adică Doamna Telly Barbu.

Punctul culminant al seriei este scoaterea la suprafaţă, din lada studioului, a unui volum masiv intitulat "Divina zidire", cu ilustraţii de Gustave Doré. Este vorba de Biblia versificată despre care îmi vorbise poetul dela prima cunoştinţă, încă din primăvara anului 1948.

- Cum aţi reuşit s'o tipăriţi?

- Nu eu. Un zănatic, un împătimit după opera lui Vasile Militaru. A făcut-o pe socoteala lui.

- E un caz unic.

- Aşa e!

- Puneţi-o la loc. Aşa ceva se face la o mie de ani o dată. Trecând dela un subiect la altul, dar nepărăsind tema principală - evocarea poetului - nici nu mi-am dat seama când au trecut trei ore şi ceva dela sosire.

- Şi totuşi, am zis, Doamna Telly, cine este acela care se bucură azi de munca poetului, vreau să spun cine locuieşte în vila construită din banii şi cu osârdea lui Vasile Militaru, din Parcul Domenii?

M'a privit lung şi oftând, mi-a zis:

- Cum, nu ştiţi?

- Nu.

- Cine altul decât Emanuel Valeriu, dela Televiziunea Română?!?

- Fantastic! Se lăfăieşte în vila maestrului un om care n'a mişcat nici un deget pentru ceea ce stăpâneşte.

- Aşa este. Dar acesta nu este singurul necaz.

- Mai sunt şi altele?

- Cum să nu! Ai auzit de Preotul Gheorghe Calciu-Dumitreasa?

- Desigur.

- Ştiind cu ce greutăţi trebue să lupt, Părintele Calciu mi-a trimis trei sute de dolari printr'un cetăţean din Bucureşti, care nu demult a făcut un voiaj în Statele Unite.

- Un gest nobil, am zis.

- Numai că gestul nobil nu şi-a atins scopul.

- Cum aşa?

- Individul mi-a dat întâlnire în oraş, ca să-mi înmânează dolarii, deşi am insistat să vină acasă la mine. M'am prezentat la locul convenit, comunicându-i la telefon cum arăt şi cum voi fi echipată. După trei ore de aşteptare am plecat din staţia de tramvai unde trebuia să ne întâlnim. I-am dat telefon să ştiu ce s'a întâmplat. Ştiţi ce mi-a răspuns?

- Nu.

- Doamnă, v'am aşteptat în staţie aşa cum ne-am înţeles, a zis. A apărut o persoană echipată conform informaţiei dată de dumneavoastră. Am întrebat-o dacă este Doamna Militaru şi la răspunsul ei afirmativ i-am dat cei trei sute de dolari pe care vi i-a trimis Părintele Calciu.

Am rămas uluit când am auzit. Dintr'o dată parcă s'a făcut întuneric în toată încăperea. Am reuşit, totuşi, să întreb aproape în şoaptă:

- Există asemenea oameni pe pământ?

- Da. Şi încă foarte mulţi. Nu le scapă nici o ocazie când e vorba să-şi însuşească un bun ce nu le aparţine.

- I-aţi scris Preotului Calciu?

- Nu. N'are nici un rost. Faptul e consumat.

Plecând dela Doamna Telly Barbu-Militaru, m'am întrebat, în timp ce căutam drumul cel mai scurt până la staţia de tramvai: "Există oare o justiţie imanentă?"

Mi-am răspuns fără zăbavă: "Nu. Aşa ceva nu există!"

ÎNCHINARE

Prea Cuvioasei Stareţe a Mânăstirii Râmeţ, Ierusalima Ghibu

Cum să fie oare, cum, acel Râmeţ?
Cum, o veche sau străveche mânăstire?
Are satul nimb? Istorii cu peceţi?
Are satul steme numai patrafire?

Cred să fie'nconjurat cu linişti mari
Ca venite din ţinuturi seculare.
Are temelie, cred, înalţi stejari,
Şi un nume derivând din Râm. se pare.

Cum aş vrea să fiu acolo un drumeţ,
Mânăstirii să-i respir din sacră clima!
Să mă'nchin adânc acolo în Râmeţ,
Stavroforei de acum : Ierusalima.

Petre PASCU

EAST - WEST TRADING AMERICA
IMPORT / EXPORT ENTERPRISES
4208 IRISH HILLS DR. SOUTH BEND, IN 46614
PHONE (219) 299-0441 / FAX (219) 299-1311

UNIC IN U.S.A. • PRETURI IMBATABILE

PRODUSE ALIMENTARE LA ALEGERE
Cantitati nelimitate in orice variante

KENT 1 carton .....12,00 $		VEGETA 1 kg. .... 6,25 $	
CAFEA 1 kg.(1/4)... 5,25 $		BANANE 1 kg. .... 2,25 $	
SALAM SIBIU 1 kg... 6,50 $		CITRICE 1 kg. ... 2,25 $	
CIOCOLATA imp.1 kg..7,00 $		CARNE PORC 1 kg.. 4,75 $	
BOMBOANE imp.1 kg.. 7,00 $		CARNE VITA 1 kg.. 5,00 $	
UNT/MARGARINA 1 kg..3,25 $		CARNE PUI 1 kg... 3,95 $	
ZAHAR 1 kg. ..... 1,35 $		MEZELURI 1 kg.... 5,75 $	
FAINA 1 kg. ..... 0,65 $		SUNCA cut.1 lb... 3,50 $	
MALAI 1 kg. ..... 0,60 $		OUA (30 buc.).... 2,50 $	
PIPER 1 kg. ..... 6,10 $		STAFIDE 1 kg. ... 5,50 $	
CACAO 1 kg. ..... 5,50 $		WHISKY 1 st. .... 6,75 $	
OREZ 1 kg. ..... 1,15 $		VODCA imp.1 st... 6,50 $	
TELEMEA/CASCAVAL... 4,50 $		BERE imp.1 cut... 0,75 $	
LAPTE PRAF 1 kg.... 4,25 $		DETERGENT imp.... 2,05 $	
MASLINE 1 kg. ..... 3,25 $		ALUNE 1 kg. ..... 6,25 $	
ULEI imp.1 l. ..... 1,50 $		PEPSI-COLA 2 l... 2,25 $	

ASIGURAREA 3,00$. Absolut toate coletele cu produse alimentare se predau personal la domiciliu, intre 3-5 zile.

TRANSPORTUL DIRECT LA DESTINATAR
BUCURESTI 0,30 $/lb. •PROVINCIE 0,65 $/lb
•10% REDUCERE, LA COMENZI ALIMENTARE PESTE 100 $.

APARATURA ELECTRONICA SI MARFURI ELECTROCASNICE LA 220 V, DIRECT DIN MAGAZINUL NOSTRU DIN BUCURESTI.

T.V. COLOR / Multisistem-telecomanda Sharp, JVC, Oreon, Grundig, Samsung, Sontec, Tensai, de la 337-732 $ •diagonale 36,41,45,54,63,71 cm.

VIDEORECORDER/Multisistem Sony, Toshiba, Sharp, Akai, Panasonic, de la 210-485 $

VIDEOCAMERE/sistem european Panasonic M-7,9,10, Akai, Sony, Ricoh de la 760-1075 $
COMBINA STEREO/CD,de la ..... 349 $

TRANSPORT: 40 $/ASIGURARE,VAMA.
FRIGIDERE/CONGELATOARE: 180-330 L.
ASPIRATOARE/VENTLATOARE
MICROWAVE OVEN/ARAGAZE
MASINI DE SPALAT, 16 progr./USCATOR
FRITEUSE/TELEFON+ANSWERING
PRETURILE SE POT SCHIMBA FARA AVUNT PREALABIL. SUNATI PENTRU PRET LA ZI.

MASINI INDUSTRIALE SI DE UZ CASNIC

MASINI INGHETATA 10q, 20q, 20q/aide, 1-2-3 brate ..... de la 2145 $
MASINI DE FACUT CHEATA
MASINI DE FACUT SUCURI: 5,6,8 valve
MASINI DE TRICOTAT: manuale si electronice "SINGER","BROTHER"
ROTISOARE 12 pui/ax
APARATE EXPRESSO/CAPUCINO, 2-10-17, 8 l/ora ..... de la 439 $

TRANSPORT: in functie de greutate

OFERTA UNICA

"SUNMASTER" #1 in lume! Receptioneaza peste 100 canale!

ANTENA SATELIT COMPLETA
Receiver + LNBF + Parabola

NOU! MODEL CU TELECOMANDA

Pret: 550 $ (Vama, Transport incluse)

ACCEPTAM CREDIT CARDS (5 % TAXE)

1$= 700 LEI IN 24 ORE
Sunati pentru rata maxima la zi.

Livrari Dolari Cash la domiciliu, indiferent de localitate, intre 1-3 zile !
de la confirmarea platii !

BUCURESTI: PE LOC !
TRANSPORTAM COLETELE DUMNEAVOASTRA, PREDATE PERSONAL DESTINATARULUI, IN ORICE LOCALITATE DIN TARA.
Prezentarea inventarului obligatorie. Asigurarea si manipularea 10 $. Formalitatile vamale suportate de firma noastra.

BUCURESTI 1,15 $ / lb
PROVINICIE 1,70 $ / lb

DELIVERAREA LA DOMICILIU : EXTRA 12 ¢ / lb.
• REDUCERI PENTRU CANTITATI MARI •
Garantam livrarea intre 5-10 zile de la data sosirii in Romania !

TRANSPORTAM AUTOTURISME EUROPA/sau direct in Romania

SUNATI PENTRU DETALII !
SOLICITATI NOUL CATALOG GRATUIT.
PROGRAM ZILNIC : 9 - 18

MIRCEA ELIADE

9 Martie 1907 Bucureşti - 22 Aprilie 1986 Chicago

"MEMORII"

Volumul I

Gheorghe RĂDULESCU

În 1991 au apărut la Bucureşti, în Editura "Humanitas", două volume intitulate "MEMORII" de Mircea Eliade, cu un cuvânt înainte de Mircea Handoca. "Memoriile" lui Mircea Eliade editate în românește vin după "Fragmente de jurnal" apărute în Editura "Gallimard din 1973, după ediția tradusă de N. Grigoresco, sub titlul "Mémoire" I - Les promesses de l'equinoxe" din 1980 dela Paris și după ediția din 1981 în limba engliză "Autobigraphy" în traducerea lui Mac Linscot Ricketts și a altor traduceri în italiană, germană, spaniolă, portugheză (așa cum relatează autorul cuvântului înainte). Ediția românească reprezintă, în special pentru Români, un document de cultură și de informare, privind o importantă perioadă istorică dintre cele două războaie mondiale și după perioada postbelică până în 1960.

Cu simțul lui cuprinzător și analitic, delimitând esențialul de neesențial, Mircea Eliade ne expune materialul memoriilor sale pe capitole, cuprinzând însemnate etape din viață, astfel, volumul întâi cuprinde trei părți și anume: partea întâi, "Mansarda", partea a doua, "India la douăzeci de ani" și partea a treia, "Promisiunile echinocțiului". Volumul al doilea cuprinde: partea a patra, "Când moartea își camuflează mitologia", partea a cincea, "Incipit vita nova" și partea a șasea, "Recoltele solstițiului". Titlurile ascund semnificația unei vieți, a unui destin, a unui spirit înalt, conștient de perspectiva care i-a fost hărăzită s'o urmeze. Mircea Eliade avea o deosebită conștiință a valorii, o perspicacitate de cunoaștere (chiar dacă avea unele naivități), încă de pe băncile școlii, dar și prin faptul că în afară de "Steaua" pe care o avea deasupra lui dirijându-i pașii, era înzestrat cu o prodigioasă inteligență, cu o deosebită voință și pasiune care mergea până la ultimul efort al puterilor, încât munca ajutată de marele lui talent, de clarviziune și imaginație, i-au permis "Stelei" pe care o avea să-i lumineze calea până la sfârșit. Citind "Memoriile" lui Mircea Eliade, constatăm același lucru pe care l-am sesizat privind opera științifică și cea beletristică și anume - POEZIA, care îi încununează întreaga lui creație. Orânduirea faptelor, a familiei, a numeroase personaje, a caselor, a locurilor pe unde a trecut fiind copil, prin București, Tecuci, Râmnicu-Sărat, Cernavodă, Techirghiol, apoi perioada Primului Război Mondial și imediat după acest eveniment, toate sunt învăluite într'o atmosferă de basm, când mai pronunțat, când mai estompat, o realitate petrecută cândva, un timp trecut fulgerător de repede, o tristețe și o melancolie care îi îndurerau sufletul lui de copil, în așa fel încât ar fi vrut parcă să-i prindă clipa, să descopere un univers inefabil, miraculos, țesut dintr'un amestec de realitate și fantezie ca, salonul verde în casa din Râmnicu-Sărat, moment epifanic care l-a urmărit multă vreme.

Urmează apoi adolescența cu problemele ei din ce în ce mai complicate, Liceul "Spiru Haret" cu profesorii lui, unii mărginiți și răzbunători, ca profesorul de matematică, alții adevărați creatori ai orelor de curs, șlefuitori de suflete, ca profesorul de latină. Sinceritatea autorului, imaginația creatoare în diferite domenii, cititul ce devine o adevărată obsesie, căutarea de noi orizonturi de studii și creație, lupta continuă de a ieși din îngrădirea școlară, din uniformitate, în sfârșit originalitatea care se profilează în zare, gândirea și dorința de a scrie, de a publica de pe băncile școlii, ni-l creionează pe Mircea Eliade ca viitorul savant și creator în domenii profunde și nemărginite ca Istoria religiilor și miturilor și a literaturii. Bacalaureatul, cu toate rigorile, seriozitatea și severitatea lui, îl înspăimântă pe tânărul Eliade, care se pregătea să dea piept cu cel mai strașnic examen pe care l-au dat seriile din generația noastră, încât atunci când te vedeai pe listă că ești reușit, simțeai că ai depășit Infernul, Purgatoriul și că te afli în preajma Paradisului terestru dantesc.

În 1925, devine student la Facultatea de Litere și Filosofie, frecventând la început cursurile de "Psihologie" ale lui Rădulescu Motru, "Enciclopedia Filosofică" a lui P.P. Negulescu, unde își făcea ucenicia și intrarea în facultate încolorul Posescu, cursuri care nu l-au atras. Cursul de "Istoria Filosofiei", predat de Mircea Florian, l-a interesat într'o oarecare măsură, căci așa cum spune Eliade: "Nu m'a dezamăgit, dar nici nu m'a cucerit". În schimb cursul de "Logică" și "Metafizică" predat de Nae Ionescu, un tânăr conferențiar ca și Mircea Florian, l-a copleșit și l-a fascinat dela primele audiențe și până la despărțirea definitivă de magistrul său.

Dar, iată ce spune Mircea Eliade despre acest curs: "Aveai impresia că lecția întreagă e doar o parte dintr'un dialog, că fiecare din noi era invitat să ia parte la discuție, să-și mărturisească părerile la sfârșitul orei. Simțeai că ce spune Nae Ionescu nu se găsea în nici o carte. Era ceva nou, proaspăt gândit și organizat acolo, în fața ta, pe catedră. Era o gândire personală și, dacă te interesa acest fel de gândire, știai că nu o puteai întâlni altundeva, că trebue să vii aici s'o primești dela izvor. Omul de pe catedră ți se adresa direct, îți deschidea probleme și te învăța să le rezolvi, te silea să gândești." Viața de student pe Mircea Eliade îl atrăgea cu atât mai mult cu cât se simțea liber, o libertate ca a unui "libert" scăpat din corsetul prestabilit al sclaviei, în cazul lui, al liceului, al orelor fixe, al unor profesori fără orizont; în schimb studența pentru el însemna o binecuvântare, prin care puteai să-ți alegi ce vrei, să urmezi ce vrei, să gândești și să studiezi până la exaltare, încât viața de student în România, în acel timp, în orașele București, Cluj, Iași ori Cernăuți era într'un fel asemănătoare ca aceea a cunoscutului Heidelberg. În 1926, prin iarnă, Mircea Eliade ne informează că citise cu nesaț pe Bacon, Kant, Malebranche, având totuși atracție spre Istoria Religiilor; așa a descoperit în Biblioteca Institutului de Istorie Antică a lui Pârvan cele cinci volume din Cultes, mythes et religions de Solomon Reinach, în traducerea comentată de Frazer din Pausanias și Fasti de Ovid, lucrările lui Ridgeway și Jane Harrison. Datorită originalității și inteligenței lui Nae Ionescu, a avut posibilitatea lui Eliade să-și cunoască mai bine profesorul și aceasta a fost odată cu examenul de logică, el necitind "Tratatul de logică" al lui Goblot, tratat ce figura în bibliografie ca obligatoriu; în schimb Eliade, când a fost întrebat de către profesor ce citise, el a răspuns că "Logica" lui Croce și "Sistema di Logica come teoria del conoscere" a lui Giovanni Gentile.

Întrebându-l ce a înțeles din logica lui Gentile, Eliade i-a răspuns că nu poate să spună că a înțeles tot, la care Nae Ionescu i-a replicat, că nici el nu poate spune că a înțeles tot. Ajungând la legea gravitației universale a lui Newton și întrebându-l care a fost esența logică a fizicianului că a ajuns la această lege, Eliade și-a cerut voie să se gândească și după câteva secunde îi citează cartea lui Blaga, "Fenomenul originar" și ajunge la esențialul care este structura lucrurilor, la care Nae Ionescu și-a dat seama că studentul a înțeles tocmai conținutul pe care alții nu-l văd. Întrebarea profesorului, marginală despre Newton i-a demonstrat lui Eliade că Nae Ionescu dorește să-l facă pe student să gândească și să aprofundeze lucrurile.

Împreună cu alți colegi, Mircea Eliade editează "Revista Universitară", la care colaborează Rădulescu-Motru, Stelian Mateescu, Petre Viforeanu și alții. Eliade scrie un articol despre Ionel Teodoreanu și o critică la primul volum din "Essai de Synthese de l'Histoire Universelle" de N. Iorga. După cum argumentează Eliade, volumul marelui istoric, idol al lui și al lui Nae Ionescu, îl dezamăgește profund; răspunsul lui N. Iorga apare în "Neamul Românesc", prin articolul "Mai multă omenie!" în care face aluzie la niște "fițuici" unde "studenții împroașcă cu noroi pe propriii lor profesori". De altfel Mircea Eliade atunci a descoperit ce este cu adevărat o redacție, ce trebue să scrii, să nu superi pe unii sau să lauzi pe alții. Redacția "Cuvântul" i-a marcat acest lucru, demonstrându-i că diplomația nu trebue să lipsească niciodată din atitudinea și concepția nici unui ziarist, lucru pe care l-a observat la Nae Ionescu, la Pamfil Șeicaru, la Titus Enacovici și la alții. De altfel la "Cuvântul" publicau în afară de Cezar Petrescu, Nichifor Crainic, Panfil Șeicaru, Nae Ionescu, Titus Enacovici și Lucian Blaga, Panaitescu-Perpesicius, G. Breazu, O.W. Cisek și alții, scriitori și critici dela "Gândirea" sau dela "Ideea Europeană".

Contactul cu Italia, cu o serie de scriitori și oameni de cultură italieni, datorită unei excursii pe care a făcut-o Liceul "Spiru Haret", acceptând și pe unii studenți care fuseseră elevii liceului, i-a deschis lui Eliade o nouă perspectivă, o cunoaștere pe viu a unei culturi și civilizații seculare. Întâlnirea cu G. Papini la Florența, cu Alfredo Panzini - și - cu Ernesto Buonaiuti la Roma, cu Vittorio Macchioro la Napoli i-au adus lui Eliade noi date și numeroase impresii despre Istoria, Arta și Cultura italiană. Prin 1928, Mircea Eliade scrie în continuare la "Romanul adolescentului miop", pe care îl începuse mai de mult, dar acum îl interesa un roman despre

viața de student, pe care l-a și conceput, intitulându-l "Gaudeamus", roman, care văzut mai târziu de autor, nu l-a mai încântat ca atunci când îl scria, mai cu seamă că Editura "Cartea Românească", din acel timp, publica numai clasici, iar scrisoarea pe care o primise dela Ionel Teodoreanu, lăsa să se înțeleagă că romanul acesta nu este o operă literară formată și integrală pentru a fi publicat. Scrisoarea Maharajahului din Kassimbazar i-a modificat considerabil linia vieții. Dar mai înainte de a primi această scrisoare, a pornit-o din nou spre Italia, pregătindu-și teza de licență, cu un subiect din filosofia Renașterii italiene și anume cu, Pico dela Mirandola, Giordano Bruno și Campanella, cu toate că era atras și de filosofia medievală a lui Gilson și Maritain, filosofie pe care Nae Ionescu o discuta la curs, acceptând-o în parte, atracția profesorului fiind însă Origen, pe care îl considera un "geniu" filosofic al Răsăritului (considerare făcută cu 20 de ani înainte de "reconsiderarea" lui Origen de către teologii occidentali). După ce și-a susținut licența, având în comisie pe P.P. Negulescu și pe Mircea Florian, Eliade se pregătește să plece în India, pentru a-și pregăti doctoratul cu subiectul "Yoga". Bursa acordată de Maharajahul Manindra Chandra Nandy din Kassimbazar i-a deschis un orizont neprevăzut și cât se poate de interesant, iar pe deasupra satisfacția că îl avea profesor de Filosofie indiană pe cunoscutul Surendranath Dasgupta, îl încânta cât se poate de mult. Cu ajutorul lui Mircea Vulcănescu, care era secretarul sectorului românesc dela Y.M.C.A., organizație ce-și avea congresul la Poonamalee, în apropiere de Madras în India, l-a delegat drept reprezentant pe Mircea Eliade la această manifestație, salvându-l de un costisitor bilet de călătorie și de viza statului englez.

Ajuns în sfârșit la Calcuta, s'a instalat într'o pensiune în 82 Ripon Street, la Doamna Perris. Contactul cu India, cu o civilizație, o cultură, o viață și o concepție complet diferite de Europa, l-au adâncit într'o lume cu un univers și o filosofie milernară, la cunoașterea cărora nu se putea ajunge, decât printr'un efort supraomenesc, printr'o muncă, o voință și o ambiție cum numai Mircea Eliade putea să le aibă. Profesorul Dasgupta era entuziasmat de elevul lui român, care învăța ușor sanscrita, limba bengaleză și își însușea în profunzime filosofia indiană. De altfel regimul de studiu și de creație pe care și-l impusese Eliade, încă din fragedă tinerețe, de a se odihni din cele 24 de ore maximum 3-4 ore, era uluitor.

Lipsa continuă de timp de care se plângea mereu Eliade, îți lăsa impresia că ar fi vrut parcă să modifice orarul cosmic, fapt ce dovedește cât era de pasionat, de obsedat față de creație și de cultura lumii, căci numai așa a putut să realizeze operele pe care le-a creat. Pentru a putea să lucreze mai ușor cu Eliade și să-l aibă în preajma sa, profesorul Dasgupta l-a invitat să locuiască în casa lui.

Astfel, în situația creată i s'au deschis doctorandului noi perspective de studiu. Apoi, bibliotecile Indiei, întâlnirile cu profesori, cu oameni de cultură și scriitori ca, Rabindranath Tagore, învățarea teologiilor și tehnicilor tantrice, martor al revoluției civile și al arestării lui Mahatma Gandhi și a condamnării lui Jawaharlal Nehru, l-au făcut să intuiască misterioasa, multidimensionala, dar și contradicțiile profunde ale Indiei, poate mai mult decât ar fi văzut un Indian din Sud, din Nord, din Vest ori din Est, un brahman, un budist, ori un islamic. Admirația lui Eliade pentru India rămâne fără egal în fața acestui gigant, a atâtor descoperiri, împliniri și învățăminte. "India era pentru mine", spune autorul, "și a rămas de atunci o cultură integrală, în care se articulau curente de gândire diferite și adesea antagonice. Mă interesau nu numai tehnicile și filosofiile prin care spiritul indian spusese cel mai formidabil NU! vieții și Universului întreg, ci și creațiile în care distingeam o valorificare pozitivă a realităților cosmice și vitale. Descoperisem mai de mult paradoxala exaltare și transfigurare a sexualității pe care o elaboraseră teologiile și tehnicile tandrice. Descoperisem acum rădăcinile spirituale ale interesului pentru lumea organică".

Ce păcat că Eliade nu a putut rămâne mult timp în casa profesorului Dasgupta. Motivul provenea din dragostea lui și a fetei profesorului, Maitreyi, pentru Eliade. Tinerii sperau că se vor putea căsători, dar principiile austere, intransigente chiar fanatice ale părinților l-au obligat pe Eliade să se întoarcă din nou la pensiunea Doamnei Perris, din 82 Ripon Street, unde de fapt, cu toată afec-țiunea gazdelor care voiau să-l facă să uite Bhowanipore de unde plecase și pe Maitreyi, Eliade pornește după trei zile spre Delhi și de acolo pe malul Gangelui ajunge la Svarga-astram, unde îl întâlnește pe Swami Shivananda.

Acest sihastru din Himalaya l-a condus pe Eliade la locuința mahantului din astram, mai marele locului. Sihăstria îi crează un nou orizont, ascetismul, sălbăticia, veșnicia mediului natural, l-a întărît spiritualiceşte, căci dacă era respins de o Indie istorică, cu prejudecăți, i se deschidea primitoare India eternă, încât Dasgupta, mai târziu îl va recunoaște un demn discipol, așa cum spune autorul memoriilor "în aeternum, iar nu în saeculum". La fel Swami Shivananda îi prevedea lui Eliade o carieră senzațională, după cum își însușise "rudimentele practicii Yoga", "Yoga" la care lucra în vederea doctoratului și la care muncise și descoperise adevăratele sensuri ale yoghismului. Dar în timpul șederii de trei ani în India, Eliade așa cum se obișnuise să muncească aproape fără odihnă, în afară de activitatea intensă în Istoria, Religia și Filosofia Indiei, scrie și romane ca, "Lumina ce se stinge", articole pentru ziarul "Cuvântul" și altele. În sfârșit după șase luni de sihăstrie în Himalaya, printre asceți, maimuțe, lipitori și urletele șacalilor, se întoarce spre Delhy și Calcuta, poposind pe neașteptate la familia Perris din 82 Ripon Street, ca de acolo să pornească spre Europa prin Italia, în România. Mircea Eliade este cu adevărat marele Român care a ridicat în lume spre strălucire "geniul românesc", ca și Eminescu, căci iată ce spune: "N'aș fi putut fi creator decât rămânând în lumea mea, care era în primul rând lumea limbii și culturii românești. Și n'aș fi avut dreptul să renunț la această lume decât după ce mi-aș fi făcut datoria față de ea, adică după ce-aș fi istovit posibilitățile mele creatoare". Ajuns în țară, după ce-și revede familia, prietenii și-l întâlnește pe Nae Ionescu, la "Cuvântul", Eliade a fost obligat să-și satisfacă serviciul militar, amânat de nenumărate ori și apoi să-și susțină doctoratul, însă între timp, Petru Comarnescu împreună cu un grup de colegi și prieteni, printre care Mircea Eliade, Mircea Vulcănescu, Mihail Polihroniade, Paul Sterian, Mihail Sebastian și alții formează gruparea "Criterion".

Toți aceștia conferențiază la "Fundația Carol I" și în sala "Dalles" cu subiecte variate din diferite domenii, de multe ori contradictorii, ca despre : "Gandhi, Lenin, Mussolini, Charlie Chaplin, Proust, Gide, Freud, Bergson, Picasso, Strawinski." Grupul "Criterion" a avut o mare înrâurire asupra publicului românesc, care audia conferințele cu multă atenție și entuziasm.

După ce publică romanul "Isabel și apele diavolului" în 1930, apare în 1933 romanul "Maitreyi", premiat în urma unui concurs, de către "Cultura Națională" cu 20.000 de lei. Romanul a avut mare succes prin critică și mai ales în rândul tineretului. Îmi amintesc că eram elev și-l citeam în timpul orelor de curs pe sub bancă, nelăsându-l din mână până la sfârșit.

În urma susținerii doctoratului în fața comisiei formată din Dem. Gusti, președinte și P.P. Negulescu și Rădulescu-Motru reporteri, este numit la Universitate, fiind susținut cu toată competența și afecțiunea de Nae Ionescu. Teza de doctorat "Yoga" o publică în franceză, în engleză și în română, dedicând-o Maharajahului Manindra Chandra Nandy și profesorilor Nae Ionescu și Surendranath Dasgupta, "adevăraților

Continuare în pag.13

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale
din exil şi din ţară

VETUŢA POP

POEME

Ediţia II
Revizuită şi completată

EDITURA
CARTEA AROMÂNĂ

1993

Syracuse, New York

Ori de câte ori parcurg poeziile Vetuţei Pop, în faţa ochilor îmi apare satul natal. Eram mic, dar destul de mare să-mi duc sapa pe umăr. La ieşirea, sau intrarea în sat era o troiţă, unde tata, mama, fraţii şi cu mine puneam totul jos, ne închinam şi dela fântâna de acolo umpleam ulciorul cu apă. Apoi treceam pe podeţ, ca într'o poveste.

Nu pot uita niciodată cât de crude erau florile de trandafiri sălbatici. Şi ce nepământească mireasmă răspândeau în jur!

Am primit dela Doamna Vetuţa Pop a doua ediţie a "Poemelor", revizuită şi completată, apărută în editura CARTEA AROMÂNĂ, anul acesta în Syracuse, New York. Mă bucur că gazda i-a deschis cu generozitate toate pridvoarele, într'o ediţie de sărbătoare, aşa cum orice poet şi-ar visa să-i apară cartea.

Vetuţa Pop mi-a adus din nou scumpa amintire a ieşirii în Ţară. Se spune ieşire din ţară, dar există şi o ieşire în Ţară, cum mi-ar plăcea să traduc pe "gnoty seavton" al lui Socrate, sau parabola opririi la troiţa dela marginea satului şi apoi revelaţia trandafirilor sălbatici în drum spre locul de prăşit al moşteniri noastre.

Cartea cuprinde poeme în limba română şi unele dintre ele, traduceri în limba franceză. Zeno Câmpeanu semnează laconicul "Cuvânt Introductiv": "Poeziile din faţă izvorăsc din firea delicată, profundă şi constantă în gânduri şi simţiri, a Vetuţei Pop. Sunt cuvinte limpezi, prin care sufletele strălucesc din noaptea timpului istoric şi psihologic, al ruperii de ţară." Sunt cuvinte la care pot subscrie cu amândouă mâinile că "cititorii vor putea împărtăşi şi oglindi în apele vii şi pure ce se strecoară liniştit printre rânduri ca un izvor limpede de munte." Şi accentul pe care Zeno M. Câmpeanu îl pune pe ceea ce simte şi scrie Vetuţa Pop în poeziile ei care "încununâ o viaţă de legământ neclintit faţă de familie, de glia strămoşească şi de tot ce a rămas solid şi neviciat din moştenirea lăsată nouă de două milenii de istorie."

Ca o prefaţă la ediţia a doua, Dumitru Bacu semnează "Câteva cuvinte puţin potrivite...". Mi-l amintesc, cu ani de zile în urmă, când a venit la noi în Kitchener. Onorat de o asemenea vizită, mă simţeam jenat că nu am prea multe lucruri să-i arăt în Kitchener şi i-am propus să mergem unde am putea vedea, printre altele, CN Tower, cel mai înalt turn de televiziune din lume.

Dumitru Bacu a început să zâmbească: "Cu un metru în plus sau în minus, ce contează! Eu am venit să mă întâlnesc cu oamenii." Rareori am întâlnit persoane de erudiţia lui, care să fie transfigurate de atâta omenie, omenie aşa cum o descrie Racoveanu.

După cum în cazul de mai sus, nu turnurile clădirilor îl interesau, ci turnurile spiritului, la fel şi în cazul Vetuţei Pop, nu numărul de silabe îl interesează într'o poezie şi nu se apropie de poezie ca un poliţist literar, să te prindă cu o rimă imperfectă şi să te amendeze, ci asemeni lui Brâncuşi, caută esenţele. Nu ştiu cât am putut să caracterizez poezia Vetuţei Pop cu amintirea mea din copilărie, în care asemănam hoinăritul prin poeziile dânsei cu acel drum de ţară ce se opreşte la troiţă, de unde prăşitorii luau apă în ulcioare. Apoi drumul pe lângă trandafirii sălbatici ca o minune a dimineţii.

Ştiu însă că Dumitru Bacu a găsit imaginea-cheie ce poate caracteriza poesisul Vetuţei Pop. Îşi aduce aminte cum Sâmbăta, înainte de a suna clopotul de vecernie, mama lui scotea din cuptor pâinile coapte pentru întreaga săptămână. Lua una din ele şi o binecuvânta cu semnul crucii, împărţind-o copiilor nerăbdători,"aburind proaspătă, aşa de caldă, că abia de o mai puteam ţine în mână. 'Pentru sufletul celor răposaţi' - ne spunea mama. Şi noi făceam semnul crucii, pentrucă aşa învăţasem din moşi strămoşi." O scenă specifică familiei ortodoxe, caracterizând trăirea românească într'un mod "organic", cum spunea Blaga. Heidegger ar fi putut adăuga cuptorului ce dă căldură şi lumină, cuptorul ce dă pâine de viaţă trupească şi care dă şi pâinea numită "liturghii", obicei de caremi scria poetul Nicu Caranica, aducându-şi aminte de mama lui care pregătea prescurea pentru potir.

"Închizând caietul de poeme, mărturiseşte Dumitru Bacu, am avut senzaţia uitată de ani, că din el aburește același miros de pâine caldă, binecuvântată de mâna mamei. Că mâna Vetuței binecuvântează cuvintele care înlesnesc CUMINECAREA cu cei dragi dimprejur, sau cu cei lăsaţi departe, la Cetea.(...) Poezia Vetuței Pop curge limpede, aburește aidoma pâinii: caldă, calmă, încărcată de acel nedefinit parfum, pe cât de simplu, pe atât de turburător, parfum respirat adânc atunci când ne întoarceam acasă dela oraş."

În continuare, Dumitru Bacu analizează diversitatea tematică a stihurilor Vetuței Pop. Ţara-de-peste-păduri, Transilvania, apare evocată în aura de nostalgie, slovele ca niște fire de iarbă, par înrourate cu lacrimile poetei în: "Aducere aminte", "Blajul", "Mureşul", "Piatra Cetii", "Satul meu", "La mormântul părinţilor".

Al doilea aspect al ţării este familia. În nici o altă limbă nu găsim ca în românește, sentimentul de omenie îndumnezeită. La Români e neam familia, e neam întregul popor românesc, ca o familie de familii, e neam întreaga lume ca o familie de neamuri din neamul lui Dumnezeu-Creatorul.

La primul nivel este familia, ca prototip al neamului. Poezia adresată soţului "Lui Titu" e de o mare sensibilitate sentimentală. Aminteşte de rugăciunile nunţii, de a fi împreună şi la bine la rău şi de un admirabil poem al lui Rabindranath Tagore.

Într'un duh eminescian, Vetuţa îi declară lui Titu: *"Vreau să ştii c'a mea durere/ Numai tu mi-o înţelegi,/ Şi-ale mele versuri simple/ Numai tu le-apreciezi.// Tu, ce eşti a mea lumină,/ Al meu ghid, al meu cuvânt,/ Lângă tine viaţa-i plină/ Plină, până la mormânt."*

În poeziile Vetuţei Pop, o întâlnim ca mamă si bunică în "Copiilor mei", "De Crăciun", "Colindă", "Cocota lui Corina", "Nepoţelele", "Punere la punct" etc.

"Să fie oare aşa de greu, se întreabă Dumitru Bacu, să descifrăm în aceste rânduri minunatul poem ascuns în "Elogiul satului român" al lui Lucian Blaga? Rafinaţii moderniști pot să surâdă, adevărata poezie stă în sensibilitatea celor ce ştiu să facă diferenţa între efemer şi veşnicie. Şi prin aceştia din urmă îşi face loc, fără îndoială, şi poeta Vetuţa Pop".

Poeziile Vetuţei Pop, chiar dacă nu au grandoarea lotusului, sau a florilor orientale, ele sunt vii şi cu o delicateţe specifică, flori de jertfă aduse pământului şi neamului românesc, demonstrând, încă odată, aforismul lui Alecsandri, că "Românul s'a născut poet".

Dumitru ICHIM

AUTOPORTRET

Deşi merit să dărui fructul meu
Acelor ce cu trudă mă udară,
Eu n'am rodit în nici o primăvară,
M'am războit cu firea mea mereu.

Nu am cerşit şi nici n'am vreun dar
Încrezător în vârsta mea firavă,
Am vrut să văd ce-i dincolo de Slavă
Dar am căzut întocmai ca Icar.

Şi nu ştiu dac'am spus vreo rugăciune
Din suferinţă eu făcut-am haz,
Şi nu ştiam că'n fiece necaz
Se-ascunde câte-un dram de'nţelepciune.

De-atunci plătesc şi plata-i timp, e vreme
Dar nu mă plâng, şi nici nu-mi sudui firea
În orice vină-ascunsă-i izbăvire
De-o recunoşti o clipă mai devreme

Mă prind de stânci, cu trupul mirt şi rouă
Şi muntele Golgotei-l urc încet,
Trecutul e un demon violet
Dar o sprânceană blondă-i ziua nouă.

Gheorghe GORUNESCU

MIRCEA ELIADE

Urmare din pag.12

maeştri", cum mărturiseşte autorul. De altfel, lucrările lui Mircea Eliade, cu caracter profesional, ştiinţific nu puteau fi înţelese, cum spune chiar el, decât "de o mână de critici - e drept, de calibrul lui Nae Ionescu, Lucian Blaga, Mircea Vulcănescu, sau Constantin Noica - nimeni n'a înţeles că în acele cărţi de extravagantă erudiţie, se elaborează o nouă interpretare a miturilor, simbolismelor şi religiilor arhaice şi orientale."

Căsătoria cu Nina Mareş consternează întreaga familie, care ar fi dorit să-şi aleagă o soţie bogată sau cu nume răsunător, însă Mircea Eliade şi-a ales OMUL şi nu banii sau familia din care ar fi provenit, dar iată ce scrie: "Mă întreb iarăşi ce s'ar fi întâmplat dacă soţia mea ar fi fost bogată sau ar fi avut idiosincrasii de aristocrată. Probabil că aş fi plecat la cea dintâi aluzie la bogăţia sau prestigiile familiei ei."

Prin Noembrie 1933 şi-a deschis cursul despre "Metafizică şi Mistică" şi seminarul cu tema "De docta ignoratia" a lui Nicolaus Cusanus; tot prin acea toamnă l-a cunoscut şi pe Lucian Blaga. Cam tot pe atunci se împrietenise şi cu Camil Petrescu, dar în special cu Belu Silber, care însă scrie un articol în "Şantier", în care printre altele spune la un moment dat despre Eliade, că este "puţin mistic, puţin agent de siguranţă". După câteva zile, povesteşte Eliade, "a venit să mănânce la noi, ca şi cum nimic nu s'ar fi întâmplat. I-am spus: "Belu, tu mă cunoşti, ştii cum îmi câştig viaţa, ştii cât de mult muncesc ca să-mi pot plăti chiria, să-mi pot cumpăra cărţi, să-mi pot invita prietenii la masă. Cum de-ai putut scrie, atunci, că sunt "puţin agent de siguranţă?" A început să râdă: "Eşti mai naiv decât credeam, mi-a răspuns. Asta n'are nici o importanţă. Asta face parte din jargonul gazetăriei marxiste. Eu sunt silit să atac poziţia ta ideologică şi o fac utilizând clişeele clasice, dar ţin la tine ca om şi preţuiesc prietenia ta..." L-am privit întristat. "Îmi pare rău, i-am spus. Eu am altă concepţie despre prietenie şi chiar despre gazetărie..." Cred că nu ne-am mai văzut de atunci." După două plecări la Berlin, în legătură cu o documentare la "Yoga" şi la alte lucrări de "Istoria religiilor", devine membru al "Societăţii Scriitorilor Români", în urma creaţiilor literare, împreună cu Mihail Sebastian şi Dan Bota. În această perioadă, Eliade publică o serie de lucrări ştiinţifice, în legătură cu Istoria, Religia şi Filosofia Indiană şi Orientală, un tratat despre Haşdeu şi beletristică, dintre care: "Şantier" şi "Huliganii" în 1935, "Domnişoara Christina" în 1936, "Şarpele" în 1937, "Nuntă în cer" în 1938. Atmosfera catedrei universitare este redată cu fidelitate, intrigile, invidiile, manevrele de culise, apoi procesul intentat de Ministerul Instrucţiunii împotriva sa, fiind acuzat de "imoralitatea" care "ar fi reieşit" din romanul "Domnişoara Christina", proces care a indignat opinia publică universitară şi scriitoricească, fiind apărat de cele mai proeminente personalităţi ale intelectualităţii româneşti, proces ce amintea de cazul lui "Madame Bovary" a lui Flaubert. Primul volum se încheie cu previziunea autorului, privind sfârşitul libertăţii de care s'a bucurat tineretul după Primul Război Mondial şi începerea dictaturii nefaste a Regelui Carol al II-lea, prin suferinţele pricinuite de al Doilea Război Mondial şi intrarea României în bezna comunistă. Încă dela primul volum ne dăm seama că tot ce făcea şi scria Eliade era în folosul poporului român, al ţării sale şi al culturii universale, lucru pe care, Nae Ionescu l-a intuit atât de bine la fostul lui student, apropiat şi strălucit colaborator.

Gheorghe RĂDULESCU

BISERICA CREŞTINĂ

SPOVEDANIA
- CALE SPRE DESĂVÂRŞIRE -

——Arhim. Cleopa NANU——

Bisericeşte, după un cuvânt al Sf. Grigorie de Nyssa, o nouă creaţie a lumii prin har, în care se plămădeşte o nouă făptură, după chipul omului celui dintâi. Vistieria ei de har cuprinde toate articulaţiile vieţii umane, dela revigorarea puterilor trupeşti până la tămăduirea bolilor sufleteşti şi izbăvirea din starea de păcat.

Prin Sfintele Taine instituite de Mântuitorul, Biserica revarsă asupra lumii harul Mântuitor, spre modelarea prin virtuţi a credincioşilor după chipul umanităţii îndumnezeite a lui Hristos. În împărtăşirea continuă de viaţă dumnezeiască a lui Hristos în Biserică, credinciosul este călăuzit spre desăvârşire, având ca unic ţel dobândirea Împărăţiei de neiserată lumină a Marelui Răstignit.

Una din condiţiile fundamentale ale devenirii noastre "după chipul lui Hristos", este ieşirea noastră din starea de păcătoşenie, prin Taina Spovedaniei, sau a Mărturisirii.

Netăgăduit, Mântuitorul a instituit această Sfântă Taină ţinând seama în primul rând de şubrezenia firii noastre, lesne aplecată spre păcat. De aceea spovedania este, de fapt, dezbrăcarea de omul cel vechi, de povara păcatelor şi înnoirea lui prin botezul lacrimilor de pocăinţă şi prin iertarea harică pe care o săvârşeşte asupra lui preotul. În această întâlnire a omului cu Dumnezeu în Taina Spovedaniei, căinţa trebue să fie unită cu rugăciunea, căci lacrimile spală păcatul, fiind socotite ca un al doilea botez. Căderile noastre din starea de curăţire ne sunt de folos, pentrucă trezeşte în noi căinţa pentru păcatele săvârşite şi ne îndreaptă pe calea curăţeniei, sfinţeniei şi desăvârşirii.

Sfântul Ioan Gură de Aur ne îndeamnă într'unul din cuvintele sale : "Mărturisiţi-vă păcatele voastre, pentrucă, prin mărturisire se vindecă rănile sufleteşti, precum şi vătămarea trupească, arătându-se la doctor, se tămăduieşte, iar cea tăinuită, boală mare face, iar mai pe urmă aduce moarte. Asemenea şi păcatele cele tăinuite omoară trupul şi sufletul şi bucurie fac diavolului".

La scaunul de duhovnicie, credinciosul mărturiseşte lui Dumnezeu toate păcatele ce le-a săvârşit, punând început bun vieţii sale sufleteşti prin hotărârea, în faţa lui Dumnezeu de-a nu mai păcătui. Aici, în faţa preotului, în Taina Sfântă a Spovedaniei, credinciosul pune stavilă păcatului. De aici, din momentul frângerii inimii, al căinţei, al lacrimilor pentru ceea ce a făptuit împotriva voii lui Dumnezeu, începe drumul desăvârşirii, drumul nostru "după chipul lui Hristos". Odată reintegrat în har prin mărturisire şi prin iertarea dată de Dumnezeu prin duhovnic, credinciosului i se adaugă ajutorul rugăciunii, care sporeşte căinţa şi ridică continuu mintea credinciosului la Dumnezeu.

Scopul moral sau îmbunătăţirea vieţii penitentului sub raportul virtuţii şi al desăvârşirii este condiţionat nemijlocit de conlucrarea credinciosului cu Dumnezeu, de efortul spre desăvârşire al celui ce vine la scaunul duhovniciei. Spovedania este Taină, numai prin lucrarea harului, iar preotul este slujitorul tainei numai în măsura în care se face organul lucrării divine de primire a căinţei credinciosului şi de acordare a iertării.

Desigur, un rol determinant în scaunul duhovniciei revine duhovnicului însuşi. El este cel care cercetează străfundurile conştiinţei omeneşti, el stimulează căinţa penitentului, de el depinde mărturisirea tuturor păcatelor. Scaunul duhovniciei nu este un tribunal, în faţa căruia penitentul, spre a se salva, îşi ascunde fapta, ci dimpotrivă, şi-o mărturiseşte tocmai ca să se salveze. Aici duhovnicul reprezintă pe Dumnezeul iubirii şi al iertării, în faţa atotştiinţei căruia, ascunderea păcatului însemnează un şi mai mare păcat. Dar tocmai prin aceasta sporeşte importanţa, dar şi responsabilitatea duhovnicului pentru care cea mai deplină satisfacţie morală o constituie nu asprimea canonului sau epitemiei, ci mărturisirea integrală, sinceră a tuturor greşelilor desăvârşite.

Spovedania trebue să cuprindă ca etapă pregătitoare, cercetarea cugetului în chip amănunţit, dublată de hotărârea de a nu se mai întoarce la viaţa în păcate dinainte.

Duhovnicul poate fi cercetat chiar mai înainte ca penitentul să vină la scaunul duhovniciei. Cu această ocazie, sfaturile duhovnicului sunt de nepreţuit: el îndeamnă pe acesta să nu tăinuiască nimic din cele săvârşite împotriva voii lui Dumnezeu, căci după spusa Sfântului Ioan Gură de Aur, tăinuirea păcatelor săvârşite este bucuria satanei. Pe această temă, Sfântul Părinte ne mai spune: cineva, amăgindu-se, grăieşte: "Astăzi să-mi fac plăcerea mea, iar mâine mă voi pocăi". Dar cine ştie de va ajunge sau nu ziua de mâine? Că, fără de veste moartea vine şi-l pierde pe el. Iar, dacă este cineva cărturar, apoi diavolul îi bagă în cap un gând, zicându-i: "Tu îţi ştii şi singur gândurile tale şi ceea ce zice Scriptura ştii, precum şi ceea ce Sfinţii Părinţi au poruncit; deci tămăduieşte-te şi singur, fără duhovnic." Nu asculta gândurile acelea şi nu zăbovi a-ţi tămădui, mărturisindu-ţi păcatele tale, ca să fii iertat şi în veacul de acum şi în cel viitor."

În scaunul de duhovnicie, preotul împlineşte o întreită slujire:

1. Îndrumează în adevărurile de credinţă.

2. Pregăteşte şi primeşte mărturisirea credinciosului.

3. Conduce viaţa spirituală a celui ce i se mărturiseşte pe calea virtuţii şi a faptei bune. Pentru aceasta, pravilele bisericeşti opresc cu străşnicie schimbarea duhovnicului: "Orice om sau femeie de-şi va lăsa duhovnicul, fără o oarecare vină, şi se va spovedi la altul, să se despartă de Biserică, dimpreună cu acela care îl primeşte astfel pe dânsul..."

Se ştie că roada credinţei este fapta bună. De aceea sporirea credinciosului în viaţa duhovnicească se confruntă cu faptele pe care le săvârşeşte. Din cuprinsul acestora, duhovnicul îşi poate da seama, poate controla mersul vieţii credincioşilor săi, vede dacă îndrumările sale sunt ascultate, dacă aceştia merg pe calea unei vieţi îmbunătăţite, sau pe cea a păcatului, a îndepărtării de poruncile lui Dumnezeu. Din analiza acestor fapte, el poate interveni oricând, cu mustrarea, în viaţa lor, arătându-le drumul pierzării pe care au alunecat şi calea cea bună pe care trebue să o urmeze. Dar orice faptă a credinciosului spre a fi plăcută lui Dumnezeu, trebue să fie săvârşită ca o rugăciune continuă. Căci dacă la baza faptei noastre nu stă credinţa, iubirea către Dumnezeu şi nădejdea în ajutorul lui clipă de clipă, acea faptă este lipsită de suportul ei esenţial: harul dăruirii noastre prin credinţă.

Spovedania este calea care ne duce spre desăvârşire, dacă în ea vedem un început al modelării noastre după chipul umanităţii lui Hristos. Sfântul Nil ne spune: "Faptele bune trupeşti, iar mai ales lucrările care se fac pentru Dumnezeu, fără făţărnicie şi laudă omenească şi care duc pe oameni la smerenie şi nepătimire sunt acestea: înfrânarea, postul, rugăciunea, setea, privegherea, mătăniile cele adeseori făcute... neîmpodobirea, neiubirea de sine, tăcerea, lucrarea cu mâinile, alungarea patimilor trupeşti... Iar patimile sufleteşti, (de care trebue să ne ferim) sunt acestea: uitarea, trândăvia şi nerecunoştinţa", din care se nasc toate celelalte, care îl despart pe om de Dumnezeu.

Sfinţii Părinţi ai Bisericii au recomandat dintotdeauna ca armă împotriva păcatului, postul şi rugăciunea. Să le urmăm îndemnul spre a fi plăcuţi lui Dumnezeu şi semenilor noştri, spre a face din viaţa noastră o bună mireasmă a trăirii în Hristos.

IISUS

Te-au răstignit, Iisuse,
ca pe-un tâlhar de rând,
au vrut să-ţi răstingească
şi sufletul arzând.

Tot adevărul lumii
în Tine adunat
doreau să-l nimicească,
să-l scoată la mezat.

Şi răul lor din minte,
minciună şi arginţi
îl răsuceau cu ură
ca hrana printre dinţi.

Insulta şi ocara
Te'mpovărau mereu,
şi n'au crezut că'n Tine
e însuşi Dumnezeu.

Voiau să se răzbune
pe cer, pe necuprins,
dar s'au sfărmat ca pomul
de fulgerul aprins.

.....

În limpezimea nopţii
când totu-i liniştit,
Tu Înviai din moarte,
mai viu, neprihănit.

De-atunci întreaga lume
Te caută ştiind,
că Îţi reverşi lumina
şi dragostea'nviind.

ar lângă suferinţă
Tu vii cu leac ceresc -
credinţă din credinţă
Duh-Sfânt şi omenesc.

Te-au răstignit, Iisuse,
dar Învierea Ta
e crunta lor pedeapsă
ce nu o pot uita.

Gheorghe RĂDULESCU

IERARHIA BISERICII ORTODOXE ROMÂNE SUB COMUNISM

Fragment din cartea "CALVARUL ROMÂNIEI CREŞTINE", apărută recent la Editura Convorbiri Literare din Iaşi

Sergiu GROSSU

Cu toate că orgolioasă, datorită poziţiei sale dominante de organizaţie majoritară de tip sinodal, conform tradiţiei bisericeşti răsăritene - având optsprezece milioane de credincioşi, cinci mitropolii şi douăsprezece dioceze, două institute teologice superioare la Bucureşti şi Sibiu, ca şi şapte şcoli de cantori şi seminarii teologice - Biserica ortodoxă română n'a reuşit să-şi păstreze, sub constrângerea puterii comuniste, instalate la 6 Martie 1945, la ordinul Moscovei, nici cel mai mic semn de independenţă la exercitarea funcţiilor sacerdotale. Urmând experienţa ortodoxiei din Uniunea Sovietică, în care s'au stabilit - după cum afirma fostul preşedinte al Consiliului Afacerilor Religioase, G.G.Karpov, cu ocazia Conciliului din 1945 - "noi raporturi între Biserică şi Stat", politica religioasă a guvernului comunist dela Bucureşti se va însărcina cu reorientarea ideologică şi socială a Bisericii, impunându-i pe de o parte, prin vigilenţă poliţienească, pe de alta, prin mijloacele ocolite ale laşităţii unor ierarhi ortodocşi - lanţul celui mai rău şi mai dezordonat dintre destine: **adaptarea** la noile condiţii istorice, mai exact, **supunerea** totală, necondiţionată la directivele Comitetului Central al Partidului.

Conform spuselor primilor observatori ai instalării comunismului în România, supunerea Bisericii ortodoxe a fost minuţios pregătită şi declanşată de către strategii comunişti, cu scopul de a transforma ierarhia ortodoxă într'un instrument docil al puterii ateiste. În primul rând, au fost organizate **"epurări"** care i-au vizat atât pe unii demnitari ecleziastici cât şi clerul "insubordonat" sau "reacţionar", care nu au vrut să adere la Uniunea preoţilor democraţi, în pofida chemărilor insistente ale Preotului progresist Burducea, devenit Ministru al Cultelor. La 22 Iulie 1947, I.P.S. **Irineu Mihălcescu**, Mitropolit al Moldovei şi al Sucevei, a fost forţat să-şi dea demisia. Ca urmare a două noi legi pe care guvernul comunist le-a promulgat în grabă în primăvara anului 1947 (una prevedea pensionarea preoţilor la şaptezeci de ani, în timp ce cea de-a doua specifica faptul că pe viitor adunările elective vor fi fomate din deputaţi din fiecare diocează, şi nu din membri desemnaţi de către credincioşi), toţi cei care s'au arătat ostili planurilor viclene ale regimului s'au trezit - într'o manieră generală - pedepsiţi fără milă. Astfel, Mitropolitul Olteniei **Nifon Criveanu** şi Episcopii **Lucian Triteanu**, al Romanului, **Cosma Petrovici**, al Dunării de Jos şi **Gheronte**, al Constanţei, au fost pensionaţi din oficiu, cu scopul de a fi înlocuiţi, după alegerile episcopale şi mitropolitane, fixate pentru luna Noembrie 1947, cu simpatizanţi ai comunismului, pretinşi "prelaţi ai poporului", sau preoţi "populari", ca Firmilian, devenit Mitropolit al Olteniei, Sebastian Russan, numit Episcop de Maramureş şi Justinian Marina, promovat Mitropolit al Moldovei.

Noul patriarh

La 28 Februarie 1948, moare în condiţii misterioase, Patriarhul Nicodim. Ca şi alţi doi demnitari ortodocşi dispăruţi, conform agenţiei **Rideau de Fer (Cortina de Fier)**, "ca urmare a actelor de teroare comunistă", ex-Mitropolitul Moldovei, **Irineu Mihălcescu** şi Episcopul Huşilor, **Grigore Leu**. Calea care trebuia să-l conducă la demnitatea supremă era, de acum înainte, deschisă pentru cel care se vădea mereu favorabil şi devotat noului regim de democraţie populară. La 24 Mai 1948, **Justinian Marina** a fost ridicat, cu sprijinul necondiţionat al deputaţilor comunişti, la demnitatea de patriarh. Înscăunarea sa a avut loc la 6 Iunie, în Biserica Sfântul Spiridon din Bucureşti, sub privirile atent părinteşti ale lui Stanciu Stoian, Ministrul Cultelor, care i-a amintit, cu această ocazie, cerinţa "colaborării desăvârşite dintre Statul democratic şi Biserica ortodoxă".

O "perfectă colaborare" însemna o colaborare **servilă** a ierarhiei bisericeşti, pentrucă într'o scrisoare pastorală, Justinian Marina proclama solemn că "Biserica ortodoxă fusese aleasă de Dumnezeu pentru a arăta drumul adevărului tuturor celor care cred în progres şi în instaurarea apropiată a fericirii socialiste". Pentru a nu face să întârzie această "fericire", clerul se cuvenea a fi curăţat de spiritul trecutului, tinerii seminarişti educaţi într'un spirit ştiinţific şi politic, cărţile religioase revizuite şi editate în lumina dialecticii marxiste, iar controlul activităţilor monastice, întărit. Programul promarxist al noului patriarh a permis organizarea rapidă a cursurilor pastorale şi misionare special prezumate, dar care, în realitate, nu aveau alt obiectiv decât să inculce preoţilor "o orientare nouă în armonie cu aspiraţiile democratice ale maselor populare." De asemenea, s'a pus capăt existenţei de secole a Bisericii greco-catolice, prin încorporarea sa forţată în comunitatea ortodoxă. (Am comentat pe larg acest act arbitrar la începutul lucrării, în partea consacrată "Credincioşilor Romei"). Sfântul Sinod a acceptat fără nici cea mai mică obiecţie Statutul din 23 Februarie 1949, cu ajutorul căruia guvernul reducea numărul diocezelor şi al membrilor Adunării şi ai Consiliului central ecleziastic, notifica numirea preoţilor în posturile importante din administraţia Bisericii şi-i obligă să-şi mărturisească sub jurământ fidelitatea faţă de Republica Populară Română. Cei care s'au opus reformelor lui Justinian Marina, considerându-le favorabile mai degrabă puterii comuniste decât Bisericii, au făcut obiectul unor mustrări şi sancţiuni severe, şi chiar al pedepselor poliţieneşti.

În plus, noul patriarh a împins clerul să ia parte, cu multă ardoare, la campania - lansată de către Moscova - în favoarea Păcii. În ceea ce priveşte cele trei institute teologice, care au înlocuit fostele facultăţi de teologie, studenţii nu mai aveau posibilitatea să înveţe cum să se apere împotriva atacurilor viclene ale ideologiei marxist-leniniste în vigoare, dat fiind că cele două materii atât de necesare formării spirituale a viitorilor slujitori ai altarului - Apologetica şi Mistica - au fost scoase din învăţământul teologic, cu neîndoielnicul consimţământ al patriarhului.

Slugărnicie sau josnicie?

Supunerea ierarhiei ortodoxe voinţei perfide şi foarte insistente a C.C. al P.C.R. se reflecta perfect în noul spirit teologic pe care s'a străduit să-l impună preoţilor şi, prin intermediul acestora, credincioşilor. **"Prelaţi ai poporului"** şi teologi fără scrupule, câştigaţi cu uşurinţă la cauza proletariatului, s'au aventurat în grabă "să caute în Revelaţia divină bazele acestei teologii a cooperării Bisericii la eforturile făcute pentru fericirea poporului", orientându-se către "angajarea totală a Bisericii în lupta pentru Pace şi Progres", gata "să răspundă imperativelor vremii", conform hotărârii "Preafericitului", Patriarhul Justinian, "renovator" al ortodoxiei româneşti.

Cauza acestui "angajament" nu e greu de ghicit: "Deoarece lumea se înnoieşte, deoarece România se înnoieşte, să înnoim şi noi Biserica. Nu vom rămâne în urmă. Nu vom deveni anacronici. Trebue să mergem în pas cu noua societate şi chiar mai mult: să ajutăm şi noi, prin mijloacele noastre, la înnoirea societăţii. Cerem chiar dreptul de a contribui la această înnoire..."[1] De unde necesitatea fatală de a avorta o teologie servilă, adică "pusă în serviciul vieţii", o teologie care să fie portdrapelul noilor idei sociale create de dictatura comunistă. Mai bine zis, o teologie a abandonării poruncilor Evangheliei, pentrucă era nerăbdătoare să servească la "stabilirea unei noi ordini sociale", bazată pe lupta de clasă şi bolşevizarea ţării, pe educaţia ateistă a tineretului şi pe întărirea concepţiei materialiste.

Chiar şi cel mai important teolog român, Preotul **Dumitru Stăniloae**, profesor la Institutul Teologic din Bucureşti, a apărat (cu mult înainte de spălarea creierului la care a fost supus în timpul anilor săi de detenţie în temniţele comuniste) "noua ordine socială". După părerea sa, participarea ortodocşilor la "forma de viaţă a comunităţii oamenilor de astăzi este cu atât mai folositoare cu cât nu este posibil ca un creştin să-şi realizeze plenar vocaţia sa de om fără a se afla într'o comunitate în care sunt trăite toate problemele contemporane ale existenţei; nu e destul, prin urmare, să te închizi într'o comunitate preocupată doar de probleme religioase. Biserica nu a pretins niciodată că trebue să închidă pe credincioşii săi într'o comunitate preocupată strict de problemele de credinţă (...) Astăzi, graţie eliberării poporului nostru de un regim supus dominaţiei bunurilor materiale, au fost create condiţiile propice unei vieţi comunitare superioare..."[2]

Să luăm un alt caz, şi anume cel al lui **Antonie Plămădeală**, promovat în 1970 Episcop şi Vicar patriarhal. El a ţinut să-şi manifeste, în faţa preşedintelui Departamentului Cultelor, devotamentul său faţă de "Republica muncitorilor" astfel: "Condiţiile istorice în care suntem chemaţi să lucrăm şi să ne exprimăm credinţa noastră religioasă, să ne practicăm religia, sunt, în ţara noastră, condiţii de libertate (...) Permiteţi-mi să subliniez ceea ce constituie o caracteristică importantă a vieţii din ţara noastră: aşa cum credincioşii au libertatea de a fi buni cetăţeni, la fel nimic nu-i împiedică pe cetăţenii români de a fi liberi în manifestările lor de conştiinţă. (...) În aceste condiţii de libertate, pe aceste baze trainice, slujirea noastră se poate desfăşura cu cinste faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni şi în chip respectuos faţă de Stat..."[3]

Cu ocazia celei de a 28-a aniversări a aşazisei eliberări de sub jugul fascist, Mitropolitul Ardealului, **Nicolae Mladin**, a rostit o cuvântare care dovedeşte aservirea de netăgăduit a ierarhilor români faţă de puterea ateistă: "Biserica este chemată astăzi să se reînnoiască, ea nu trebue să rămână sclavă a unor practici sau rituale, trebue să se adapteze epocii sale (...) Ţinând cont de integrarea Bisericii noastre în noile realităţi ale vieţii, trebue să veghem ca această schimbare să continue, urmând ritmul accelerat de transformare externă şi internă a poporului nostru. De aceea noua etapă de accelerare a ritmului de dezvoltare multilaterală, pentru edificarea societăţii socialiste(...), reclama şi din partea noastră - prelaţi, preoţi şi credincioşi - ca împreună cu întregul popor să fim, prin activitatea noastră pastorală, prin teologia şi lucrarea colectivă, mereu în lupta pentru pace şi fraternitate, în acord cu aceste schimbări."[4]

Aceste câteva exemple de supunere ideologică şi pastorală a noii ierarhii faţă de imperativele statului socialisto-marxist sunt în concordanţă cu luarea de poziţie a Sfântului Sinod al Bisericii ortodoxe, care, în "Mesajul" său adresat la 20 August 1974 şefului ţării, lasă să se întrevadă complicitatea sa la opera de nimicire a creştinismului, întreprinsă de către conducătorii comunişti: "Vă asigurăm că Biserica ortodoxă română, în calitate de membru al Frontului Unităţii Socialiste, (...) îşi va înteţi pe viitor stăruinţa şi eforturile de sprijinire a tuturor acţiunilor de interes colectiv pentru prosperitatea Patriei..."[5]

"Stăruinţa" şi "eforturile" acestor demnitari servili, atât de doritori să contribuie - încă dela începutul numirii lor - la edificarea socialismului în România, au fost pe larg şi oficial recunoscute de către Preşedintele Nicolae Ceauşescu, când declara, la 29 Februarie 1968, în faţa şefilor Cultelor religioase, primiţi la Consiliul de Stat: "Apreciem contribuţia adusă de către Culte, contribuţia Dumneavoastră, la opera de edificare a României noi şi sentimentele pe care le-aţi exprimat faţă de politica promovată atât pe plan intern cât şi pe plan extern de către partidul şi statul nostru.."[6]

* * *

După moartea Patriarhului Justinian Marina, în luna Martie 1977 şi alegerea, la 12 Iunie a aceluiaşi an, a succesorului său, în persoana lui **Iustin Moisescu**, Mitropolit al Moldovei, starea de servitute a Bisericii ortodoxe s'a înrăutăţit şi mai mult, ca şi cum întreaga ierarhie se hotărâse să servească, loial, politica partidului comunist, având ca scop slăbirea sentimentului religios în România, prin intermediul unei instituţii ecleziastice aflate în decadenţă. Era timpul celor care depăşeau în exerciţiul funcţiei lor sacerdotale "marginile slugărniciei", aşa cum ne informa un Raport clandestin asupra situaţiei Bisericii ortodoxe române în 1978.

[1] În "Biserica ortodoxă română în 1973", Bucureşti, 1974, pag.6-9.
[2] Cf. "Comunitate prin iubire", în "Ortodoxia", No. 1/Iunie 1963.
[3] Revista "Biserica ortodoxă română" No. 11-12/1970, pag. 1131-1132.
[4] Revista "Mitropolia Ardealului" No. 7-8/1972, pag. 517.
[5] Cf. "Romanian Orthodox Church News", No.3/1974, pag. 4.
[6] Citat în editorialul periodicului "Biserica ortodoxă română", No. 11-12/1972.

A APĂRUT

prima istorie a prigonirii creştinilor din România sub comunişti

Calvarul României creştine

ne dezvăluie r agiile produse de ateismul ce acţionează în imediata noastră apropiere în Europa."

Nicolette Franck

sergiu grossu

CALVARUL ROMÂNIEI CREŞTINE

CONVORBIRI LITERARE & ABC DAVA

PREŢUL - 20 DOLARI S.U.A. (INCLUSIV EXPEDIŢIA POŞTALĂ)
PRIN CEC BANCAR, PE NUMELE: "CONVORBIRI LITERARE", D1
ALEXANDRU DOBRESCU, CASA CU ABSIDĂ, CENTRUL CIVIC,
6600 IAŞI - ROMÂNIA.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

CENTRUL DE CULTURĂ "SARMIS" CHIŞINĂU - MOLDOVA

Acest centru este o instituţie nonguvernamentală, inaugurată de un grup de cineaşti profesionali din Moldova, la îndemnul Ministerului Culturii, Academiei de Ştiinţe şi Uniunii Cineaştilor din republică.

Sfera de acţiune a Centrului vizează depistarea spaţiilor de cultură ale Gintei Latine. O deosebită atenţie se acordă studierii multilaterale a condiţiilor de existenţă în comunităţile române (aromâne) din aria balcanică (Bulgaria, Iugoslavia, Macedonia, Grecia, Albania), elucidării tangenţelor în mitologie, limbă, tradiţii, folclor, artă populară, istorie, religie, creerii unor punţi între vetrele noastre dispersate.

Dat fiind că profesia noastră ţine de arta audio-vizualului, considerăm că la ora actuală unul din cele mai eficiente procedee de a vorbi lumii întregi despre noi, este camera de filmat.

Întreaga activitate a Centrului SARMIS este consacrată renaşterii şi susţinerii spiritualităţii latine în condiţii istorice acerbe.

Desigur, se cunoaşte situaţia din Basarabia: furtuni politice bântuie acest colţ de ţară şi Păstorii sunt mai rătăciţi decât Turma.

În pofida orbiei ce domină sufletele, arta face eforturi disperate întru supravieţuirea spirituală a neamului.

Dăm mai jos câteva din iniţiativele Centrului, cu care intenţionăm să începem activitatea noastră:

Proiect 1

Organizarea unei Cine-Expediţii dela Chişinău, Moldova, până la Columna lui Traian, la Roma, trecând prin localităţile române (aromâne) din ţările balcanice Bulgaria, Iugoslavia, Macedonia, Grecia, Albania.

1. Stabilirea unor contacte culturale strânse între asociaţiile române (aromâne) din ţările respective.

2. Realizarea unui ciclu de filme (casete video şi peliculă), pe temele:

a. Obiceiurile, porturile şi arhitectura rurală;

b. Limba şi muzica;

c. Mitologia şi religia;

d. Condiţiile social-culturale şi mediul ambiant;

e. Un film despre Columna lui Traian;

f. Un film despre expediţie şi filmări (film în film).

3. Sunt prevăzute:

a. Editarea unui album-jurnal, foto şi desene (peisaje, sate, întruniri);

b. Editarea a unu-două discuri cu limba şi folclorul Românilor (Aromânilor) din enclave;

c. Sistematizarea computerizată a informaţiilor, materialelor expediţiei, tipărirea şi distribuirea lor.

Modul de efectuare a expediţiei:

Echipa se deplasează pe un traseu coordonat în prealabil, folosind trei autovehicule specializate (off road cars), puternice şi rezistente la drum lung şi accidentat. Echipa va fi dotată cu aparataj şi lucruri strict necesare (corturi, saci de dormit, rezervă de hrană etc.).

Autocarele vor purta embleme, placarde, reclame ale firmei şi sponsorilor, iar pe parcurs vor fi răspândite pretutindeni buclete şi digest-uri despre Moldova şi cultura ei, despre viaţa şi cultura enclavelor (materiale pregătite în prealabil de Asociaţiile Românilor (Aromânilor) din ţările respective.

Membrii echipei vor fi costumaţi în uniforme special confecţionate pentru expediţie;

Se prevede şi participarea unui echipaj de aerostat tip Mongolfier pentru filmări aeriene şi pentru a da întregii acţiuni un aspect spectaculos şi festiv.

În componenţa echipei de bază intră:

a. patru regizori - operatori - fotografi;

b. un folclorist-muzicant;

c. un ziarist-lingvist;

d. un pictor-arhitect;

e. un director-executiv;

f. trei şoferi-tehnicieni.

Total - 11 persoane.

Efectuarea expediţiei se prevede pentru vara 1993, dar în viitor această acţiune poate deveni tradiţie, cu modificări de traseu şi scopuri culturale diferite.

Proiect 2

Organizarea unui Festival de Filme Non-Fiction '94 (Bienale):

* La festival participă Ţările Balcanice (cu invitaţi speciali din Italia, Spania, Portugalia, America Latină - conferenţiari lingvişti, filosofi, istorici, critici de artă, teologi);

* În concurs şi în afara concursului sunt prezentate filme de cultură generală - tradiţii, folclor, artă populară, istorie, mitologie. Nu sunt admise filmele-concert;

* Festivalul durează şapte zile şi se petrece în lunile Mai sau Septembrie pentru a cuprinde în acţiune şi studenţimea, prin conferinţe şi vizionări în cadrul instituţiilor;

* Proiecţiile au loc la aer liber, în Piaţa Marii Adunări Naţionale, fără plată, cu intenţia de a-l transforma într'o manifestare de masă;

* Cu bunăvoinţa producătorilor, copiile filmelor rămân în arhiva festivalului.

Proiect 3

Fondarea Asociaţiei Artiştilor de Avangardă (Audio-Vizual-Art):

* Editarea revistei Video (experimente audio-vizuale);

* Expoziţii Artă de Avangardă;

* Editarea de cataloguri, buclete, curriculum vitae ale artiştilor din asociaţie etc.;

* Organizarea de Tabere "Happening" în colaborare cu Asociaţia Art (România);

* Legături culturale cu artiştii din enclave şi diaspore.

Proiect 4

Înfiinţarea unui micro-video studio fără emisie:

* Editarea şi multiplicarea revistei Video;

* Centralizarea şi producţia profesională a clipurilor ce prezintă arta şi oamenii de artă întru a facilita ieşirea lor pe arena internaţională;

* Încercarea de a stabili legături cu televiziunile din Italia, Spania, Franţa etc., cu intenţia de a deveni "punct de corespondenţă" video al acestor televiziuni;

* Producţia de filme video, într'un limbaj modern, cu tematică vădit naţională.

Proiect 5

Activitate cinematografică:

* Producerea unor filme de scurt metraj, cu buget restrâns, cu tematică naţională (istorie, artă, societate):

* Titrarea filmelor în limbi străine pentru a fi prezentate la festivale internaţionale, retrospective, simpozioane, întruniri;

* Susţinerea tinerelor talente, oferirea posibilităţilor de afirmare;

* Producerea filmelor animate cu ajutorul graficii pe computer.

Proiect 6

Înfiinţarea unui oficiu de legătură cu festivalele internaţionale de filme:

* Centralizarea şi computerizarea informaţiilor;

* Pregătirea şi expedierea copiilor, documentelor, reclamei pentru festivale;

* Propunerea şi organizarea retrospectivelor cinematografice la aceste festivale.

Proiect 7

Activitate editorială:

* Editarea unui ziar în două limbi, română şi franceză;

* Editarea de albumuri de artă plastică, tezaure naţionale, monumente istorice, monumente ale naturii etc.;

* Tipărirea în româneşte a documentaţiei tehnice în domeniul artelor audio-vizuale;

* Tipărirea plachetelor-dicţionare pentru şcoli şi întreprinderi (după modelul dicţionarelor "Pictorial");

* Reclame penru film şi teatru, afişe, buclete, cataloage pentru ieşirea în străinătate etc.

Vom fi foarte recunoscători dacă prin intermediul "CUVÂNTULUI ROMÂNESC" am putea atrage atenţia unor binevoitori întru includerea lor, sub orice aspect, la realizarea acestui program. Avem nevoie de tot felul de sugestii, contacte, adrese de persoane şi instituţii influente de pretutindeni şi mai ales din aria balcanică.

VLAD DRUC

SARMIS ART CENTRE
61, Hânceşti Road
277 028 Chişinău
Moldova
Tel/Fax (373 2)723218

"REPUBLICA MOLDOVA" ÎN CĂTUŞELE VECHII NOMENCLATURI RUSEŞTI

Valerian DOBRESCU

La începutul anului 1992, ştirile ce ne parveneau din aşa-zisa "Republică Moldovenească" (fosta Basarabie românească) deveniseră din ce în ce mai alarmante. Armata a 14-a rusească, cantonată într'o fâşie îngustă de pământ la Răsărit de Nistru, susţinea cererea de secesiune a elementului rusesc colonizat de Stalin aici, în cadrul acţiunii de epurare etnică a elementului românesc şi înlocuire a lui cu populaţie rusă. S'au dus lupte grele şi sângeroase între Republica Moldova şi Armata a 14-a, în care Cazacii (foştii "grăniceri" ai imperiului ţarist de odinioară) s'au simţit şi de data asta chemaţi să sprijine vechea tradiţie rusească de expansiune.

În afară de aceasta, "Republica Moldova" mai trebuia să facă faţă atât pe plan politic, cât şi militar "luptei pentru independenţă" a minorităţii găgăuţe din Sudul ţării (populaţie turcotătară de religie ortodoxă, aşezată în această zonă de câteva sute de ani, dar care nu s'a organizat niciodată statal, ci a trăit liniştită fie în cadrul statului român, fie în al celui rusesc, nemanifestând niciodată veleităţi belicoase sau de "suveranitate"). Acum însă, aţâţaţi şi ajutaţi militar pe ascuns de Ruşi, cereau şi ei o "republică independentă".

"Republica Moldova" este uitată de Dumnezeu prin situaţia ei geografică de margine, atât a fostei Uniuni Sovietice, cât şi a României. Mizeria şi deznădejdea au ajuns la limitele îndurării, dar nici o organizaţie umanitară din Vestul Europei nu a reuşit să ia contact cu instituţii de acolo care să medieze repartizarea judicioasă şi efectivă a donaţiilor.

Această situaţie tristă m'a determinat pe mine, ca fost ofiţer român care a luptat în război şi pentru eliberarea Basarabiei, să iau iniţiativa de a contacta 4 mari organizaţii de ajutor umanitar din Germania. După ce le-am descris situaţia de acolo, referindu-mă şi la rapoartele apărute în presa din Vest, acestea s'au declarat dispuse să trimită ajutoare. Singura lor condiţie a fost ca donaţiile respective să fie predate direct "beneficiarilor", adică la spitale, cămine de copii sau de bătrâni, excluzându-se astfel orice fel de intermediari (asta datorită experienţei regretabile avute cu instituţiile de stat sau umanitare din fostele ţări comuniste).

Neavând nici o adresă de acolo, la 24.07.1992 am expediat, recomandat, primarului oraşului Chişinău, o scrisoare în limba română. Explicându-i motivele, intenţia mea, precum şi calea ce trebue urmată pentru punerea în practică a acţiunii de trimitere a ajutoarelor, l-am rugat să aleagă o serie de instituţii nevoiaşe, pe care să le determine a scrie la cele 4 adrese indicate de mine, solicitând ajutor umanitar, şi nu de altă natură (de exemplu, militar).

Răspunsul din 13.08.1992 m'a uluit. O doamnă pe nume Anna Revuotskaja mi-a răspuns într'o germană "păsărească", ciugulită la întâmplare din vreun dicţionar de buzunar (amintesc că eu le scrisesem româneşte!). Am înţeles cu oarecare fantezie că dânsa conduce resortul legăturilor "Moldovei" cu Germania, precum şi cel al ajutoarelor din afară. În scrisoare mă ruga să explic organelor umanitare de aici că dânsa le va scrie, cerând ajutoare.

I-am răspuns acestei doamne la 15.09.1992, subliniind din nou condiţia sine qua non pusă de donatori, şi anume de a trimite ajutoare numai direct la beneficiari, rugând-o să accepte şi să se conformeze ca atare.

La 5.10.1992, D-na A.R. mi-a răspuns tot în aşa-zisa ei "limbă germană". Scuzându-se că nu "posedă" nici germana, nici româna, îşi manifestă regretul că eu nu am încredere într'o autoritate de stat centrală, cu toate că multe instituţii nevoiaşe din "Moldova" i-ar fi adresat mulţumiri pentru ajutoarele primite prin ea. La sfârşit mi-a dat adresa Crucii Roşii de acolo, cu care să iau contact.

I-am răspuns D-nei A.R. la 31.10.1992, după ce m'am gândit mult asupra drumului ce urma să-l aleg. În scrisoare am accentuat din nou condiţia pusă de organizaţiile umanitare de aici şi i-am arătat că, din momentul în care la propunerea ei, câteva instituţii "moldoveneşti" însărcinate cu îngrijirea bătrânilor, bolnavilor sau copiilor vor scrie în Germania solicitând ajutor, ea şi cu mine am urma să ne retragem, lăsând lucrurile să-şi urmeze dela sine cursul şi devenind din nou activi numai în cazul în care partea moldoveană sau cea germană ar avea de pus încă vreo întrebare sau dacă s'ar ivi vreo altă problemă, la a cărei rezolvare vom putea contribui. La sfârşitul acestei scrisori n'am rezistat tentaţiei şi am scris că regret pierderea de timp produsă de discutarea rolului ce-l are de jucat D-na A.R. în această poveste, în loc de a fi început prompt acţiunea de ajutorare a celor nevoiaşi. Am scris, de asemenea, că schimbul de scrisori avut m'a făcut să trăiesc o experienţă neplăcută, înţelegând modul în care autorităţile de stat de acolo susţin interesele vitale ale poporului aflat acum într'o criză extremă. Cazul acesta, am adăugat, a dezvăluit, totodată, şi măsura reală a "libertăţii" de care se bucură populaţia "moldovenească" faţă de atotputernica nomenclatură de provenienţă sovietică. Şi am încheiat scrisoarea menţionând că dacă primăria oraşului "nu se pune în mişcare", în ciuda intervenţiilor mele repetate, voi fi nevoit să fac public cazul, atât în România, cât şi în Vestul Europei.

De atunci au trecut trei luni de zile, fără să fi primit vreun răspuns. Trebue să trag, deci, concluzia că primăria Chişinău a preferat să renunţe la aceste ajutoare umanitare, decât să renunţe la exercitarea "controlului" asupra acţiunii respective. Mai mult, comportarea D-nei A.R. mă determină să trag concluzia că libertatea şi suveranitatea "Republicii Moldova" nu este decât o himeră.

Mă întreb, cu îngrijorare, dacă acest caz nu este simptomatic pentru realităţile de acolo, dezvăluind situaţia tragică a poporului român din fosta Basarabie, care astăzi geme sub o dublă stăpânire: aceea a politicienilor neocomunişti cu nume româneşti care se joacă de-a independenţa şi aceea a vechiului aparat de opresiune sovieto-comunistă, care nu are de gând să lase poporul din gheare?

De curând am aflat că perversiunea autorităţilor de stat din "Moldova" merge până acolo încât numeşte organizaţiilor caritative din Vest, adrese "alese pe sprânceană", aşa încât ajutoarele trimise ajung până la urmă tot în mâna nomenclaturii şi a slugilor ei. De fapt, prin asta se adevereşte şi un vechi proverb românesc: "Cine'm-parte, parte-şi face"!

FARA ARMÂNEASCĂ

PASCAL MARCU
4 Ianuarie 1914 - 8 Februarie 1993

Zahu PANĂ

N'alăsă şi Pascal Marcu. Fudzi tu unâ niuroasă dzuă di Scurt, tu calea fără turnare, fără si-şi Ilia dzua bună dila noi. Nu lli avea armasă chiro, irea aştiptat di mare soie armânească, la sinirlu di bană şi di moarti.

Armasim urfăni di un soţ şi di un frati. Gionilli di unoară s'puţineadză. După Cociu Jombur, soţata Perivolea aprindi ninga unâ căndilă tu Americă.

Ma s'mutrim dinăpoi, bana-al Pascal Marcu s'aleadzi di multi altili. S'amintă tu 4 di Chinar 1914, la Dallas, Texas, tu unâ tinistiă fumealliă armânească, ţi irea vinită, cum irea adetea tru-aţel chiro, tri amintatic tu Amirichiă. Irea chirolu di mari patriotism armânesc, când fugaţilli tu xeani s'minduiau cum si-a toarnă acasă la fumelli şi fară, la limbă şi adeţ, s'hibă tuţ deadun, nu ca ază când mulţ nu ştiu cum s'facă s'ag ârşească limba părinteasc ă şi dămara, ca s'alavdă că easti american.

Cu aisti idei tru minti, fumeallia al Pascal Marcu, după năndoi ani tu Americă, s'turnă tu Machidunia la anlu 1921 şi cum irea atumţea bana la Armâni, veara s'alinau tru alăvdata hoară Perivole şi iarna dipunau Grebena, iu ireau sculiili şi liceul românesc.

După ţi bitişi sculia primară, Pascal intră la liceul românesc di Grebena, istituţie di mari tiniă, ti deadi ahânţi intelectuali armâni. Lu-arisea învitarea, ma el nu irea un elev căiţido. Talente nicunuscuti îl pindzeau dinintea altora. Pascal avea tu săndzi hari di artist, lugurie nu para căftată la Armâni, cari aveau tu minti un zbor că," comedianţiili nu amintă pradz". Aistă nu-l închidică pi ficiuriclu di atumţea, Pascal, ca la 14 ani si-şi facă unâ tavabie di feati şi ficiori di vârsta lui, şi scriindalui singur un text artistic, s'facă prima piesă di teatru di Crăciun, giucată di soţilli şi soaţili a lui.

S'veadi lucrului că lliarisi pi armâni, ţi feaţiră cilimenilli a lor că după aistă, veară di veară, elevii şi studenţilli armâni organizau serbări artistice pit horile armâneşti di iu aveau inchisită la sculii.

Liceul di Grebana îlli deadi diploma di absolvire şi Pascal, vini tu Românie si-şi ducă studiile ma dipărti. Deadi bacalaureatul la Bucureşti tu anlu 1934 şi după marea lui vreari şi acllimari si înscrisi la Arta Dramatică di Bucureşti, la clasa marilui profesor şi artist, Ion Manolescu.

Irea chirolu când România irea tri mulţ a doua Americă, bana studenţească plină di muşuteţ ma şi di greutăţi. Studenţilli ireau speranţa Românilor, că tu avuta Românie, nândoi bănau ca păşăladz, iara alţ cripau di tacsiraţ.

Pi strada Yorceanu la numirlu 6, s'afla căminul studenţilor macedo români. Aclo s'afla tută floarea armânamillei. Studenţilli vinit dit Grecia avea unâ bază culturală sănătoasă. Elli cunuşteau şi cultura clasică elină şi cultura românească. Serili când s'adunau la muabeti, adunărli a lor ireau analti simpozioane. Aclo îşi citea poeziili George Perdichi, aclo recita Pascal icâ declama dit marili opere ale dramaturgilor, aclo s'băg a thimelliu ti unâ noauă cultură armânească.

Vahtea fu nearcă cu noi, Vini chirolu a vătămărilor şi al Doilea Război Mondial. La anul 1940, Pascal avea bitisită Arta Dramatică şi irea artist de teatru, până când fu alept di Teatrul Naţional di Bucureşti, s'gioacă rolul al Ion dit greaua tragedie al Caragiale, "Năpastă". Talentul cu cari giuca aist rol fu apreciat di specialiştilli di teatru şi îl consacra ca un artist di viitor, ma vini blăstimatlu di Ghinar 1941, când g eneralul Antonescu scoasi tancurili pit sucăchili di Bucureşti şi sitira cu mitraliera tinirilli ţi aveau işită cântând, cu cheptlu discllis.

Dinintea Teatrului Naţional di Bucureşti, săndzi proaspăt di tiniri avea inroşită Calea Victoriei. Directolu, poetul Radu Gyr, namisa di actori şi lumea adunată aclo, ţânu un zbor aprins tri lăiaţa ţisfăţea. Pascal Marcu, actor la Naţional, irea şi el ti idhea grup ţi acăţă s'cântă. Mari crimă cânticlu, că deadun cu Radu Gyr şi alţ actori, fu arestat şi dus la hăpsanea Malmaison. S'avea înscrisă tri apărarea lor avocatul-scriitor Ionel Teodoreanu, cari putu si-lli scoată dit hăpsani, s'hibă giudicaţ tu libertate.

Pascal nu aştiptă giudicare, că ştia el cătă 'ndriptati poati s'aşteaptă dila Tribunalul Militar, şi cum s'vidzu işit nafoară, li cărti tu Germanie. Avu minti că la giudicată îlli deadiră 10 ani di hăpsani, ma el irea fug at. Aţi s'bitisi cariera unui talent promiţător, vătămât di dhemonlu politic.

Tu Germania nu-l aştiptă vârnă harauă. Fu internat tu lagărlu di Rostok şi di Buchenwald. Aclo la Buchenwald lu-acăţă criminalul bombardament al lagărului dit AUGUST 1944, când s'arucară bombi pisti oaminilli încllişi di-lli dinicară pi ma mulţilli di elli. Pascal scăpă ca di ciudie, mutrindalui cum fură vătămaţ alanţ soţ. Arsări s'lli agiută pi aţelli plig uiţilli ţi aurlau di dureari. Plângândalui îlli incllisi ocllii al Gula Papanace cari si-asteasi tu braţăli a lui.

La fabrica di aeroplani di pi ningă lagăr iu lucra, cunuscu pi tinira g ermană Anelise secretară la birou. Talentatlu armân amintă inima tinirii g ermane şi după puţân chiro şi însură cu ea, di care nu s'dispărţă până la moarte.

***

Armasă cinuşe după războiu, Europa irea tută lacrini şi direri. Pascal îşi lo nicuchira şi vini tu Americă, iu irea amintat şi agăţă bana diznou. Ancisit dila lingură ş'câţut, bana lipsea amintată lucrândalui şi talentatlu artist nu avea chiro su llia diznou cu teatru. Intră pi lucru şi când putea s'adiilliă niheam, s'apuca să scrie. Nuvele, schiţe şi amintiri, p armâneaşti, româneşte şi englezeşte. Unâ nuvelă pi limba 'engleză, Evening Star, fu alâdvadtă di aţelli ţi u conuscură. Năndauoă nuvele armâneşti apărură pit publicaţiile ţi scriu pi armâneaşti. Lucră muzica ti libretul istoric "Io Mircea Voevod" ma nu putu su bagă pi scenă tu România, ti sibepe politică. Tora mă năpoi, cu agiutorlu al Cociu Jombur şi societatea Fărşerotul di Bridgeport, tipusi un volum di "puezii aleapti" di George I. Perdichi şi un alt volum di poezii di Cutuli Caloir. Dauli cărţi fură tipusiti di Soţata Perivolea, iu Pascal Marcu irea preşedinte dit anlu 1974, după ţi Dumnidză îl llirtă pi livendlu Gogu Teguiani.

Vinita al Pascal la conduţirea Soţatei Perivolea, adusi unâ întinirire a soţatellei, numărul di membri criscu şi cathi an di Săntul Gheoghi, hramu a bisearicllei di Perivole, soţata pitriţea căti 200 de dolari, agiutor tri bisearică.

Un act di reparaţie culutrală fu adrat di Pascal Marcu la editarea poeziilor al Perdichi. Llirtatlu Giugică avea ahântă vreari ti Eminescu încât un videa ca Armân. Tu prota editie dit 1940 a Luţeafirlui, Geg g e Perdichi, tri amintirea unei vreri dit Machidunia lli-avea pătidzată pi Cătălin şi Cătălina' Flormarina şi Ma năpoi, când bana tradzi brazdă ahânda pit suflitii a omlui, pi George Perdichii lu-avea acăţată ahântă inati pi aţel ţi-lli afură vruta a Luţeafirlui, că l-alăcsi numa, Bastardin şi Bastardina. Ninti ca s'moară, George Perdichi lli-alăsă cu limbă di moarti al Pascal, că macă va-lli tipuseaşcă poeziili şi pistipseaşti el că lipeaşti alăcsit vârn zbor iuva, s'facă aşi cum pistipseaşti el, că va s'iasă ma ghini.

Zburam unoară cu Pascal ti muşuteaţa limbillei al Perdichi la turnarea pi armâneaşti a Luţeafirlui şi illi spuneam că nu-ni arăsea alăcsirea numelor. Pascal ini spusi că el s'mindui la aestă şi macă va s'poată să scoată unâ ediţie nouă, va s'li alăcseascâ. Cartea di "Puezii aleapti" di George I. Perdichi scoasă di Soţata Perivole, după alidzearea faptă di Pascal, andreapsi lipsa di ma ninti. Luţeafirlu al Eminescu, turnat pri armâneaşti di George Perdichi, 'nviliceaşti tora ma mult di cât atumţea când bănа Perdichi şi aistă dit vrearea şi ocllliul di artist al Pascal Marcu. Tu paradislu al Dumnidză iu poati s'adunară cusurinilli George şi Pascal şi îşi deapină cairlu a banăllei di pri loc, s'duc dollia la vrutlu a lor Eminescu şi-lli tind Luţeafirlu pi armâneaşti, dhoara lor turnată marelui poet ţi nă vrea cum puţ puţăni nă vrură tu bana lor. Di aclo iu sânt nulli va ma dispartă vârnu, a ti noi locurli a lor armasi goali şi lipsa lor nă doari şi armânamea easti îndurirată, cum îl doari arburlu când s'arupi nă degă dit el şi plândzi după ea, că armasim puţăni tu arburili a nostru armânesc şi tinirili vlăstare şi cresc după noi sânt avinati di foc, di tăpoară şi di agrini.

N'alăsaşi Pascal cu luninoasa ta aduţiri-aminti şi nicuchireascâ ta minduire atumţea când loai zborlu s'făţem şi noi ţiva tri aruzvuita noastră fară armânească. Va duţem Cruţea dată di Aţel di Analt şi când noi nu va mai putem s'ti aduţim aminti, şopotlu di Perivolea andrept cu agiutorlu a soţatellei dit Americă va-ţ murmură ti eta etillei, mirviulusirea soţlor a tăi di vreari şi giunatec:

Noi ti plândzem totna frate
s'tini totna dorni...

"HRISTOLU INVIĂ"

Cu sibepea Paştilor, "FARA ARMÂNEASCĂ" vă ureadză a tuturor TRI MULŢ AŃI HĂRIOŞI!

PAŞTI

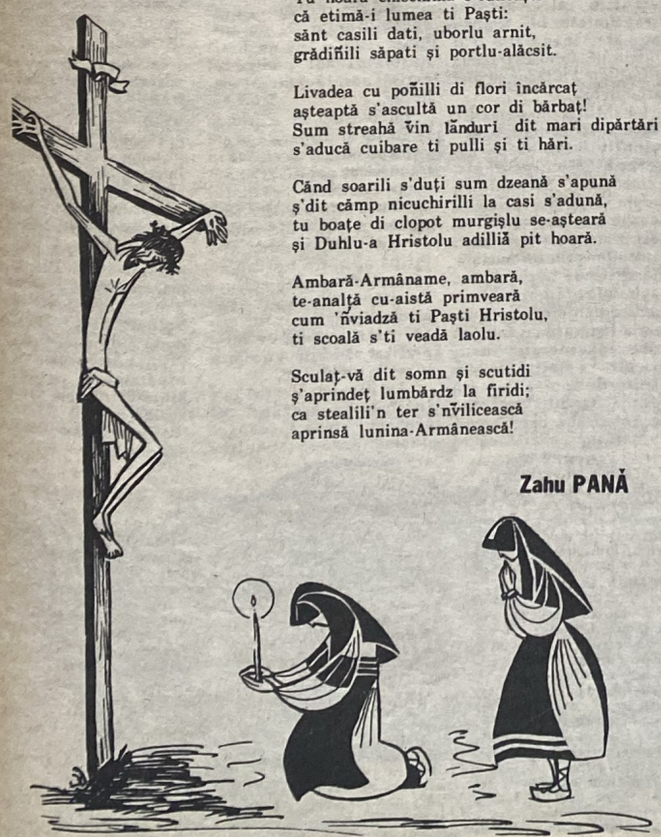

Tu hoara chischimă s'cunoaşti
că etimă-i lumea ti Paşti:
sânt casili dati, uborlu arnit,
grădiñili săpati şi portlu-alăcsit.

Livadea cu poñilli di flori încărcaţ
aşteaptă s'ascultă un cor di bărbaţ!
Sum streahă vin lănduri dit mari dipărtări
s'aducă cuibare ti pulli şi ti hări.

Când soarili s'duţi sum dzeană s'apună
ş'dit cămp nicuchirilli la casi s'adună,
tu boaţe di clopot murgişlu se-aşteară
şi Duhlu-a Hristolu adilliă pit hoară.

Ambară-Armâname, ambară,
te-analţă cu-aistă primveară
cum 'nviadză ti Paşti Hristolu,
ti scoală s'ti veadă laolu.

Sculaţ-vă dit somn şi scutidi
ş'aprindeţ lumbărdz la firidi;
ca stealili'n ter s'nviliceascâ
aprinsă lunina-Armânească!

Zahu PANĂ

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

O ZEIŢĂ CU CHIPIU

Un mic istoric: în timpul mineriadei din 1990, locuinţa D-lui Raţiu a fost "vizitată" de trei "mineri", mai exact un miner veritabil şi doi securişti care i-au furat peste $100.000 (plus cămăşile albe). A urmat anchetă, martori, proces, condamnare. Un miner (cel veritabil), cuprins de remuşcări, a recunoscut crima şi a înapoiat partea lui din banii furaţi; dar minerii-securişti au intentat apel şi până la urmă au fost achitaţi, pe motivul că dolarii n'ar fi aparţinut D-lui Raţiu. Sentinţa-i tot atât de originală ca şi democraţia D-lui Iliescu şi ne duce la concluzia: dacă George are cu el banii lui Florin - să presupunem că s'a dus la bancă şi i-a schimbat cecul - atunci George nu poate da în judecată hoţul care i-a furat numai banii lui Florin deoarece hoţul nu s'a atins de banii lui George! Exact apărarea securiştilor care au spus că banii n'ar fi aparţinut D-lui Raţiu.

Mărturia adevăratului miner n'a fost luată în considerare, deoarece se judecă numai apelul intentat de cei doi securişti.

Pentru a imortaliza cum se împarte dreptatea în România, sugerăm ca statuia ce reprezintă pe Zeiţa Dreptăţii să fie puţin fedesenizată.

Vechea imagine, ce o arată pe zeiţă legată la ochi, ţinând într'o mână sabia şi în cealaltă cântarul, să fie înlocuită cu o zeiţă dezlegată la ochi, cu urechile înfundate, în locul sabiei să ţină o chetă (de preferat valută forte, n.r), iar în cap, ca să n'o străbată lumina, să i se aşeze, şmechereşte pe-o sprânceană, chipiul cu însemnul albastru al Securităţii.

CALENDARUL VIZITATORILOR

Vară, vacanţă, paşaport, dor de ducă etc. De aceea oferim data, locul unde puteţi întâlni pe cei de o limbă şi-o credinţă.

25-27 Iunie: Congresul Bisericii Unite, care în anul acesta are loc la Trenton, New Jersey.

4 Iulie: Congresul Bisericii Ortodoxe, (3-4 zile) Grass Lake, Michigan.

1-8 August: Săptămâna Câmpului Românesc, Hamilton, Ontario, Canada. Aici s'au întâlnit în anii trecuţi Românii din Australia cu cei din Africa de Sud, cu "vecinii" din Europa şi restul Americii. (notă: citiţi amănunte în cuprinsul ziarului).

Pentru sezonul de iarnă avem deschisă permanent, Biserica "Sf.Treime" (Miramar, Florida) unde ai surprize săptămânale:

Avem azi printre noi, anunţă părintele Dumitru Sasu, pe D-na Helen Popp din Londra, al cărei soţ este reprezentantul firmei de avioane BOC, pe D-nul Petre Cherciu din Albania şi pe profesorul în economie Anghel Rugină, care-i jumătate din Boston şi jumătate din România. D-nul Rugină încearcă să pună economia ţării pe roate.

CU REGRETE...

Ni se sugerează să alterăm anumite nume proprii, ca să devină mai "onomatopee". Un fapt pe care-l refuzăm categoric.

Nu vom tipări sau sugera ca numele D-lui Primministru Văcăroiu să fie scris cu "C" în loc de "V", şi de asemenea nu vom schimba şi nu vom sugera ca iniţialele D-lui V.C. Tudor să fie "W.C." etc. Încă o dată regretăm că nu putem scrie aşa cum ne sugeraţi.

O NOUĂ EPOPEE!

Aflăm că pe D-nul Adrian Păunescu l-a prins Revoluţia în drum spre tipografie, având sub subţioară un voluminos manuscris.

Poetul inspirat de zâna Urgia din "Ţiganiada" lui Ion Budai-Deleanu tocmai terminase epopeea "Cenuşiada".

O VIZITĂ CU ÎNTERBĂRI

Aflăm că Generalul "Orizonturi Roşii" (M. Pacepa), fostul securist ce a trădat pe trădători şi pentru a cărui viaţă unele interese arabe au pus un premiu, s'ar afla în România.

Motivul c'a vrut să-şi vadă fata nu-i prea solid: se dau paşapoarte şi "papa" are $$$$ ca să-şi plătească drumul şi e destul de deştept s'o informeze unde se pot întâlni. Plecarea din ţară a marelui fost securist n'ar fi fost posibilă dacă nu i s'ar fi garantat viaţa de o sus pusă autoritate.

A fost Pacepa chemat sau trimis?

ISTORIA SE REPETĂ

D-nul Ion Cristoiu, redactorul-şef al ziarului *"Evenimentul"*, a primit o scrisoare prin care i se aduce la cunoştiinţă că-i condamnat la moarte pentru vina publicării unor articole ale D-nilor Mihai Pacepa şi Liviu Turcu.

Scrisoarea e semnată "Căpitanul".

Socotind după conţinutul articolelor, autorul anonim era mai bine inspirat dacă ar fi semnat "Ceauşescu".

AUZITE

Pe vremea lui Ceauşescu nu cunoşteam pe nimeni dela Ministerul de Externe, aveam legături numai cu Ministerul de Interne.

SE MUTĂ PARLAMENTUL

S'a votat ca Parlamentul să se mute în Palatul Republicii, construit de Ceauşescu, deoarece clădirea actualului Parlament s'a deteriorat.

DIN SUFERINŢELE DEŢINUŢILOR POLITICI

SĂRUT-MÂNA, AURELIAN GUŢĂ, PENTRUCĂ MI-AI SALVAT VIAŢA ODINIOARĂ

Pr.Dr.Ghe.I.DRĂGULIN

Ceea ce voi relata în continuare nu este reminiscenţa unei lecturi cu păgâni, cu agareni necredincioşi şi cu fecioare înlăcrimate de durere şi milă. Povestirea nu provine nici din aghiografia vreunor întunecate şi sumare execuţii de mucenici creştini şi nici din veacurile îndepărtate ale atât de încercatului nostru trecut. Dramatismul ei o situează, dimpotrivă, în deceniile încă necicatrizate, într'una dintre cele mai blestemate epoci ale istoriei româneşti.

Prin forţă brută, minciună, trădare şi colaboraţionism laş, tancurile sovietice impuseseră în spaţiul carpato-dunărean destinul orânduirii comuniste. A urmat curând mitralierea adevăraţilor patrioţi, demolarea tradiţiilor noastre milenare, încarcerarea credinţei ortodoxe şi confiscarea memoriei despre fundamentele ţării. Numai într'o singură "expediţie", prin Iunie 1952, lagărul dela Ghencea a fost populat cu peste cinci mii de arestaţi: preoţi, învăţători, ţărani, militari, poliţişti, studenţi ş.a. Într'o singură noapte, se făcuseră atâtea transporturi şi se amenajaseră o mulţime de barăci improvizate, se "confecţionaseră" sute de anchetatori , răspândindu-se groaza în tot Bucureştiul şi în împrejurimi.

Pe urmă, fără prea multă tocmeală, s'au populat cu ei locuinţele neîntoarcerii şi ale morţii dela Canal şi din alte sălaşuri ale corbilor suferinţei. Construirea socialismului la noi era astfel asigurată, iar superioritatea concepţiei ateiste despre lume şi viaţă - evidentă!

Ca fiu de "element putred", provenind dintr'o familie de chiaburi şi ca student la Teologie (altă vină, evident!), m'am pomenit invitat la miliţie, pe data de 13 Mai 1952. Eram îmbrăcat doar în cămaşă cu mânecă scurtă şi cu capul descoperit. Mă revoltasem în cuvinte nereţinute împotriva confiscării privilegiului exclusiv divin din lozinca de pe strada facultăţii noastre: "slavă marelui Stalin, eliberatorul popoarelor!" (prin ridicarea lanţurilor dela picioare la gât). Adăugasem la acest păcat strigător la cer din epocă, mulţimea afişelor rupte prin satul natal şi necontenita mea părere printre colegi, în timpul cursurilor, că, comuniştii sunt nişte bandiţi, omorâtori de oameni. Drept urmare, după logica din anii amintiţi, aceştia (şi Ruşii ocupanţi) ar trebui confruntaţi cu coasele şi cu topoarele Românilor, cam cum au procedat la vremea lor Horia, Cloşca şi Crişan.

Pentru verificarea atitudinilor mele de atunci, Securitatea a pierdut mai multe săptămâni; pentru oţelirea lor, în continuare, am luat drumul următoarelor puşcării şi unităţi de muncă forţată: Ministerul de Interne, Uranus, Ghencea, Jilava, Văcăreşti, Castelu, Capul Midia, Năvodari, Onesti. Şi aceasta, fără nici o judecată! De aceea am fost eliberat la 13 Iunie 1954.

Dela începutul acestui itinerar al înfricoşării treptate şi al depersonalizării, am descoperit că în subteranele Bucureştiului şi ale ţării există o altă lume decât cea dela suprafaţă: ea se deosebea de aceasta în propoziţii şi nuanţe de negru pe care nu le-ai fi bănuit cumva. Nici n'ai fi crezut uşor pe cineva care ar fi îndrăznit să ţi le destăinuie, riscându-şi libertatea. Între cele două lumi se interpuneau ditirambele Radioului, ale Televiziunii, optimismul artificial al festivalurilor şi al celor privilegiaţi. Cum eu fusesem "hingherit" dela cursurile întraripatului Preot Profesor I.G. Coman sau ale inegalabilului Dumitru Stăniloae, trezirea la realitate s'a făcut cu atât mai dureros.

La Midia experienţa aceasta şi succesiunea coloniilor era să se întrerupă în chip tragic, iremediabil. Stăpânitorii asupra vieţii şi a sufletelor noastre au luat hotărârea, dela o vreme, a pedepsirii oamenilor prin înfometare. Măsurile de neprimire a pachetelor, a hainelor, a medicamentelor, lipsa de totală legătură cu familia erau considerate insuficiente. În motivările stăpânitorilor nu se muncea destul. "Bandiţii" aşteptau pe Americani. Extenuarea, numărătoarea zilnică a-nume repetată până la treipatru ore, hrana doar ca noţiune, alarmele de noapte, controlul dela miezul nopţii al întregului bagaj nu contau pentru cei bântuiţi de pretins avânt revoluţionar, de spirit partinic.

Pe deasupra, nimeni nu cobora noţiunea de muncă în percepţie concretă. În cazul acesta, norma de cinci vagonete cu piatră excavată şi încărcată ar fi putut fi realizată de ţăranul obişnuit cu ea, nu de intelectualul pricăjit. Şi nici acela, în mod zilnic.

La vagonet munceam cu regretatul actor Ovidiu Teodorescu. El mărturisea candid, dar ineficient atunci, că nu a văzut în copilărie sapă, lopată sau roabă. Ca urmare, la întoarcerea în colonie eram băgaţi la carceră, de multe ori fără mâncare, fără apă şi fără ţigări. Măsura era suportată o zi, două, o săptămână. Fiindu-ţi micşorat sistemul de alimentare şi de viaţă, păşeai curând în categoria distroficilor. Aceştia formau acea jalnică şi obişnuită unitate din lagăre cu oameni bătrâni, sleiţi de puteri, înfofoliţi în pături, mulţi în cârje şi în bastoane.

De multe ori perspectiva distroficilor nu o încheia decât moartea şi groapa comună. Mărturisesc acum că situaţia începuse să mă îngrozească, de vreme ce ajunsesem la o greutate sub 40 de kilograme. De câteva luni nu mai puteam să mă urc singur în vagon, deşi aveam numai 21 de ani. Eram, împreună cu Emil Ruse, "mânzul" , adică cel mai tânăr locatar al coloniei.

Într'o astfel de existenţă târâtoare şi disperată m'am pomenit strigat de cineva în întunericul nopţii, aflându-mă în exteriorul barăcii. Un tânăr m'a întrebat dacă sunt studentul teolog din carcera de acum câteva zile; mi-a întins apoi un borcan cu năut şi mai multe coltuce de pâine. S'a topit apoi numaidecât în întunericul adânc, după ce mi-a precizat să-l aştept acolo şi în serile următoare.

La început gestul m'a înfricoşat, crezând că aceasta este o înscenare duşmănoasă. Stăpânirea comunistă nu iubea pe preoţi şi nici pe studenţii la Teologie. Pentrucă, ziceau ei, propovăduiesc supunerea faţă de capitalişti şi obscurantismul mistic. De aceea îi batjocoreau şi-i persecutau cu orice prilej.

Rămâne o temă de studiu psihologic cum oameni proveniţi din popor, născuţi şi educaţi în familii creştine, chiniuiau sau alungau cu atâta seninătate şi îndârjire pe slujitorii altarelor.

În al doilea rând, gestul m'a pus în încurcătură. Tânărul care mă ajuta cu hrană (dela el şi dela alţii, căci în pachetul primit nu era numai o bucată de pâine) intra şi ieşea din ţarcul legionarilor. Cititorul poate nu ştie că aceştia erau ţinuţi după un al doilea gard de sârmă, în interiorul lagărului comun. Ni se spusese cu timp şi fără timp, în liceu, că legionarii propovăduiau ura faţă de oameni, sunt fascişti şi trădători de ţară. Evident lucru că, în faţa unei astfel de situaţii, vechea teamă şi nebulozitate a început să se transforme în admiraţie. Cine nu cunoaşte sublima parabolă evanghelică a samariteanului milostiv faţă de cel căzut în mâinile tâlharilor? În fond, eu am trăit câteva săptămâni cu raţia mărită de alimente, prin surplusul celor care consimţeau să o micşoreze pe a lor. În realitate şi ei aveau viaţa sub călcâiul comunist. Totuşi acţiunea lor de ajutorare a muribunzilor avea caracter benevol, caritabil, organizat în continuu.

A vrut Dumnezeu să mă restabilesc şi să mă izbăvesc de acea bântuială a duhurilor întunericului, ajungând în viaţă să chem pe oameni la legea iubirii şi întrajutorării. Pe aceasta am citit-o pe paginile Bibliei, dar şi în relaţiile istoriei strămoşeşti contemporane.

Binefăcătorul meu de odinioară , am aflat în urmă, îşi trăieşte perioada de pensie la Craiova, strada Frânarului, nr. 10. El îşi mângâie nepoţii cu conştiinţa împăcată, cu seninătatea şi cu omenia arătată în acele vremuri groaznice.

Cinste celor care l-au educat aşa!

CUVANTUL COPIILOR

CÂNTEC DE PAŞTI

Hristos a înviat - şi moartea
Zdrobit-a fost pe crucea sfântă!
În primăvara ce se-avântă
Răsună ceru'ntreg de cântec
Şi'n mine Învierea cântă...

Zadarnic a'ncercat Satana
Să schimbe rostul mântuirii,
Căci în pedeapsa răstignirii,
Hristos a biruit mormântul,
'Nălţând stindardul nemuririi!

De-aceea, sufletelor triste
Şi voi, sărmane inimi goale,
Uitaţi de răni, de spini şi boale -
Cu ochii la Iisus cel Veşnic
Aduceţi flori şi osanale!

Şi-aduceţi, mai presus de toate,
Dorinţa unei vieţi sihastre,
Dorinţa învierii voastre:
De-a trece dincolo de moarte,
Pe porţile de sus, albastre...

Simon CUBOLTA

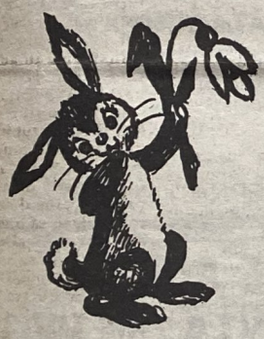

CĂTRE IISUS

Clopote cu limbi de-aramă, îţi înalţă osanale,
Vestind largurilor lumii ceasul învierii Tale.
Primenită'n haină nouă, te aşteaptă omenirea,
Să-i descurci poteca vieţii şi să-i dărui mântuirea.

Suferinţa se aşterne iarăşi peste capul lumii
Geme'n lanţuri adevărul şi fierb patimile humei.
De comorile din ceruri şi-au uitat de mult avarii;
În bisericile tale au pătruns din nou samsarii.

În lăcaşurile tale se prăseşte buruiana
Şi la orice colţ de stradă, ne păndeşte un satana,
Stricăciunea şi păcatul se răsfaţă prin palate,
Chipul tău îl umple praful în cocioabele uitate.

De pe tronul veşniciei, azi, Iisuse, te coboară,
Plâng săracii în pustie, Adevărul stă să moară;
Ia-ţi tolagul pribegiei, zâmbetul blajin pe faţă,
Te aşteaptă toată firea în această dimineaţă.

Întrupează-te Iisuse, s'a'mbrăcat în flori Natura
Cine ştie ce calvaruri Ţi-a mai însemnat Scriptura;
Sunt şi azi atâtea lude şi arginţi ce pot seduce
Şi se mai găsesc destule cuie de bătut în cruce!

George A. PETRE

ABECEDAR CREŞTIN

În Vinerea Mare, după ce Domnul nostru Iisus Hristos a fost răstignit pe cruce şi după ce a murit, Iosif şi cu Nicodim L-au pogorât de pe cruce şi L-au aşezat într'un mormânt nou. La uşa dela intrarea în mormânt au pus o piatră foarte mare şi grea şi au plecat plângând.

A treia zi, un grup de femei au plecat dis-de-dimineaţă ca să ungă trupul Domnului cu miresme, după cum era rânduiala în acele vremuri.

Nu răsărise soarele, dar zarea începea să-şi schimbe culoarea şi pe cer mai rămăsese numai Luceafărul de dimineaţă, strălucind ca un diamant.

"Cine ne va răsturna piatra dela mormânt?" întrebă una dintre femei. La aceasta nu se gândiseră, dar cum au trecut prin atâtea necazuri, Dumnezeu le va ajuta şi de data aceasta.

Era o dimineaţă de o frumuseţe extraordinară, de parcă întreaga lume era o grădină a raiului. Aerul era proaspăt şi înmiresmat, iar păsările cântau mai frumos ca niciodată. "Cum pot să fie atât de vesele şi nepăsătoare, când Iisus a murit?" se gândea Maria Magdalena.

În sfârşit, au ajuns la mormânt. Dar ce s'a întâmplat? Piatra era răsturnată. Mormântul gol. Într'un colţ erau aruncate giulgiurile cu care L-au înfăşurat pe Iisus, aşa cum se face cu orice mort. Maria Magdalena se uită mirată la Ioana şi amândouă spre Maria, mama lui Iacov. Nu mai înţelegeau nimic. Deodată doi îngeri îmbrăcaţi în veşminte strălucitoare au stat înaintea lor şi le-au zis: "De ce căutaţi pe cel viu între cei morţi? Nu este aici, căci a înviat. Aduceţi-vă aminte cum v'a vorbit, fiind încă în Galileea, zicând că Fiul Omului trebue să fie dat în mâinile oamenilor păcătoşi şi să fie răstignit, iar a treia zi să învieze."

Părintele MITREL

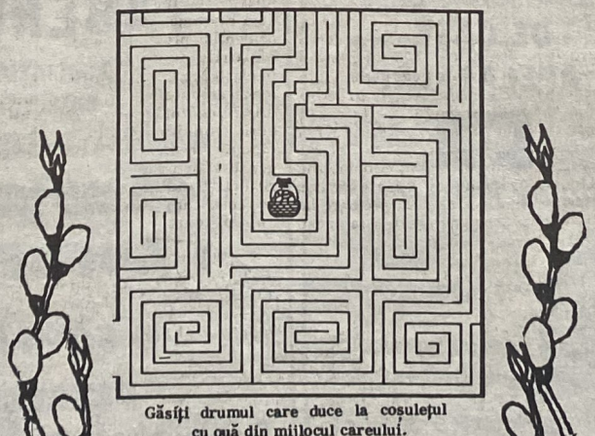

Găsiţi drumul care duce la coşuleţul cu ouă din mijlocul careului.

Pagina "Cuvântul Copiilor"
apare sub îngrijirea Floricăi Batu
126 Madison Ave. S Kitchener , Ont.
N2G 3M6

VINEREA MARE

Luminiţe mici în ceară...
Bătrânele cocoşate,
mame, copilaşi de mână,
taţi cu frunţile'ncruntate...

O fetiţă mică vede
chipul bunului Iisus
răstignit, lovit pe cruce.
Ea e mică... El e sus.

- Ştiu că doare, ea îi spune.
Să alin, te rog frumos,
hai să te sărut pe frunte.
Lasă-te puţin mai jos.

...Domnul o priveşte trist
de sub fruntea prinsă'n spini...

- Ce te uiţi aşa, copilă,
ai uitat să te închini?
Mama iar o ia de mână,
şterge faţa ei de praf,
Cu smerenie ducând'o
pe sub sfântul epitaf.

Fata plânge. Mama zice:
- Hai, închină-te frumos,
fă mătănii şi sărută
trupul mort al lui Hristos

***

- Taci copilă'i zice Domnul,
scris a fost să fie-aşa.
Calc trei zile peste moarte
şi apoi voi învia.

Florica BAŢU

PAŞTILE MEU

Şi sufletul îmi zboară-acum spre alte zări,
Când copilaş mergeam cu maică-mea de mână
Şi tot căutam aşa în sus, spre vânătări,
Şi stam mereu departe de lumea cea păgână.

Cum aşteptam sfios şi Sfânta Înviere,
Ca să ne-aducă'n pace un Sfânt Mântuitor,
Ce'n suflete ne toarnă cu prisosinţă miere
Şi dulcele-i balsam de rele întăritor.

Şi-apoi topit de gânduri, cum aşteptam misterul
Să se pogoare'n tihnă, în sufletele vii
Şi cum credem atuncea că se deschide cerul
Turnând lumina sfântă şi'n suflete pustii.

Şi azi e învierea! O simt cu-aşa căldură,
Ca niciodată parcă'n sufletu-mi pribeag;
Acum când toată lumea e'nvălmăşită'n ură
Şi când din toate'n lume, Iisus îmi e mai drag...

I.G. DIMITRIU

MICA PUBLICITATE

Anunţurile din această rubrică sunt redactate de solicitanţi

u.s.& international travel & tours

CELE MAI SCAZUTE PRETURI, CELE MAI SIGURE SERVICII

ANIVERSAREA A 11 ANI DE CIND OFERIM CELE MAI BUNE SERVICII COMUNITATII ROMANESTI DIN NORD AMERICA.

NOI BIROURI DETROIT si TORONTO

U.S. & INTERNATIONAL	U.S. & INTERNATIONAL	U.S. & INTERNATIONAL	U.S. & INTERNATIONAL	U.S. & INTERNATIONAL	M T INTERNATIONAL
117 S. MAIN STREET MISHAWAKA, IN 46544 1-219-255-7272 FAX: 1-219-256-7130	2724 N. LEHMANN CT. CHICAGO, IL 60614 1-312-404-0990 FAX: 1-312-404-2888	29525 FORD ROAD GARDEN CITY, MI 48135 1-313-427-4400 FAX: 1-313-427-4401	4918 BATHURST #302 TORONTO, ONT M2R1X7 1-416-630-3529 CANADA	4528 N. LINCOLN AVE. CHICAGO, IL 60625 1-312-561-5800 FAX: 1-312-561-9905	IMPEX Str. Coltei 42, BUCURESTI TEL. si FAX 011-401-312-5189

CHICAGO/BUCUREŞTI/CHICAGO
CHICAGO/TIMIŞOARA/CHICAGO
$578 USD

DETROIT/BUCUREŞTI/DETROIT
DETROIT/TIMIŞOARA/DETROIT
$668 USD

VISA MasterCard

* NOU: ZBOR DIRECT NON-STOP DETROIT-TIMISOARA-BUCURESTI CU INCEPERE DE LA DATA DE 24 MAI 1993

TORONTO/BUCURESTI/TORONTO $779 • NEW YORK/BUCURESTI/NEW YORK $528
MONTREAL/BUCURESTI/MONTREAL $799 • MIAMI/BUCURESTI/MIAMI $745
DALLAS/BUCURESTI/DALLAS $899 • LOS ANGELES/BUCURESTI/LOS ANGELES $859

DISCOVER AMERICAN EXPRESS

MT

M T INTERNATIONAL	M T INTERNATIONAL	M T INTERNATIONAL
117 S. MAIN STREET MISHAWAKA, IN 46544 1-219-259-0010 FAX: 1-219-256-7130	4528 N. LINCOLN AVE. CHICAGO, IL 60625 1-312-561-5800 FAX: 1-312-561-9905	29525 FORD ROAD GARDEN CITY, MI 48135 1-313-427-4400 FAX: 1-313-427-4401

SOLICITATI NOUL CATALOG GRATUIT

TELEFONAŢI SAU SCRIEŢI LA UNUL DIN BIROURILE NOASTRE

SUNŢETI ÎN CĂUTAREA CELOR MAI BUNE IDEI DE CADOURI PENTRU FAMILIE ŞI PRIETENI?
FIRMA NOASTRĂ VĂ OFERĂ
■TRANSPORT CARGO CĂTRE ROMÂNIA - COLETE PERSONALE, LIVRARE GARANTATĂ LA DOMICILIU
■COLETE ASORTATE - O NOUĂ GENERAŢIE MTS
■MĂRFURI LA ALEGERE - PRODUSE ALIMENTARE, BĂUTURI, ŢIGĂRI
■APARATURĂ ELECTRONICĂ ŞI OBIECTE ELECTROCASNICE
■TRANSFER LEI ŞI DOLARI ÎN ORICE LOCALITATE DIN ŢARĂ

SUNTEM ÎNCREDINŢAŢI CĂ VEŢI FI DEPLIN SATISFĂCUŢI DE SERVICIILE M T INTERNATIONAL

CĂSĂTORII

* Cetăţean român, aflat în străinătate, în vârstă de 50 de ani, foarte întreprinzător, figură sportivă, cunoscător de limbi de circulaţie internaţională, nefumător, antialcoolic, doreşte căsătorie cu o doamnă stabilită în Occident, cu stat legal de şedere.

Adresaţi-vă la Dl. Paul Morcov (Cuvântul Românesc) Postfach 10 13 26, Offenbach 6050, West Germany, - "Pentru Costel"-

* Română, 25 de ani, operator-calculator, 1,60 m, 50 kg, drăguţă, romantică, doresc cunoştinţă, în vederea căsătoriei, cu cetăţean străin, afectuos şi sensibil la frumos, până în 35 de ani. Rog să răspundeţi detailat şi cu fotografie, pe adresa: Arhire Mădălina, Str. Toporaşi, Nr.31, Bl.1, Sc.2, Ap.48, sector 5, Bucureşti, România.

* Ciobanu Carmen, profesia - tehnician, brunetă cu ochii verzi, înălţime 1,68 m, 52 kg, vorbesc engleza, franceza, italiana. Doresc corespondenţă, în vederea unei prietenii sentimentale, cu un tânăr între 20-30 de ani. Răspundeţi cu fotografie la adresa: Str. Cicoarei Nr.10, Micro 38, Bl. N18, Apt. 71, 6200 Galaţi, România.

* Daniela Stareţ, pofesie contabil, vârsta, 24 de ani. Doresc corespondenţă, în vederea căsătoriei, cu domn serios între 24-30 de ani. Răspundeţi cu fotografie la adresa: Str.Jean Steriadi 19, Bl. P20 Bis, Sc.D, Et.4, Apt.58, sector 3, Bucureşti, România.

* Română licenţiată, serioasă, sinceră, frumoasă, cu calităţi sufleteşti deosebite, bună gospodină, nefumătoare, caută, pentru căsătorie, bărbat cu calităţi similare, între 48-54 ani/1,70-1,80. Scrieţi pe adresa G.S., O.P.5, C.P.551, 3900 Satu Mare, România.

* Mă numesc Ileana Micşa, în vârstă de 40 de ani, statisticiană de profesie, blondă, drăguţă, cu o fire sensibilă şi romantică. Doresc din suflet ca, pe această cale, să cunosc un cetăţean străin, de origine română, care-mi va putea oferi o viaţă fericită şi liniştită şi în doi. În considerare reiau numai oferte serioase. Adresa mea este Micşa Ileana, Str. Zaharina nr.1, 1900 Timişoara, România.

* Română, în vârstă de 52 de ani, 1,67 m, brunetă, foarte bună gospodină, serioasă, doreşte să cunoască un domn de origine română şi vârstă corespunzătoare, în Germania. Telefonaţi, în Germania, (0611)694446, între 12:00-17:00, sau scrieţi pe adresa: Strasse der Republik 25, 6200 Wiesbaden - Biebrich, - pentru Ioana.

PENTRU VÂNZĂRI ŞI CUMPĂRĂRI DE CASE APELAŢI LA:

Canada Trust Realty

George Donison
Sales Representative
Canada Trust Realty Inc./Realtor
681 Upper James Street
Hamilton, Ontario L9C 2Z4
Bus. 388-8611
Res. 648-4821
Fax. 388-2580
(24 Hr. Pager)

The Home of Friendly Service

PLĂNUIŢI DE ACUM VIITOAREA VACANŢĂ DIN 1993 !

Aranjaţi să fiţi la
"CÂMPUL ROMÂNESC"
-HAMILTON ONTARIO CANADA-
In săptămâna
TABEREI DE VARĂ
ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ
HAMILTON, ONTARIO, CANADA
Vă invită să petreceţi anul acesta vacanţa de vară la
CÂMPUL ROMÂNESC
1 AUGUST - 8 AUGUST
O SĂPTĂMÂNĂ DE ZILE
PETRECEŢI VACANŢA
ÎNTR'O ATMOSFERĂ ROMÂNEASCĂ
Aduceţi cu Dvs. corturi sau treilere pentru dormit şi cele necesare gătitului
Pentru informaţii scrieţi la adresa:
Asociaţia Culturală Română
Box 4217, Station D., Hamilton, Ont., Canada

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile:

COMUNISM CU PAŞAPORT ŞI LIBERTATEA PRESEI

Cel din groapă, Ceauşescu, înşelase Apusul făcând pe independentul anti-moscovit, iar Apusului i-au trebuit ani ca să priceapă c'a fost înşelat de "şiret"-ul unui pantofar.

Cel din Palatul Cotrocenilor, D-nul Iliescu, a înţeles că pentru a obţine oxigen economic, se cere să porţi în buzunar fotografia Statuii Libertăţii, iar ca dovadă că s'a molipsit de democraţie, a oferit paşaport la cerere şi a cenzurat cenzura presei.

Două "eliberări" care indirect ajută regimul comunist: paşaportul calmează pe cei dela Drepturile Omului, face cadou ţărilor industriale creiere învăţate gata şi dă ocazia D-lui Iliescu să se descotorosească de cei care gândesc. Pentru menţinerea "surâsului" preşedinţial, este nevoie de mineri şi securişti.

A doua concesie, "libertatea presei", e puţin ciuntită prin părţile esenţiale; Televiziunea - cel mai eficace mijloc de informare - a rămas sub ordinele guvernului.

Este adevărat că ziarele scriu ce vor şi regimul face ce vrea, fără a ţine seama de abuzurile, jafurile şi crimele ce se aduc la cunoştinţa autorităţilor, iar Apusul e plin de speranţă, pentrucă face greşeala de a egala a "patra putere" din România cu cea din ţările democratice.

Sub paravanul acestei iluzii, că în România presa va alege merele putrede şi că tot ce ne trebue e răbdare şi viitoare alegeri, D-nul Iliescu are grijă să se înşurubeze în scaunul dela Cotroceni.

În căruţ cu tovul Prim-ministru Văcăroiu, domnul preşedinte a readus în poziţiile cheie de conducere pe vechii comunişti, a dat prefecturile în mâinile elitei roşii şi a reînviat Securitatea ce şi-a reluat meseria obişnuită: instalează microfoane, ascultă convorbirile, deschide scrisorile şi ameninţă.

Odată poziţiile strategice de control ocupate, domnul preşedinte, pe care îl apucă alergia când vede un ziarist dela o gazetă de Opoziţie (a luat de gât pe unul la Constanţa), e pregătit să tragă ultimul glonţ în ceafa libertăţii presei.

Un proiect de lege va fi prezentat Parlamentului unde, sub pretextul nobil că apără statul, libertatea, minoritatea şi delfinii din Deltă, va introduce cenzura. Secţia ştirilor de actualitate, din emisiunile de radio germane şi ungare, după cum am scris, au fost oprite. O victorie pentru tovarăşul Funar!

Primele semne îngrijorătoare le-am văzut: D-nul Adrian Păunescu reprezintă ţara peste hotare, iar D-na Doina Cornea este chemată la procuratură şi acuzată de crimă contra puterii de stat.

Notă: În cazul nenorocit că planul D-nului Iliescu va fi realizat, trebue să subliniem că în cei trei ani de libertate şi prin curajul celor care au fost bătuţi, arestaţi etc., purtătorii slovei româneşti au pus în ramă şi au prins'o în copci pentru istorie, întreaga mişelie a regimului comunist.

ZONE PERICULOASE SĂNĂTĂŢII

Nu-i benzină, dar în zona marilor combinate şi a unor termocentrale, concentraţia de petrol în apă atinge de 148 de ori limita admisă. La care se adaugă poluarea apei cu cloruri, plumb etc., iar aerul conţine amoniac, acid clorhidric şi dioxid de sulf datorită agenţilor economici din industria chimică.

• • •

NENOROCIRILE CURG

Datorită gerului, clorul ce trebuia introdus în apa potabilă a oraşului Sebeş a îngheţat şi ca o consecinţă, s'au semnalat 168 de cazuri de hepatită; alte 60 de cazuri s'au semnalat la Alba Iulia.

• • •

LIPSA TURIŞTILOR

În 1992 numărul celor veniţi în grupuri organizate a fost de 250.000, un număr foarte redus pentru orice ţară. Încasările valutare din turism au scăzut şi reprezintă doar 2% din totalul încasărilor valutare.

TE-AM ELIBERAT, ACUMA TACI

Probabil că Dl. Iliescu i-a spus lui Nicu: "Te-am eliberat, dar ţine-ţi gura." Nicu Ceauşescu - vindecat subit de ciroză după ce-a fost eliberat - a refuzat să acorde un interviu oferit de CNN.

• • •

ÎN SPRIJINUL AGRICULTURII

S'au acordat credite cu dobândă redusă de 15% pentru inportatorii de materii prime necesare producţiei a 60.000 tone de îngrăşăminte. Din cauza secetei, recolta pe anul 1993 e compromisă. După 1989 importurile de produse agricole a crescut an de an.

• • •

CÂŞTIG DIN PIERDERE

Prin scăderea natalităţii, bugetul României se pune pe picioare! La capitolul "Asigurări Sociale" bugetul a ieşit cu plus, deoarece numărul naşterilor s'a redus la jumătate şi tot la jumătate s'a redus şi numărul de zile de concediu medical etc. Iar când nu se va mai naşte nimeni, se va face o economie şi mai mare.

MALDĂR DE CADAVRE

Aurel Cristea, 86 de ani, este unul din puţinii martori oculari ai crimelor săvârşite la sediul Securităţii din Căciulaţi-Snagov. Dl. A.C., adus la Securitate cu profesorul Zane dela Iaşi pentru o confruntare, a văzut pe treptele dela ieşirea din subsolul clădirii Securităţii imagini apocaliptice: "Un maldăr de cadavre acoperea aceste trepte". S'au găsit cadavrele, sunt martori, dar nu's procurori să înceapă procesul.

• • •

CERE ŞI VEI FI DIVORŢAT

Un proiect de lege va acorda o rapidă despărţire dacă părţile sunt de acord. Căsătoria e anulată şi când se prezintă numai unul din soţi, iar celălalt este necunoscut la adresă. Judecătorul nu mai acordă timp casătoriţilor pentru o reconciliere.

• • •

FDSN CA ŞI PCR

Sub P.C.R pentru un serviciu bun îţi trebuia carnet de partid. Azi capeţi serviciul prin concurs şi apoi trebue să te înscrii în FDSN. Aşa se practică la Ministerul Învăţământului.

• • •

AU ŞI N'AU TIMP

Dosarul D-nei Cornea a ajuns pe biroul procurorului; dosarul cu 300 de comunişti acuzaţi de crime, intentat de Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici, înaintat din Septembrie 1991, prinde praf pe acelaşi birou.

• • •

NU CONSUMI, DAR PLĂTEŞTI

Cam 50% din apa destinată bucureştenilor se scurge prin ţevile sparte şi cum contoarele de apă nu prea sunt şi cele care sunt nu funcţionează, omul are de ales, ori moare de sete, ori plăteşte şi ce n'a consumat. Totodată, s'au scumpit tarifele de apă, salubritate şi deratizare.

• • •

SE CAUTĂ ŢĂRANI

Ambasada Argentinei din Bucureşti oferă formulare, în limba spaniolă, pentru a fi completate de cei care doresc să imigreze în Argentina. Se precizează că cererile nu înseamnă aprobare şi fiecare caz va fi judecat aparte.

Suntem informaţi că cei preferaţi sunt specialişti în agricultură, creşterea vitelor etc. Un ţăran are mai multe şanse să obţină viza decât un doctor.

Argentina e a doua ţară ca mărime din America de Sud, are pământ berechet şi nu are cine să-l lucreze.

O "DESCLIFTASE" CA S'O "CÂNTE"

Atenţie turiştilor: Poliţia Capitalei a declarat c'a pierdut războiul contra ţiganilor, de meserie pungaşi.

"Hoţii de buzunare nu vor dispare niciodată" - declară un colonel din Poliţia Capitalei", ("România Liberă", nr. 869).

"Când ieşeam în stradă contra comuniştilor, erau mii de poliţişti. Când e vorba de pungaşi, nu vezi nici unul" (un cetăţean). În magazine ei operează în grup de 6-8. Doi stau la uşă, restul înghesuie victima într'un colţ, printre tejghele. Nu poţi să-i urmăreşti, cei dela uşă "involuntar" te opresc" (o vânzătoare).

Victima e aleasă după "ţoale" (haine), unul o "desclifteză" (îi deschide fermoarul dela geantă), iar altul o "cântă" (o fură). Totul se face repede ca să nu te vadă "gaborul" (poliţistul).

"În şase luni am "tras" (furat) $15.000; iar într'o zi proastă fac numai 5000 de lei" - a declarat un pungaş de buzunare.

Prins pentru prima oară, pungaşul e pus în libertate pe o cauţiune de 38.000 de lei. Îngrijorătoare este sfidarea cu care operează, hoţii nu mai au nici o frică de autorităţi.

• • •

ÎI SUPĂRĂ "MEMORIA"

Una din condiţiile impuse de Consiliul Europei este şi "Independenţa Televiziunii" ce-a dus la prezentarea pe micul ecran a serialului "Memorialul durerii"; se arată nedreptăţile anilor '50: confiscarea pământului, condamnarea ţăranilor etc., iar azi, ca o continuare a nedreptăţii, nu se înapoiază pământul moştenitorilor legali pe motivul "condamnării", iar stăpâni pe avere rămân tot comuniştii. Serialul D-nei Hossu are un mare succes. "Memorialul durerii" provoacă migrene.

• • •

BUMERANG ROMÂNESC!

Pe malul timişului, în apropiere de comuna Parta, arheologii au descoperit o aşezare neolitică (5.000-4.000 de ani î.C) unde s'au aflat gospodării din bârne şi nuiele lipite cu lut şi o piesă de os, şlefuită cu migală, păstrată fragmentar folosită pentru vânat (bumerangul!).

• • •

SECURITATEA SE MULTILATERIZEAZĂ

Directorii de fabrici de stat afirmă că sunt des vizitaţi de persoane din fosta Securitate (şi probabil reangajaţi, n.r) care le vorbesc de sabotaj, păstrarea secretelor de stat, etc. Se subliniază că "lucrătorul SRI trebue să fie prezent în fabrici şi uzine".

Satul Lindenfeld (Caraş-Severin) are un singur cetăţean, Paul Switzenbeck, de 80 de ani. Restul au emigrat în Germania.

• • •

Nevoile anului 1993: grâu, petrol, gaz metan, $$$$ etc.

• • •

Bucuria FDSN-iştilor: Ungaria refuză să-l extrădeze pe Alexandru Drăghici, fostul Ministru de Interne, acuzat de genocid.

• • •

În anul 1992 au fost căutaţi de Poliţia Internaţională (Interpol) 102 Români. 18 au fost arestaţi.

• • •

În săptămâna dela începutul lunii Februarie, preţul pentru 1000 kg de lemne s'a dublat. Dela 6.000 la 12.000 lei.

• • •

O garsonieră în Bucureşti costă între $4-12.000, depinde de zonă, iar un apartament cu două camere dela $10.000 în sus.

• • •

Deficitul bugetar pe anul 1993 numai... 600 miliarde lei.

• • •

Generalul Ion Suceavă este şeful suprem al vămilor, cu menirea de a curma contrabanda şi de a asigura circulaţia.

• • •

Până în anul 1992, din grupul diasporei române din Statele Unite, doar 28.000 au vizitat ţara. Un număr foarte redus.

• • •

100.000 de copii n'au fost înscrişi la şcoală. Motivul: sărăcia şi familiile dezorganizate.

• • •

European Market Research Centre din Bruxelles a oferit 50 de premii participanţilor. România a obţinut 7 premii: 3 în textile, 3 de comerţ şi Banca Ţiriac.

• • •

Anul 1993 marchează un nou "progres". Cifra şomerilor va fi de 1.600.000, cu 600.000 mai mare decât în 1992.

• • •

Printre condiţiile menţionate oficial de Consiliul Europei pentru integrarea României se numără: demilitarizarea Procuraturii şi a Ministerului de Interne, independenţa Televiziunii şi problema minorităţilor. Numirea D-lui Everac, cel care susţinea şi dramatiza decretele lui Ceauşescu, e departe de a mulţumi Apusul.

• • •

La Chişinău se va înfiinţa o bancă mixtă româno-română în vederea întregirii economice cu Republica Moldovenească.

• • •

Ministrul Apărării, Nicolae Spiroiu: "Promovăm linia bunelor relaţii cu structurile N.A.T.O., inclusiv cu armata Statelor Unite, unde avem trimişi oameni pentru pregătire. Am trimis deja ofiţeri şi subofiţeri în cadrul schimbului de experienţă cu armata americană".

• • •

Se introduc clandestin arme de foc; iată una din consecinţe: în Sighişoara doi cetăţeni au înghesuit într'un colţ al hotelului din localitate 18 turişti ucraineni şi sub ameninţarea armelor le-au furat toţi banii.

• • •

Banca Mondială a acordat României din 1990 şi până azi împrumuturi în valoare de 930 de milioane de lei, cu o dobândă de 7,3%.

• • •

În Capitală s'au rebotezat vreo 200 de străzi. Numele străzii Timişoara a fost schimbat, reamintea despre Revoluţie; în schimb s'a dat unei străzi numele de Armand Călinescu.

• • •

FUNAR-isme: primarul Clujului a supus Consiliului două idei: să schimbe inscripţia "Mathias Rex" cu "Matei Corvin" şi să ceară prin referendum ca statuia lui Mathias Rex să fie topită şi din bronzul obţinut să se ridice statuia lui Avram Iancu. (Notă: pe lista UNESCO, a celor mai valoroase monumente din Europa, statuia lui Matei Corvin se află pe locul cinci).

• • •

Preşedintele Partidului Liberal Democrat, D-nul Nica Leon, cere eliberarea lui Iulian Vlad pe motivul că fostul şef al Securităţii a ajutat pe revoluţionari, dar e închis din motive politice şi probabil că ştie prea multe...

• • •

Record: 20,7% din muncitorii judeţului Iaşi sunt fără lucru. O pedeapsă pentrucă moldovenii au votat cu FDSN-ul!

• • •

Dolarul a atins şi 1000 de lei la bursa neagră.

• • •

Numărul burselor de mărfuri a ajuns la 20.

• • •

Consiliul municipal Cluj-Napoca a aprobat ridicarea unui monument memorandiştilor, cu ocazia împlinirii a 100 de ani (1994) dela data procesului. Ion Raţiu, actualul deputat de Cluj, este un nepot al memorandistului I. Raţiu.

• • •

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

CRIZA POLITICĂ HOTĂRÂTOARE DIN RUSIA

Perspectivele situaţiei din Iugoslavia au intrat într'o nouă fază când, pe data de 25 Martie, Preşedintele Bosniei, Alija Izetbergovici, a acceptat planul ONU Vance-Owen, de împărţire a republicii în zece provincii autonome, după criterii etnice.

Liderul părţii sârbe, Radovan Karadzici, a refuzat semnarea planului. Deoarece partea croată a acceptat încă dela început proiectul Vance-Owen, Sârbii bosniaci au rămas singura facţiune care nu este de acord cu

acesta. Ei doresc formarea unui stat în stat, independent de guvernul dela Sarajevo şi nu vor să cedeze din teritoriile ocupate (70% din suprafaţa Bosniei). Planul Vance-Owen le acordă numai 43% din ce au cucerit până în prezent.

De subliniat că în cursul tratativelor dela New-York, au continuat bombardamente intense asupra capitalei Sarajevo şi asupra oraşului înfometat Srebrenica. Au fost zile când Sarajevo a primit peste 2000 de obuze zilnic.

S'au continuat lansările de baloturi aeriene în Estul Bosniei, dar ca de obicei au fost puse exasperante piedici

Panul prevede împărţirea Bosniei în 10 provincii semi-autonome

convoaielor de camioane care au fost oprite zile întregi de către forţele sârbeşti. S'a ajuns astfel să se considere un mare act de eroism faptul că Gen. Morillon, comandantul forţelor ONU din Bosnia, a ajuns cu un convoi în Srebrenica, după ce a acceptat condiţia de a pleca fără nici un fel de escortă militară.

Timpul, până acum, a fost în favoarea Sârbilor. Consiliul de Securitate şi-a amânat din nou hotărârea de a lua măsuri energice, din cauza situaţiei neclare din Rusia, pentru a nu prejudicia situaţia lui Elţin, Sârbii sperând să fie înlăturat, pentru a avea sprijinul conservatorilor ruşi, adepţi ai panslavismului. Ei au căutat să cucerească cât mai mult teritoriu şi să forţeze plecarea populaţiei musulmane prin bombardamente, înfometare şi atrocităţi.

Deşi s'a încheiat un nou acord de încetare a focului, (care nu se ştie cât va dura (!?), Preşedintele Izetbergovici a spus că el îşi va retrage semnătura după cincisprezece zile dacă partea sârbă nu va semna şi ea planul Vance-Owen.

Cu toate că Preşedintele Clinton şi alţi lideri vestici au spus că vor lua acţiuni mai hotărâte, nu se ştie cum va evolua în viitor situaţia din Iugoslavia. Chiar dacă planul Vance-Owen va fi acceptat de toate părţile, trimiterea a peste 70.000 de soldaţi ONU (cum propune NATO), pentru supravegherea aplicării lui, poate duce la confruntări directe cu trupele sârbe. Este tocmai motivul de care s'au temut până acum Vest europenii şi care a dus la permanenta amânare a unor măsuri mai hotărâte.

Embargoul nu a făcut decât să exalte sentimentele naţionaliste sârbe şi să strângă rândurile în spatele lui Slobodan Milosevici, care visează o Serbie Mare. Sârbii consideră că s'a creat un adevărat complot împotriva naţiunii, deoarece nu se ţine seama de cei 600.000 de Sârbi din Croaţia şi de cei 1.400.000 din Bosnia.

ALEGERILE DIN FRANŢA

Alegerile parlamentare din Franţa s'au desfăşurat în două tururi de scrutin, la 21 şi 29 Martie, pentru cele 577 de locuri din Adunarea Naţională.

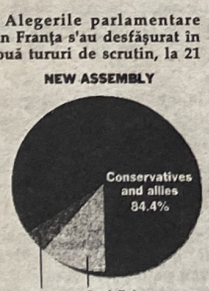

Party	Seats
Union for France coalition and other conservatives	487
Rally for the Republic	247
Union for French Democracy	217
Other conservatives	23
Socialists and allies	67
Communists and allies	23
National Front	0

După cum era de aşteptat, Partidul Socialist a suferit o zdrobitoare înfrângere, obţinând în faza finală numai 67 de locuri în Adunarea Naţională, faţă de 277, cât deţinea după alegerile din 1988.

Uniunea pentru Franţa, formată din partidele conservatoare a obţinut 487 de locuri, faţă de 273, cât deţinea. Ea a avut la bază cele două mari partide, partidul neogaullist, Adunarea pentru Republică (RPR), condus de fostul prim ministru,Jacque Chirac şi Uniunea pentru Democraţia Franceză (UDF), condusă de fostul preşedinte Valéry Giscard d'Estaing.

Partidul Comunist a obţinut 23 de locuri faţă de 26 câte a avut, iar partidul de extremă dreaptă, Frontul Naţional, a pierdut singurul loc pe care-l deţinea.

Se consideră că victoria coaliţiei conservatoare se datorează în primul rând colapsului socialiştilor. Partidul Socialist al Preşedintelui Mitterrand, condus de Laurent Fabius a obţinut numai 12,7% din voturile directe, faţă de 34,7%, cât a avut în 1988. Alegătorii au părut să fie obosiţi de prezenţa lui Mitterrand care conduce Franţa de 12 ani şi care are mandat până în 1995.

Creşterea şomajului (10%), imigrarea masivă din lumea a treia, nesiguranţa poziţiei Franţei în Europa, ca şi o serie de scandaluri de corupţie, au dus la îndepărtarea Francezilor de socialişti. Astfel, o serie de lideri socialişti de frunte şi-au pierdut locurile în Adunarea Naţională, cum ar fi fostul prim ministru Michel Rocard şi fostul ministru de Externe, Roland Dumas, ca şi un grup de alţi cinci foşti miniştri.

Deoarece Partidul lui Chirac a obţinut cel mai mare număr de locuri în Adunarea Naţională, Preşedintele Mitterrand a numit în funcţia de Prim ministru pe Edouard Balladur, fost ministru de Finanţe şi colaborator apropiat al lui Jacque Chirac, care îşi va depune candidatura pentru alegerile prezidenţiale din 1995.

O NOUĂ FAZĂ ÎN SITUAŢIA CRITICĂ DIN IUGOSLAVIA

Conflictul dintre Boris Elţin şi Congresul Deputaţilor Poporului, a intrat într'o fază dramatică încă din şedinţele ţinute între 10-13 Martie.

Congresul condus de preşedintele acestuia, Ruslan Hasbulatov, cel mai înverşunat critic al lui Elţin, a căutat să-l deposedeze pe preşedintele Rusiei de orice fel de putere, pentru a-l aduce pe acesta într'un rol ceremonial şi a da Congresului dreptul de control asupra guvernului.

Elţin şi înlocuirea regimului său cu o conducere conservatoare, a alarmat profund lumea occidentală. Se întrevedea întoarcerea spre un nou război rece cu implicaţii asupra viitorului tratatelor de dezarmare nucleară şi nevoia de a reveni la vechile tipuri de bugete militare.

Trebue reamintit că aşa zisa constituţie încălcată de Elţin, este Constituţia din 1977, din timpul lui Brejnev, care considera că forul conducător este Sovietul Suprem, deşi acesta era o

În acest timp liderii vestici s'au pronunţat pentru sprijinul lui Boris Elţin, pe care îl consideră sigurul lider rus ales democratic şi care vrea să urmeze calea reformelor economice şi democratice, aducând Rusia spre o piaţă liberă.

Preşedintele Clinton a declarat că este gata să accepte, dacă i se propune, ca întâlnirea sa cu Preşedintele Elţin, din 3-4 Aprilie, să aibă loc la Moscova, în loc de Vancouver, cum fusese programată. El a spus că va veni

BORIS ELŢÎN RUSLAN HASBULATOV

Astfel forul rus a votat cu mare majoritate (656 contra 184) pentru dreptul de veto asupra decretelor prezidenţiale, ca şi pentru anularea acordului de compromis cu preşedintele, din Decembrie 1992, pentru un referendum în Aprilie 1993. Se prevedea, în acelaşi timp, punerea sub acuzaţie şi demitere a lui Elţin, dacă acesta ar fi luat măsuri considerate neconstituţionale. Preşedintele a părăsit şedinţa pe data de 12 Martie.

marionetă a Partidului Comunist. Congresul, la rândul lui, a fost ales în Martie 1990, când mai exista încă Uniunea Sovietică şi în componenţa sa intră o sumedenie de comunişti conservatori.

Ironia face ca Ruslan Hasbulatov, care a condus cu înverşunare ostilităţile contra lui Elţin, să fi fost promovat chiar de către acesta, în funcţia de preşedinte al parlamentului.

Împotriva felului cum

DEMONSTRAŢII PENTRU ELŢÎN

De reamintit că în Decembrie 1992, Elţin a fost forţat să facă o serie de compromisuri, printre care şi înlocuirea Primului ministru Gaidar, arhitectul reformelor economice.

După părăsirea şedinţei, Elţin a anunţat ţinerea unui referendum prin care să se decidă cine să guverneze Rusia.

Situaţia era extrem de încordată, dar ea urma să ajungă într'un stadiu şi mai critic în momentul în care Boris Elţin, pe data de 20 Martie, s'a adresat naţiunii prin intermediul televiziunii, anunţând că au fost epuizate toate posibilităţile de înţelegere cu majoritatea conservatoare din Congres şi că ţara va fi guvernată prin decrete prezidenţiale până pe data de 25 Aprilie, când se va ţine un referendum prin care se va decide dacă poporul are încredere în el.

Au urmat zile de mare tensiune, în care Hasbulatov a căutat să obţină aprobarea deputaţilor pentru demiterea lui Elţin a cărui declaraţie o considera anticonstituţională.

Posibilitatea căderii lui Elţin şi înlocuirea regimului său cu o conducere conservatoare, a alarmat profund lumea occidentală. Se întrevedea întoarcerea spre un nou război rece cu implicaţii asupra viitorului tratatelor de dezarmare nucleară şi nevoia de a reveni la vechile tipuri de bugete militare.

Trebue reamintit că aşa zisa constituţie încălcată de Elţin, este Constituţia din 1977, din timpul lui Brejnev, care considera că forul conducător este Sovietul Suprem, deşi acesta era o marionetă a Partidului Comunist. Congresul, la rândul lui, a fost ales în Martie 1990, când mai exista încă Uniunea Sovietică şi în componenţa sa intră o sumedenie de comunişti conservatori.

Ironia face ca Ruslan Hasbulatov, care a condus cu înverşunare ostilităţile contra lui Elţin, să fi fost promovat chiar de către acesta, în funcţia de preşedinte al parlamentului.

Împotriva felului cum vrea să aplice Elţin reformele, s'a ridicat şi Alexandr Ruţkoi, Vicepreşedintele Rusiei, care a fost ales prin alegeri libere odată cu Preşedintele.

În timpul zilelor fierbinţi din parlament, în afara Kremlinului au avut loc manifestaţii atât pentru Elţin,cât şi pentru răsturnarea lui şi revenirea la Uniunea Sovietică.

DEMONSTRAŢII CONTRA LUI ELŢÎN

cu o serie de propuneri concrete, pentru a ajuta reformele lui Elţin şi în acest sens a purtat convorbiri cu Preşedintele Mitterrand şi Cancelarul Kohl, impulsionând în acelaşi timp ţinerea unei întruniri a celor şapte ţări industrializate în luna Aprilie.

De remarcat că în bătălia cu Congresul, Prim ministrul Viktor Cernomirdin a declarat că el şi guvernul său sunt alături de Preşedinte şi reformele sale, iar Ministrul Apărării, Gen. Gracev, a spus că armata rămâne neutră în conflictul politic.

Hasbulatov a continuat să dirijeze atacul pentru răsturnarea lui Elţin. Pe data de 28 Martie a fost votată rezoluţia de trecere a staţiilor de radio şi televiziune sub controlul Congresului. În aceeaşi seară, acesta a încercat prin vot secret destituirea Preşedintelui, dar i-au lipsit 72 de voturi pentru a obţine majoritatea absolută (70%) necesară. Elţin a fost ovaţionat de 60.000 de demonstranţi şi a declarat că va ţine seama numai de ce va decide poporul la referendumul din 25 Aprilie, iar până atunci va ignora hotărârile unui congres conservator.

Lupta pentru putere însă va continua. Congresul a votat demiterea reprezentanţilor prezidenţiali din 66 de regiuni, ca şi ţinerea unui referendum la 25 Aprilie, cu întrebări care încearcă să-l pună în dificultate pe Elţin şi cu menţiunea ca preşedintele să obţină 50% din electorat, nu din numărul celor care vor participa la votare.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

DESCIFRÂND VIITORUL

Lucian G. COSTI

Începând cu declinul supraputerii rivale, autoritățile americane anunțau cu orgoliu terminarea războiului rece și intrarea într'o nouă fază, aceea a unei lumi dominată doar de America. Optimismul exagerat s'a dovedit în scurt timp lipsit de orice bază reală: Statele Unite erau confruntate cu o dură criză economică și morală fără precedent în perioada postbelică. Debusolată și lipsită de o îndrumare sănătoasă pe linia trasată de marii oameni politici ce au făurit un stat model acum două secole, America de azi nu scapă acestui flagel al Răului ce stăpânește ultimii ani ai mileniului al doilea. New York-ul e paralizat pentru câteva zile de o puternică explozie teroristă, în inima districtului financiar, acolo unde se urzesc marile intrigi ale globului. În Somalia, trupele americane nu reușesc mare lucru, iar măcelul din Bosnia decurge firesc, în logica absurdă a instinctului de a ucide și distruge. Nimeni nu oprește hecatomba, iar cei care speră că avioanele americane vor restabili pacea se înșeală, așa cum s'au înșelat Kurzii oprimați de Saddam.

Scuturat de un virus intern, Imperiul Rus nu și-a trăit spasmul final, cea mai bună probă fiind continuarea dominației în Balcani, unde clasa politică stăpânitoare este constituită din fidelii Moscovei (ce a mai rămas din Iugoslavia, Bulgaria și România). Acum două decenii, în dorința de a scăpa de insuportabila domnie a "geniului Carpaților", Românii aveau pe buze numele unui alt comunist, școlit tot la centrala gingishanică dela Kremlin, dela care se aștepta o cârmuire cât mai blândă. Amară deziluzie, căci noul satrap al guberniei moscovite, nu făcea decât să reediteze, cu aceleași metode și cu subtilități parcă mai diavolești, infernul cazacioculuipe care-l jucăm de frică, de când trupele rusești au ocupat integral țara în 1944. La ce mai puteam spera, noi cei care intraserăm în Infern și trebuia să ne aducem aminte să lăsăm deoparte orice speranță? De unde să începem Reconquista, de unde să începem lupta pentru eliberarea României și recucerirea independenței ei reale, când nici o palmă din pământul țării nu era liberă de jugul opresorului? Exilul, adică o treime din suflarea românească, n'are cum să salveze Țara, pentru simplul motiv că este supus legilor și restricțiilor statelor occidentale, care au avut bunăvoința să-i primească pe refugiații români.

Ne putem consola cu gândul că prăbușirea Imperiilor este o legitate istorică, deci și cel muscal își va afla sfârșitul, iar odată cu el va pierde puterea și clasa politică aservită, în speță nomenclatura roșie. Fenomenul s'a mai petrecut în Țările Românești, fanarioții dispar când Turcia slăbește, urmând ca pierderea stăpânirii politice să constituie și declinul economic al acestui grup înfeudat intereselor unei țări străine. Dar putem oare ști cât va dura acest proces în cazul diferit al Imperiului Rus, marele inamic al neamului nostru? Condițiile sunt altele, și orice analogii istorice pot fi valabile doar la modul general. Dacă există o speranță, nu cumva ea trebue să ne fie dată de încrederea în planurile divine, în ceea ce putem numi roata istoriei? Frământat de aceleași întrebări, un mare gânditor român contemporan, aclamat în Japonia și Franța, unde edițiile operelor sale sunt de mult epuizate, și-a dedicat întreaga viață studierii mecanismului ascuns al istoriei, privită ca o lecție oferită de Providență în meandrele căreia omul, ca individ, are opțiunea Binelui sau Răului. Profesorul Vlaicu Ionescu, căci despre dânsul este vorba, a acordat recent un interviu săptămânalului *Paris Match* (18 Februarie a.c.), făcând senzaționale dezvăluiri asupra evenimentelor care vor marca acest zbuciumat final de secol. Nu ne vom bucura mult de prăbușirea comunismului, și o nouă perioadă de conflicte se va declanșa, de astă dată vizând direct Europa de Vest, în speță Italia și Franța.

Operele filosofului și profesorului român au fost prezentate cititorilor români în prioritate absolută de către "Cuvântul Românesc", care semnala apariția celebrului volum "Nostradamus sur l'ère proletaire" (1977) și mai apoi a " Istoriei secrete a lumii" (1987, în franceză: "Nostradamus, L'histoire secrète du monde "). Făcând o analiză strălucită lucrărilor profetice ale lui Michel de Notredame (sec. XVI) și aplicând o metodă coerentă științifică, Vlaicu Ionescu anunța cu precizie evenimentele din Iunie 1991. Ajutat de o erudiție ieșită din comun, savantul român devenea o celebritate de necontestat în Japonia, unde se afla ca invitat de onoare cu ocazia apariției traducerilor în japoneză a operelor sale și unde afirma fără echivoc prăbușirea lui Gorbaciov, chiar atunci în vizită la Tokio. Afirmația a fost verificată matematic de cele petrecute la Moscova. Apariția celui mai recent volum în Franța, intitulat "Ultimele victorii ale lui Nostradamus" (Les dernières victoires de Nostradamus, 1993, ed. Filipacchi), a produs un veritabil scandal în țara care'și celebrează ziua națională ca un semn al triumfului contra regalității: Vlaicu Ionescu demonstrează fără putere de tăgadă că Franța va reveni la monarhie, iar poporul francez, sătul de coruptul sistem republican, va reveni bucuros la tradiționala sa formă de guvernare: cea monarhică. Cititorii noștri pot afla amănuntele din sus amintita ediție a revistei pariziene și din lucrarea menționată. Denumirea de "eră proletară", atribuită de profesorul Ionescu întregii perioade istorice inițiată de Revoluția anticreștină franceză din 1789 și culminată cu perioada bolșevică a Rusiei, a intrat deja în vocabularul curent al Vestului.

Studiul serios al savantului român ne aduce o speranță: jocul Destinului are o ordine, de esență transcendentală, care restabilește valorile tradiționale, reașezând echilibrul pierdut. România își va regăsi propria sa identitate odată cu înlăturarea republicii comuniste de esență muscală și refacerea structurii ei politice ancestrale; nu știm însă cât de curând. Datoria cronicarului este să analizeze ce s'a petrecut deja (cel puțin în accepțiunea clasică a termenului), dar nu este oare natural ca tot cronicarul să scruteze și viitorul, dacă ne gândim că scurgerea timpului face dificilă distingerea prezentului, mereu înghițit de trecut, de viitorul apropiat, mereu revărsat în prezent.

Dar cel care consemnează faptele și încearcă să le comenteze prin prisma propriei sale viziuni, are și datoria să distingă pericolele și să ofere posibile alternative de evitare a acestora. O cât de sumară rememorare a evenimentelor decisive care au marcat istoria noastră relevează constanta prezență a presiunii din Răsărit. Începând cu secolele ce au urmat retragerii aureliene, neamul de limbă română ce popula întreaga zonă balcanică la Nord de vechea Grecie a fost sfâșiat de virulența năvălirilor barbare, cea mai zdrobitoare fiind cea slavă. Asemeni unui vulcan care pârjolește orice întâlnește în cale, talazul slav a avut epoci de explozie agresivă, urmată de acalmii înșelătoare, care nu însemnau deloc perioade de progres civilizatoriu, ci doar o mocnire a următoarei agresiuni, Românii aflându-se constant țintă a atacului barbar. Dezbinarea noastră politică, consecință și ea a deselor invazii, a permis altui minuscul grup migrator, cel unguresc, să domine copios secole de-a rândul și să devină un adversar de temut, prin asimilarea băștinașilor ce îngroșau rândurile invadatorilor.

Năvălitorii din stepele Răsăritului au constituit pericolul major al neamului românesc, pentru simplul motiv că au refuzat să primească civilizația latină, net superioară și au impus cu forța propriul lor mod rudimentar de a trăi, provocând rupturi structurale grave populației romanice. Otomanii, sosiți mai târziu, n'au avut un impact de fond, stăpânirea lor neatingând elementele de bază naționale, limba și religia. Dacă presiunile venite din alte puncte cardinale au dispărut, cea slavă din Răsărit n'a încetat, iar intermezzo-ul de 22 de ani al României Mari a fost insuficient pentru a construi un stat rezistent și o națiune numeroasă.

O fundamentală modificare a strategiei noastre politice se impune cu necesitate, spre a asigura permanența statului nostru, dela cea conjuncturală, bazată pe incerta rezemare pe sisteme de alianțe și abilul joc de balanțe între puterile mari (și care ne-a adus dezastrul din 1940) , la una bazată pe o trasare pe lungă durată a unor obiective precise, care să vizeze crearea unei Românii de temut, prin număr al locuitorilor și prin impunerea propriilor ei interese. Exemple istorice: Spania (secolele VIII-XV) supusă presiunii arabe, Franța (aceeași perioadă) supusă presiunii germanice.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE /LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresa, anuntati redactia ziarului cu cel putin 4 saptamâni înainte.

EFEMERIDE

E luna Patimilor și a Învierii. "Vin Floriile cu soare/ și soarele cu Florii" - învățam în vremea copilăriei, urmărind pe cerul mai curat și mai albastru ca oricând după cenușiul lunilor de iarnă, șirurile de cocori în perfecta lor aliniere, așteptam rândunicile la vechile lor cuiburi de sub streșini și berzele pe acoperișurile cele mai înalte, urmăream apoi metamorfoza uriașilor din cer apăruți pe neașteptate, când ca niște imense caere de vată, când ca niște fabuloase întruchipări, când asemeni oamenilor de zăpadă, când deșirându-se ca niște Păsări-Lăți-Lungilă, peste sate, furnicare de oameni gospodari.

Aprilie aduce cu el trezirea la viață, naștere și Înviere. Niciodată satul românesc, vatră milenară a Neamului, nu trăia mai intens ca în această lună a zilei în creștere, descătușată de echinox , în cinstea mărețului Soare.

Pulsa viața, dela mieii născuți la inundația de verde a câmpului, dela imaculatele flori albe ale vișinilor la florile de măr născute din culorile mărțișorului, dela crengile de sălcii pregătite pentru Florii la îmbrăcarea codrului în haine de primăvară.

Era greu, nespus de greu, să accepți în această explozie de viață, deniile pregătitoare de moarte și crunta zi a Răstignirii, dacă nu ar fi existat acel sfâșietor strigăt, cutremurător peste milenii: "Primăvară dulce, Fiul meu cel dulce frumusețea unde ți-ai pus?" Atunci, în acea întunecată noapte a prohodului mureau parcă toate, florile se veștejeau, seva nu mai pulsa în plante, mieii erau smulși pentru tăiere. Se rupsese catape-teazma bisericii și soarele n'a dat lumină. În mormânt a fost pusă Viața!

Nici o Sâmbătă nu este plină de moarte ca Sâmbăta de după prohod. Nici o așteptare nu este mai apăsătoare decât miezul nopții care îi urmează. Nici o bucurie nu poate fi egalată cu eliberatorul *"Hristos a înviat!"* rostit după acel unic îndrumător *"Veniți de luați lumină"*.

Bucuria Învierii simțită de întreaga omenire dar mai cu seamă de acei care au fost închiși pentru credința lor în Hristos. Lucrează aici faptul real al Învierii Mântuitorului. Unica și cea mai mare minune făptuită pe acest pământ de Dumnezeul Întrupat pentru a ne salva dela pieirea în neant. Pentru a ne dovedi că nu murim odată cu plecarea de pe această planetă, că toți cei care se trag din aceeași semințe și se găsesc pe aceleași tărâmuri cu care s'au înfrățit de veacuri sunt sânge și pământ din pământul în care s'au născut din tată în fiu și din mamă în fiică, cei care au fost, cei care sunt și cei care vor veni, formând la un loc Neamul, de care sunt legați cu nevăzutele legături de duh, de idealuri și de suferințe, și cu care vor răspunde solidar la Judecata de Apoi, de toate faptele bune și rele, individual și dimpreună cu întreaga obște.

E luna Patimilor și a Învierii!

A patra după sângele vărsat de tineretul României pentru izbăvirea Neamului încătușat. A patra după acele luminoase cântări, unice în Europa de astăzi îmbătrânită de viclenii și altele.

Mărețul ideal al tinerilor din Decembrie 1989. Se biruise atunci lunga noapte a solstițiului de iarnă, din calendar și din suflete.

Se coborâse peste România harul cerului. Peste trupurile celor căzuți cădeau lacrimi de heruvimi. Oamenii transformați de miracol, plângeau și se îmbrățișeau frățește cu dragostea izvorâtă din piepturile goale cu care au înfruntat tancurile și gloanțele. A fost prea frumos și prea înălțător. Nu tot cu bucurie și cu ramuri de finic l-au întâmpinat și pe Fiul Omului?

Sunt forțe ale răului care nu suportă Învierea. Ele se opun cu toată puterea Învierii, prelungind suferințele. Ale indivizilor și popoarelor. În România se biruise lunga noapte a solstițiului de iarnă și se începuse dezghețul sufletelor dar sutașii dușmanului luminii erau încă pe locurile lor. Țara a fost împinsă într'o lungă perioadă a Patimilor de noii saduchei și farisei nedezbrăcați de mantia roșie a anti-oamenilor.

Au urmat noi răstigniri și pătimiri dar țara se află la sfârșitul Sâmbetei după Prohod și peste voința tuturor celor răi va urma Învierea.

"HRISTOS A ÎNVIAT", ROMÂNIE! Pe curând și învierea ta.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

AZILUL POLITIC AL ROMÂNILOR

- III -

——Ion BOIERU——

Ceea ce am discutat până acum a fost numai un fel de însemnări preliminarii, pentru a pune într'un cadru mai larg problema sensibilă a Românilor care au cerut azil politic, în lumea liberă, mai cu seamă în Statele Unite şi Canada. Adevărul este că Românii refugiaţi, şi care au făcut cereri pentru azilul politic, au fost trataţi cu "destulă" neglijenţă şi de multe ori fără respect pentru ceea ce constituie una din valorile moralei americane: demnitatea omenească. Este adevărat că între refugiaţii care au ajuns pe teritoriul Americii de Nord, s'au strecurat sau au fost strecuraţi şi refugiaţi care erau "de toate", numai refugiaţi politici nu erau. Poate că organele de conducere şi-au dat seama de acest lucru şi au avut o atitudine mai rigidă. Aşa s'ar explica unele comportări ale funcţionarilor de rutină. În orice caz, nu se poate spune că Românii au fost înţeleşi în starea de tragedie, care caracteriza viaţa "lumii româneşti". Nici structura sufletească a poporului român nu era cunoscută, nici cum să fie apreciată de "clericii" din birourile oficiale. De toate aceste lucruri singura vinovată este ignoranţa şi nu se poate face nimănui nici un fel de reproş. Istoria a avut dedesubturile ei şi multe cazuri s'au rezolvat în mod pozitiv şi favorabil.

Perioada după Decembrie 1989.

Această perioadă este cea mai semnificativă, pentru discuţia teoretică asupra azilului politic românesc. De ce? Pentrucă s'a creat în mintea şi logica celor ce se ocupau oficial cu astfel de probleme, impresia că azilul politic pentru Români şi eventual alţii din ţările de după fosta Cortină de Fier nu mai are legitimitate. Condiţiile noi din acele ţări, deci şi din România ar duce la libertăţi individuale şi forme democratice de guvernare şi nu ar mai fi nevoie de "impulsul" refugiului pentru cei ostracizaţi. Este unul din marile paradoxuri ale lumii libere, că în timp ce foştii membri ai nomenclaturii comuniste, de exemplu, din România se instalau la putere şi dominau viaţa politică cu asociaţii lor din Partidul Comunist, reprezentanţii oficiali ai lumii libere salutau şi cereau recunoaşterea oficială a guvernelor formate de comunişti, care au "furat" revoluţia românească şi au continuat să menţină formele de guvernare comunistă anterioare.

Ca şi pe vremea lui Ceauşescu, România este condusă politic, într'o formă integrală de membrii Partidului Comunist. Ei domină în conducerea ţării, dela cele mai mici posturi locale din administraţie până la componenţa guvernului în sine. Preşedintele Iliescu este exemplul cel mai evident al acestei situaţii absurde. Prin participarea lui directă, fără rezerve, cu toate privilegiile timpului, la acţiunile Comitetului Central al Partidului Comunist din România, este responsabil pentru toate crimele din ţară, în perioada de dinainte de Decembrie 1989. Iar acum, desconsideră total, cu brutalitate de dictator, tot ceea ce face Opoziţia din ţară fiindcă nu ia, niciodată, nici o măsură legală, pentru a îngădui verificarea plângerilor sau introducerea formelor democratice. Toate protestele, demonstraţiile, criticile ziarelor, plângerile dela tribunale se lovesc de indiferenţa comuniştilor care deţin posturile oficiale, peste tot în ţară. Satele sunt izolate cu o "cortină de oţel", prin reţeaua de oficiali care nu admit pătrunderea sub nici o formă a vederilor pe care le are Opoziţia politică. Televiziunea şi Radioul, precum şi presa care sunt instrumentele de propagandă ale guvernului comunist, pătrund în viaţa satelor, pentrucă sunt controlate de Iliescu şi nomenclatura guvernului.

Libertăţile din România sunt numai aparente, deoarece structura vieţii sociale este complet manipulată de Partidul Comunist. Şi, atunci, poţi scrie ce vrei, poţi critica oricât de mult stările din ţară şi acţiunile guvernului, când ziarele care fac acest lucru au îngrădiri insurmontabile: n'au hârtie, poşta nu lasă circulaţia lor la sate şi restrânge în general producţia în masă. Grijile vieţii zilnice, din cauza haosului economic al ţării, nu lasă oamenilor răgazul să mai facă demonstraţii. Şi apoi, la ce bun ar fi protestele ţării, dacă reprezentanţii diplomaţiei occidentale, în special Americanii, nu au fermitatea necesară în relaţiile lor cu nomenclatura comunistă. Ei se mulţumesc cu declaraţii de principii, expuse într'o manieră care este altfel interpretată de către comuniştii români. Comuniştii nu au răgaz de schimburi teoretice, de principii; în politica externă ei nu ştiu să se teamă decât de măsurile tari, care se iau sau se pot lua împotriva lor. Politica americană faţă de România este exact aceeaşi care a fost până în Decembrie 1989, atât în consistenţă, cât şi în structură, de totală îngăduinţă, bunăvoinţă şi încărcată cu mărunţişuri. Nu are alura unei politici de mare anvergură, ca expresie a unei mari puteri politice.

Note geo-politice.

Acestea sunt îndosariate şi îşi aşteaptă rezolvarea, căci nu s'a putut încă defini situaţia din România. Departamentul de Stat nu a identificat esenţialul: că România continuă să fie o ţară dominată, condusă şi iobăgită de comunism, prin persoane care au un statut bine cunoscut, fără nici o posibilitate de eroare. Nici unul din acei care n'au fost membri de partid, nu are nici un rol, în guvernarea ţării. Numai membrii de partid. Este adevărat că se dă fiecăruia o libertate, falsă, de vorbire, scris, adunare, dar fără nici o eficacitate reală. Guvernul nu ţine seama de nici un fel de criticism sau opoziţie. Toate legile sunt votate după iniţiativa şi dorinţa parlamentarilor comunişti. Tribunalele, poliţiile şi securităţile din ţară sunt sub controlul total al comuniştilor. În felul acesta Opoziţia este anulată şi participarea oamenilor la treburile publice, oricât de constructivi ar fi ei, este redusă la zero. Nu există în România libertatea de a se dezvolta o personalitate creatoare, căci este marginalizată, ceea ce înseamnă de fapt lipsă de libertate. Căci societatea te striveşte şi nu-ţi îngăduie să devii productiv şi rodnic pentru ţară. Profesorii din şcoli, de toate categoriile, trebue să lucreze nu după un program de interes naţional, ci după instrucţiuni de inspiraţie şi sursă marxistă. Greşeala iniţială a diplomaţiei americane, de a "recunoaşte" primul guvern de factură hibridă şi predominant comunistă în Ianuarie 1990, nu a fost încă recunoscută şi nici înlăturată. Se duce mai departe o politică "dulceagă". Nu există nici un fircel de democraţie sau democratizare în România. Totul este făcut numai la suprafaţă şi pentru a da iluzia democraţiei, în special pentru observatorii veniţi din străinătate.

În realitate, problema României trebue privită dintr'o altă perspectivă, care n'a fost luată niciodată în considerare. Este vorba de o perspectivă geo-politică, ce ţine seama de toate coordonatele geografice, sociale, istorice, etnice şi spirituale. România este o ţară cu un popor de origine latină, aşezată la marginea de Răsărit a Europei, deci un bastion înaintat, şi este înconjurată de popoare care sunt integrate în Europa numai prin legături tangenţiale, nu structurale, pe măsura spiritului şi conţinutului specific european. Conştiinţa latină şi spiritualitatea europeană a poporului român garantează la Estul de margine caracterele integrităţii europene, pe toate planurile. Şi istoria stă martoră la aceasta, cu o plenitudine care nu poate fi pusă la îndoială decât de către cei de rea credinţă sau văduviţi de o logică normală. Nu se poate face politica de relaţii internaţionale dacă nu se ţine seama de toţi factorii care contribuie la însumarea valorii geo-politice a fiecărui stat sau ţară (în cazul de aici, România). Căci toate relaţiile politice pornesc dela factorii componenţi ai realităţii geo-politice. Vom reveni.

NOTE ŞI COMENTARII

MINCIUNI ŞI CALOMNII?

"Starea economiei naţionale e dezastruoasă", afirma nu de mult Dl. Ion Cristoiu, directorul marelui ziar bucureştean "Evenimentul zilei". Lucru ştiut de toată lumea şi constatat pe propria lor piele de către toţi Românii. Şi pentru a nu fi acuzat, nici el şi nici Primul ministru Nicolae Văcăroiu de incapacitate de a scoate ţara din această calamitate, tovarăşul Ion Iliescu trebuia să găsească un ţap ispăşitor. Şi l-a găsit în persoana Domnului Corneliu Coposu, preşedintele Partidului Naţional Ţărănesc Creştin Democrat care, împreună cu preşedintele Partidului Alianţa Civică, Nicolae Manolescu şi Domnul Emil Constantinescu, preşedintele Convenţiei Democratice, s'ar fi opus acordării Clauzei de către Americani.

Într'o conferinţă televizată, - scrie revista "22" în numărul 154 - "Vorbind despre mai multe societăţi americane care ar fi cerut Congresului acordarea Clauzei pentru România, Preşedintele Iliescu... a afirmat că aceste societăţi "au intervenit, arătând că ei, societăţile americane, capitalul american, sunt interesaţi în acordarea Clauzei, în timp ce reprezentanţi ai unor cercuri politice româneşti au pledat împotriva ei".

Păi, se putea altcum?... Exact ca în povestea cu fata cea guşată care, în timp ce se certa cu fata vecinului, maică-sa îi şoptea: zi-i maică, tu ei guşată, ca să nu-ţi spună ea ţie. Aşijderea şi cu zâmbăreţul dela Cotroceni care acuză Opoziţia de propriile lui păcate.

"Cu părere de rău - a continuat Preşedintele Iliescu - trebue să constat (că)... Dl. Coposu şi alţi reprezentanţi ai Convenţiei Democratice..., în documentele Congresului apar intervenţii care se pronunţă împotriva acordării Clauzei. Chiar un document semnat de Dl. Coposu, este o întreagă pledoarie de ce României nu trebue să i se acorde Clauza, în timp ce partenerii americani au pledat cu căldură pentru acordarea ei".

Că lucrurile nu stăteau tocmai aşa, se poate limpede constata din următorul citat: "Purtătorul de cuvânt al preşedintelui, Alexandru Mironov i-a comunicat lui Radu Călin Cristea (dela postul de Radio Europa Liberă) că documentul amintit de Preşedintele Iliescu există şi poate fi luat dela Ministerul Afacerilor Externe. Dânsul a mai adăugat că documentul datează de atunci de când Vintilă Brătianu şi Nicolae Manolescu au făcut vizita la Washington... La solicitarea lui Radu Călin Cristea, Dl. Dincă, şeful Biroului de Presă al MAE (Ministerul Afacerilor Externe, n.n.), a răspuns însă că nu ştie despre ce document ar fi vorba şi a indicat alte persoane din cadrul Ministerului care, eventual, ar putea da lămuriri"...

Şi aici lucrurile se încurcă rău de tot.

Dar, să mergem mai departe cu citatele din revista "22".

"Nici persoanele indicate nu aveau habar despre ce document a vorbit Dl. Iliescu, dar s'au angajat să facă unele investigaţii care nu au avut, din păcate, rezultatele aşteptate"...

Documentul cu pricina nu a putut fi găsit nicăieri. Nu a putut fi găsit pentrucă n'a existat niciodată, decât în imaginaţia bolnăvicioasă a tovarăşului preşedinte. Cu alte cuvinte, Ion Iliescu a fost - iarăşi - prins cu cioara vopsită. Ca şi atunci când a declarat, cu mâna pe inimă, că nu urmăreşte să-i ia locul împuşcatului. Ca şi atunci când a spus că Frontul Salvării Naţionale, pe care-l moşise, nu se va transforma în partid politic. Ca şi atunci când a afirmat că nu el a chemat minerii la Bucureşti etc., etc.

Care-i însă adevărul pe tema mult discutatei Clauze? Iată-l mai jos descris de revista "22":

"S'a descoperit între timp că o asociaţie din exil, condusă de Dl. Ştefan Isărescu, şi care în nici un caz nu putea influenţa decizia Congresului American, a primit pe 4 Iulie 1992, prin fax dela Dl. Coposu, preşedintele Convenţiei Democratice, o listă de observaţii privitoare al legea electorală, proiectul de lege a presei, activitatea fostului legislativ. În acest text, cuvântul clauză nu a fost pomenit nici măcar odată. Această asociaţie (şi nu Convenţia Democratică sau Dl. Coposu) a făcut raport înaintat Congresului American, apreciind în finalul lui că "o garantare necondiţionată, în acest moment, a statutului Clauzei Naţiunii celei mai Favorizate României ar putea fi contraproductivă pentru avansarea către democraţie". Atât deci, nici măcar o opunere fermă din partea acestei asociaţii, lipsită de o influenţă reală printre congresmanii americani".

E clar. E limpede. E, cum s'ar spune: la mintea cocoşului că Dl. Coposu şi Convenţia Democratică, nu aveau, nici în clin, nici în mânecă, cu neacordarea Clauzei de către Congresul American.

Şi iată cum se încheie articolul "ARIA CALOMNIEI" din revista "22":

"În Noembrie anul trecut, senatorul american Tom Lantos declara: "Conducerea Partidului Naţional Creştin Democrat mi-a făcut o puternică pleodoarie ca să susţină acordarea Clauzei celei mai Favorizate României, punctul lor de vedere cântărind foarte greu pentru mine".

Minciunile şi calomniile tovarăşului Iliescu, singurul vinovat că România nu a primit Clauza, sunt date acum în vileag.

Nicolae NOVAC

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (416) 387-1832
FAX: (416) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

COD POŞTAL..... ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $35 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$30 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$25 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)